

ИК "КАМЕЯ"

БИБЛИОТЕКА

ФАНТАСТИКА

САМЮЪЛ ДИЛЕЙНИ

ВАВИЛОН 17

РОМАНЪТ Е НОСИТЕЛ НА
НАГРАДАТА „НЕБЮЛА“

САМЮЪЛ ДИЛЕЙНИ ВАВИЛОН 17

Превод: Иван Мадански

chitanka.info

Никой никога не е измислял по-съвършено оръжие от Вавилон 17! Когато човек се научи да говори на този език, той става враг на самия себе си. Без да съзнава, че действията му го водят към гибел...

ЧАСТ ПЪРВА
РИДРА ВОНГ

I

Това е град-пристанище.

Тук небето изглежда ръждиво от дима. Промислените газове заливат нощта с оранжево, розово, пурпурно и други оттенъци на червеното. На запад сновящите нагоре-надолу ракети разкъсват облаците, доставяйки товари на звездните центрове и спътниците. Но това е и един загниващ град — мислеше си генералът, докато заобикаляше купищата мръсотия и отпадъци, струпани на ъгъла на улицата.

От времето на Нахлуващите шест пагубни Депресии — по няколко месеца всяка — задушиха града, чийто живот пулсираше само благодарение на междузвездната търговия. Въпросът беше в това как изобщо подобен град може да функционира? За последните двадесет години генералът шест пъти си задаваше този въпрос. А отговорът къде е? Може би въобще го няма.

Паника, метежи, пожари, канибализъм...

Генералът погледна силуетите на товарните кули, извисени над монорелсовата линия на фона на порутените здания. Тук улиците бяха по-тесни. Насам-натам сновяха транспортни работници, хамали, десетки астронавти, облечени със зелени униформи, и орди бледи мъже и жени, ръководещи сложните и оплетени митнически операции. Сега са спокойни, имат работа и дом, мислеше си генералът. От Нахлуването бяха изминали двадесет години. Всички тези хора гладуваха по време на Депресиите, разбиваха витрини, грабежа, бягаха с крясъци пред водните струи, зъбите им се чупеха от липса на калций, гризяха трупове...

Що за животно е човека? Задаваше си този абстрактен въпрос, за да прогони спомените. По-лесно е да мисли за „животинското у човека“, отколкото да се сеца за времето на Последната Депресия, за жената, седнала наред тротоара и прегърнала скелета на рожбата си, или за трите изтощени десетгодишни момиченца, които го нападнаха с бръсначи посред бял ден на улицата (... една от тях свирна и в ръката ѝ заблестя метал: „Ела тук, Бифтек! Ела и ме вземи, Лангет...“ Той

използва карате...), или пък за ослепелият, който вървеше по булеварда и непрестанно крещеше от болка.

Сега тези бледи, прилични мъже и жени разговарят тихо и се стараят да не издават чувствата си с гримаси. Сега те си имат бледи, прилични патриотични идеи: „Да работим за победа над завоевателите“. Според тях Алона Стар и Кип Риак са добри в „Звездни ваканции“, но Роналдо Кувър е най-добрият сериозен актьор. Слушат музиката на Хи Лайт (или не я слушат, помисли си генералът, спомняйки си за бавните танци, при които партньорите не се докосват). Службата в Митницата им гарантира спокоен живот. Може и да е по-интересно да работиш непосредствено в Транспорта, дори според филмите е по-весело, но в действителност транспортниците са толкова странни...

Интелектуалците и мъдреците обсъждаха поезията на Ридра Вонг.

Те често говорят за Нахлуването, и от с все същите фрази, до болка познати от двадесетгодишното им повтаряне по телевизията и вестниците. Рядко споменават Депресиите, само мимоходом.

Взemi който и да е от тях, взemi един милион. Кoi са те? Какво искат? Какво биха казали, ако им се предостави такава възможност?

Гласът на Ридра Вонг се превърна в откритието на века. Генералът си спомни редове от една рецензия. Най-парадоксалното бе, че сега военния ръководител отиваше на среща с Ридра Вонг, преследвайки напълно конкретна военна цел.

Запалиха уличните лампи и отражението на генерала изведнъж се появи върху златистата витрина на бара. Добре, че не съм с униформа. Видя във витрината да се отразява висок, мускулест петдесетгодишен човек с властно лице, сякаш изсечено от камък. Генералът се чувстваше неудобно, облечен със сивата щатска униформа. Докато навърши тридесет години създаваше впечатление на „голям и непохватен“. По-късно — промяната съвпадна с Нахлуването — говореха за него като за „масивен и властен“.

Влезе в бара...

И изумен прошепна:

— Господи, тя е прекрасна! Дори няма нужда да я търся в тълпата. Не знаех, че е толкова красива, по телевизията не си личи...

Тя се обърна към него (видя фигурата на генерала в огледалото), стана от стола, усмихна се.

Той се приближи, хвана ѝ ръката. Думите „Добър вечер, мис Вонг“ застанаха на гърлото му, когато направи опит да ги произнесе. Тя заговори.

На устните — червило с цвят на мед. И очите ѝ — като медни дискове.

— Вавилон-17 — каза тя. — Все още не съм се оправила с него, мистър Форестър.

Везана рокля с цвят на индиго, косата пада като нощен водопад върху плещите.

— Не се учудвам, мис Вонг — отвърна той.

Изумително, помисли си генералът, гледайки събеседницата си. Сега си слага ръката на масата и се обляга на стола. Под синята везана рокля играе бедрото. Всяко нейно движение ме удивлява, поражява и не мога да си събера мислите. Изважда ме от равновесие, а може би действително...

— Не се придвижих по-напред от вашите военни специалисти.

Меката линия на устните ѝ се изви във вежлива усмивка.

— Ако изходя от онова, което знам за вас, мис Вонг, това също не ме учудва.

Коя е тя? Генералът задаваше въпроса на абстрактен събеседник. Питаше собственото си отражение. Питаше за нея. Много, много въпроси. Трябва да знам всичко за нея. Важно е. Трябва да знам.

— Първо, генерале, Вавилон-17 не е шифър.

Мисълта му се върна към предмета на разговора.

— Не е шифър? Мислех, че криптографския отдел установи, че... — той се запъна. Не беше сигурен в заключенията на криптографския отдел, а и искаше да спечели време, за да се отскубне от рифовете на скулите ѝ, да излезе от пещерите на очите ѝ.

Генералът напрегна мускулите на лицето и заповяда на мислите си да се върнат към Вавилон-17. Нахлуването — Вавилон-17 може да се окаже ключът към прекратяването на една двадесетгодишна война.

— Искате да кажете, че опитите ни да дешифрираме Вавилон са безсмислени, така ли?

— Това не е шифър — повтори тя. — Това е език.

Генералът се намръщи.

— Както и да го наречеш — шифър или език, — засега не сме го разгадали. Отдавна започнахме да работим над него, но все още сме дяволски далече от целта.

Напрежението от последните месеци си казваше думата — езикът му стана непослушен, а гласът — дрезгав. Усмивката ѝ изчезна. Ръцете ѝ бяха на масата. Прииска му се да заглади впечатлението от последните си думи.

— Вие лично свързан ли сте непосредствено с работата на криптографския отдел? — гласът на Ридра звучеше успокояващо.

Той поклати глава.

— В такъв случай ще ми позволите да ви обясня някои неща. Най-общо, мистър Форестър, има два типа шифри. Към първият вид се отнасят букви или символи, използвани вместо букви, които се разместват и преобразуват в съответствие с някакъв модел. При вторият случай букви, думи или групи от думи се заменят от други букви, символи или думи. Шифърът може да се отнася към един от двата типа или да е комбинация между тях. Но и двата вида имат едно общо свойство — щом намерите ключа, остава ви само да го използвате и се получават логични изречения. Езикът обаче си има своя собствена вътрешна логика, собствена граматика, свой начин за обличане на мислите в думи с незначителни отклонения в смисъла. Няма ключ, който да пасне на всички смислови значения, застъпени в езика. В най-добрия случай ще получите само приблизително значение.

— Искате да кажете, че Вавилон-17 се преобразува в друг език?

— Съвсем не. Това беше първото, което проверих. Може да вземем вероятното разположение на различните елементи на Вавилон и да видим дали имат нещо общо с разни езикови образци, дори да са разположени в друг порядък. Не, Вавилон-17 е самостоятелен език, който засега не разбираме.

— Ясно — Форестър се опита да се усмихне. — Според вас това не е шифър, а чужд език, и ние се налага да отстъпим.

Дори да е поражение, от нейните устни не излиза толкова горчиво.

Обаче Ридра поклати глава.

— Страхувам се, че не ме разбрахте правилно. Един неизвестен език може да се разбере и без превод. Например линейния Бихетски

език. Но за да стане така и с Вавилон-17, трябва да знам много повече.

Генералът, изумен, повдигна вежди.

— Какво още искате да знаете? Дадохме ви копия от всички образци. Когато получим нова информация, непременно...

— Генерале, трябва да знам за Вавилон-17 всичко, което ви е известно — къде сте го открили, кога, при какви обстоятелства. Ключът към загадката може да е навсякъде.

— Предадохме ви цялата информация, с която раз...

— Дадохте ми десет страници машинописен текст, писан през два интервала, който съдържаше шифър с кодово название Вавилон-17. Попитахте ме какво означава. Нищо не мога да кажа, изхождайки от толкова оскъдна информация. Дайте ми още данни и ще се постарая да ви зарадвам. Много е просто.

Ако всичко е толкова просто, помисли си генералът, никога не бихме се обърнали към вас, Ридра Вонг.

Тя каза:

— Ако всичко е толкова просто, никога не бихте се обърнали към мен, генерал Форестър.

Той замря. За миг повярва, че тя умее да чете мисли. Не, разбира се, просто би трябвало да знае. Трябва ли?

— Мистър Форестър, вашите специалисти успяха ли да определят, че това не е шифър, а език?

— Ако са успели, на мен не ми е доложено.

— Сигурна съм, че не са. Нахвърлила съм някои забележки по граматиката. А те?

— Не.

— Повярвайте, генерале, всички те знаят много за шифрите, но нямат никакво понятие за същността на езика. Точно поради тази идиотска тясна специализация не работя с тях през последните шест години.

Коя е тя, помисли отново генералът. Сутринта бе получил секретното ѝ досие, но веднага го предаде на адютанта, затова не успя да го прочете. Забеляза само две думи: „Одобрява се“.

Сякаш отстрани генералът чу собствения си глас:

— Може би, мис Вонг, ако ми разкажете за себе си, ще мога по-лесно да говоря пред вас.

Нелогично. Макар че беше произнесено спокойно и уверено. Дали е доловила съмненията му?

— Какво бихте искали да знаете?

— Зная много малко — името ви и това, че допреди няколко години сте работила във военния криптографичен отдел. Независимо от младостта си сте имала отлична професионална репутация. Работещите в отдела си спомниха за вас, макар че сте напуснали преди шест години. Цял месец безуспешно се бориха с Вавилон-17 и единодушно заявиха: „Обадете се на Ридра Вонг“. — Той замълча. — Казахте, че сте успяла да разберете нещичко. Значи правилно са ме насочили.

— Да пийнем — предложи Ридра.

Келнерът остави на масата две малки зеленикави чаши. Тя отпи, но не преставаше да го гледа. Очите ѝ, помисли генералът, са извити като разперени криле.

— Не съм от Земята — започна Ридра. — Баща ми беше инженер по свръзката в звездния център X-II-B, малко зад орбитата на Уран. А майка ми — преводачка в Съда на Външните Светове. До седмата си година израснах в звездния център. Там почти нямаше деца. През петдесет и втора се преселихме на Уран-XXVII. Когато навърших дванадесет години, вече знаех седем земни езика и разбирах още пет извънземни. Запаметявах езици така, както повечето хора запомнят мелодиите на популярни песни. Родителите ми загинаха по време на втората Депресия.

— Вие бяхте ли на Уран тогава?

— А вие знаете ли какво е станало там?

— Зная само, че Външните планети пострадаха повече от Вътрешните.

— Значи нищо не знаете. Да, повече пострадаха... — тя дълбоко въздъхна, прогонвайки спомена. — Една глътка не е достатъчна да събуди спомените, макар че... Когато напуснах болницата, бях на път да се побъркам. Наистина имаше такава опасност.

— Да се побъркате?

— Глад — вие, разбира се, знаете за него — плюс невралгична чума.

— Знам и за чумата.

— Както и да е, в крайна сметка се озовах на Земята, приютиха ме роднини. Преминах курс по невротерапия. Само че не ми беше нужен. Не знам как — дали на физиологична или на психическа основа — след тези събития придобих идеална словесна памет. Цял живот съм била на границата... така че нищо чудно. Освен това имам феноменален слух.

— Това не е ли свързано с мълниеносни сметки и визуална памет? Виждал съм как го използват шифровчиците.

— Аз съм посредствен математик и не умея да смятам бързо. Проверявала съм се. Имам високо ниво на зрителна памет и специални реакции — цветни сънища и така нататък. Но основното е точната словесна памет. Още от тогава пиша стихове. През лятото получих работа като преводачка към правителството и започнах да се занимавам с шифри. Съвсем скоро почувствах, че тази работа ми се удава лесно. Но не съм добър шифровчик. Нямам търпение да работя сериозно над текст, който не съм написала сама. Бях нервна — ето още една причина да се отдам на поезията. Обаче простотата на работата ме плашеше. Понякога, когато имах работа и страшно ми се искаше да стигна до отговора, в главата ми започваше да става нещо. Внезапно всичко, което знаех, се съединяваше в едно цяло и аз можех без да се напругам да чета текста и да говоря за него, а в същото време се чувствах изплашена, уморена и жалка.

Тя погледна към чашата.

— Постепенно се научих да се контролирам. На деветнадесет години имах репутацията на младо момиче, способно да се справи с всичко. Сякаш някакво чудо ми позволяваше да отделям повтарящите се елементи и да намирам граматичен порядък в случайно разбъркани думи, както направих с Вавилон-17.

— Защо напуснахте тази работа?

— Вече ви казах две причини. Третата се заключава в това, че след като осъзнах способностите си, реших да ги използвам за собствени цели. На деветнадесет години зарязах военната служба и... ами... омъжих се и започнах да пиша сериозно. Три години по-късно излезе първата ми книга... — тя вдигна рамене, усмихна се. — За останалото можете да прочете в стиховете ми. Всичко е там.

— А сега хората от пет галактики търсят във вашите образи и метафори отговори на въпросите за величието, любовта и самотата.

Последните три думи се изсипаха от изречението му като скитници от товарен вагон. Тя седеше срещу него и беше велика. тук, откъснат от привичния военен живот, той се чувстваше безнадеждно самотен. И беше безнадеждно... Не!

Това е невъзможно и немислимо, прекалено е просто, за да обясни онова, което се завъртя и запулсира в главата и сърцето му.

— Да пийнем още? — Автоматична защита. Но тя ще го възприеме като автоматична вежливост. Дали ще го възприеме така?

Келнерът дойде и остави чашите.

— Хората от пет галактики — повтори Ридра. — Колко странно! А съм само на двадесет и шест! — Погледът ѝ застина. Първата чаша стоеше недопита.

— На вашата възраст Кийтс е бил вече мъртъв.

Тя повдигна рамене.

— Живеем в странно време, което неочаквано избира герои, млади хора, и също толкова бързо и внезапно се разделя с тях.

Той кимна. Спомни си половин дузина певци, артисти, дори писатели, които биваха обявявани за гении, но само след година-две изчезваха завинаги. Популярността на Ридра Вонг не спадаше вече трета година.

— Аз принадлежа на своето време — каза тя. — Да, бих искала да се отскубна от прегръдката му, но твърде силно съм свързана с него. — Ръката ѝ премина над чашата и се отпусна върху червеното дърво на облегалката. — В армията би трябвало да изпитвате нещо подобно. Е, доволен ли сте от разказът ми? — Тя вдигна глава.

Форестър кимна. По-лесно е да излъжеш с жест, отколкото с дума.

— Добре, генерале, сега ми разкажете за Вавилон-17.

Той се огледа за келнера, но внезапно сияние върна погледа му върху лицето ѝ — оказа се, че тя просто се усмихва, а той с периферното си зрение е объркал усмивката ѝ с проблясък на светлина.

— Вземете — тя побутна втората си чаша. — Не съм се справила с първата.

Той отпи.

— Нахлуването, мис Вонг... Свързано е с Нахлуването.

Слушайки внимателно, тя се наведе над масата и присви очи.

— Всичко започна със серия нещастни случаи — по-точно в началото изглеждаха като нещастни случаи. Сега сме сигурни, че е диверсия. Обхващат цялата територия на Съюза и започнаха през декември шестдесет и осма. Някои — на бойни кораби, други — на кораби от Космическия Флот на Двора. Обикновено излиза от строя най-необходимото оборудване. На два пъти в резултат на взривовете загинаха видни правителствени дейци. Няколко пъти се случи в промишлени предприятия, които произвеждат важна военна апаратура.

— Какво обединява тези „случаи“ освен това, че са свързани с войната? При днешното ниво на развитие на промишлеността всеки подобен случай може да се свърже с войната.

— Обединени са от едно, мис Вонг — от Вавилон-17.

Тя бавно допи съдържанието на чашата си и я постави точно върху мокрия отпечатък, откъдето я беше вдигнала.

— Непосредствено преди, по време и след всяка диверсия пространството се изпълва с радиопредавания от неизвестни източници. Повечето от тях, ако се съди по мощността, работят в радиус от няколко километра. Но някои от тях се вливат в хиперстатичния канал, обхващащ няколко светлинни години. По време на последните три „случая“ записахме тези предавания и им дадохме работно название „Вавилон-17“. Това е. Можете ли да извлечете нещо полезно от тази информация?

— Да. Имате шанс да определите целта на „нещастните случаи“, като прехващате инструкциите за саботаж.

— Нищо не можем да открием! — В гласът на генерала пролича раздражение. — Няма нищо, освен проклетото бърборене! Някой е забелязал повторенията и е заподозрял съществуването на шифър. Нашите шифровчици изгубиха цял месец, но не постигнаха нищо... Затова се обърнахме към вас.

Генералът замълча в очакване. Най-сетне Ридра проговори:

— Мистър Форестър, необходими са ми оригиналите на записите и пълен отчет, секунда по секунда, ако това е възможно, за всички случаи.

— Не съм сигурен дали е възможно.

— Ако нямате такъв отчет, постарайте се да го съставите до следващият „случай“. Ако тези радиопредавания представляват беседа или диалог, аз ще успея да изясня за какво става дума. Бихте могли сам

да забележите, че в копията, които ми предостави криптографския отдел, не е обозначено коя реплика на кого принадлежи. Накратко — наложи се да превеждам извънредно сложен текст, в който отсъства пунктуация и дори паузи между думите.

— Може би ще успея да ви осигуря всичко, освен оригиналните записи.

— Постарайте се. Налага се сама да съставям транскрипция, със свое оборудване.

— Ще направим всичко отново, по вашите инструкции.

Тя поклати глава.

— Трябва да направя всичко сама. Нищо не мога да ви обещаю. Целият проблем е във фонематичните^[1] и алофоничните^[2] противопоставяния. Вашите хора не са разбрали, че това е език, и не са се заинтересували...

— Какви са тези противопоставяния? — прекъсна я генералът.

— Сигурно сте чували как някои хора, родени в Азия, бъркат звуците Р и Л, когато говорят на западни езици. Това е така, защото в много източни езици тези звуци са алофони, те ги чуват и пишат по един и същи начин. Друг пример е съчетанието „th“ в английските думи „they“ и „theater“.

— Каква е разликата?

— Произнесете ги и се вслушайте. Единият звук е ясен, другият — глух. Различават се като В и Ф. Само че в английския език това са алофони и вие ги използвате като една фонема. Така че проблемът на всеки чужденец е в транскрипцията на езика, който не му е роден, защото той просто чува различията, които липсват в матерния му език.

— Как възнамерявате да постигнете целта си?

— Ще приложя знанията си за звуковите системи на различните езици и... интуицията.

— Пак ли тайнственото „озарение“?

Тя се усмихна.

— Надявам се да се получи.

Чакаше от него подкрепа и одобрение. Но с какво би могъл да ѝ помогне? За един миг генералът бе увлечен от нежното звучене на гласа ѝ.

— Разбира се, мис Вонг. Вие сте експерта. Елате утре в криптографския отдел и ще получите всичко необходимо.

— Благодаря, мистър Форестър. Ще донеса официалния доклад. Той застина, изненадан от усмивката ѝ. Трябва да тръгвам, отчаяно помисли генералът. Ах, да, има още нещо...

— Идеално, мис Вонг. Там ще поговорим още.

Още нещо, още...

Потрепери. Нямаше сили да тръгне (трябва да се обърна, да не я гледам!). Трябва да каже нещо много важно — благодаря... обичам... Отправи се към вратата. Опитваше се да подреди мислите си. Коя е тя? Все пак трябваше да ѝ каже. Аз съм груб професионален военен. И въпреки това бих ѝ отдал цялото си богатство от мисли и думи.

Вратата се отвори и нощта сложи на очите му своите сини пръсти.

Боже, помисли си той, колко е невъзмутима! Толкова съм... объркан, а тя не знае! Не мога да изразя какво чувствам! Някъде дълбоко се криеха думите — успокой се, засега си в безопасност. Но на повърхността излизаше яда от собственото мълчание. Не мога нищо да кажа...

Ридра Вонг стана. Подпря се на масата. Погледът ѝ се спря в огледалото. Келнерът се приближи. Взе чашите, намиращи се до върховете на пръстите ѝ, и се намръщи.

— Мис Вонг?

Лицето ѝ се вкамени.

— Лошо ли ви е, мис Вонг?

Келнерът видя как побеляха кокалчетата на пръстите ѝ, как се отдръпна кръвта от ръцете ѝ и те заприличаха на излети от восък.

— Какво не е наред, мис Вонг?

Тя рязко се наведе към него.

— Забелязахте ли? — гласът ѝ беше дрезгав, забелязваха се саркастични нотки.

Ридра се отблъсна от масата и тръгна към вратата. Спря, прочисти гърлото си и бързо напусна бара.

[1] фонема — най-малката единица на езика, използвана за различаване и изграждане на смисловите езикови единици ↑

[2] алофона — разновидност на определена проява на фонемата

II

— Моки, помогни ми!

— Ридра? — в тъмнината доктор Маркус Т'мварба отлепи глава от възглавницата си. В мъгливата светлина над леглото му се появи нейното лице. — Къде си?

— Долу, Моки. Моля те, трябва да поговоря с теб.

Възбуденото ѝ лице ту изчезваше, ту се появяваше в полезрението му. Присви очи от ярката светлина, след това бавно ги отвори.

— Качвай се.

Лицето изчезна.

Маркус махна с ръка към управляващия пулт и разкошната спалня се потопи в мека светлина. Отхвърли златистото одеало, стъпи върху мъхнатия килим, протегна се към бронзовата поставка, взе черният копринен халат и се наметна. Автоматичните контури обхванаха тялото с педантична точност, отстранявайки излишните гънки. Натисна един бутон на пулта, изпълнен в бароков стил, алуминиевият панел се отмести, откривайки вграден бар. Показа се димяща кана с кафе и гарафа с ликьор.

Подчинявайки се на друг жест, от пода израснаха надуваеми кресла. Доктор Т'мварба се обърна към входната врата. Ключалката щракна, вратата се плъзна встрани и на прага се появи Ридра.

— Кафе? — той побутна каната, силовото поле я подхвана и плавно я понесе към Ридра. — С какво се занимаваш?

— Моки, това е... Аз ли?

— Пийни малко кафе.

Тя си наля и поднесе чашата към устните си.

— Нямах ли нещо успокояващо?

— Ликьор. Шоколадов или какаов? — той извади две малки чашки. — Мислиш ли, че алкохолът ще те успокои? О-ох, извинявай, още не съм се съвзел след обяда. Събрахме се с приятели...

Тя поклати глава.

— Какаов.

Силовото поле пренесе и крехката чашка, пълна с ликьор.

— Имах страшно труден ден — той разтърка ръцете си. — Никаква работа. На обяд ми дойдоха гости и спорихме цял ден. След това започнаха да ме викат на адреси. Легнах си преди десет минути. — Той се усмихна. — Как прекара вечерта?

— Моки, това... това беше ужасно!

Доктор Т'мварба отпи от ликьора.

— Много добре. Иначе никога няма да ти простя, че ме събуди посред нощ.

Ридра неволно се усмихна.

— В-ви... винаги мога да разчитам на твоето с-съчувствие, Моки.

— Можеш да разчиташ на здравия ми разум и на мъдрите ми съвети като психиатър. Съчувствие? Извинявай, но не и след полунощ. Сядай. Какво е станало? — той махна с ръка и едно кресло се придвижи до Ридра. Краят му леко я удари под коленете и тя седна. — Престани да заекваш и разказвай. Ти преодоля това, когато беше на петнадесет години — гласът му стана мек и убедителен.

Тя сръбна от кафето.

— Шифърът... Помниш ли, че се занимавах с един шифър?

Доктор Т'мварба се отпусна на широкия кожен диван и отметна назад сивата си коса, все още разрошена от съня.

— Помня, че те помолиха да поработиш над нещо за правителството. Доста пренебрежително се изказа тогава.

— Да. Но... това не е код, а език. Тази вечер разговарях с главнокомандващия — генерал Форестър... и то се случи! Стучи се и аз знам!

— Какво знаеш?

— Знам какво си мисли, точно както и миналия път.

— Четеш мислите му, така ли?

— Не, не беше точно като предния път. Наблюдавах го и можех да кажа за какво ще говори след малко...

— И преди си се опитвала да ми обясниш, но все още не мога да разбера нищо, освен ако нямаш предвид някакъв вид телепатия.

Тя поклати глава.

Доктор Т'мварба сплете пръсти и се облегна на дивана.

Внезапно Ридра заговори с равен глас:

— Имам някои предположения относно това, което се опитваш да изразиш, мила, но трябва ти самата да ги формулираш. Точно това искаше да кажеш, нали, Моки?

Маркус повдигна сивите си вежди.

— Да. Точно така. Продължаваш ли да твърдиш, че не четеш мислите ми? Показвала си ми го поне десет пъти...

— Знам какво се опитваш да кажеш ти, но ти не знаеш какво искам да кажа аз. Така не е справедливо! — Тя се надигна от креслото.

Казаха едновременно:

— Ето защо си толкова прекрасна поетеса.

Ридра продължи:

— Зная, Моки. Аз вземам това, което ме вълнува повече от всичко, превръщам го в стихове и хората ги разбират. Обаче се оказва, че през последните десет години не съм се занимавала с това. Знаеш ли какво съм правила? Слушала съм хората, ловила съм мислите им, чувствата им — те са се блъскали в тях, не са могли да ги изразят. Това беше много, много трудно. Отправях се в къщи, шлифовах ги, изливах им ритмични рамки, превръщах пастелните тонове в ярки, сменях крещящите с поносими, за да не могат повече да нараняват — ето това са моите стихове. Зная какво искат да кажат хората и го казвам заради тях.

— Гласът на нашия век — промърмори Т'мварба.

Тя изруга. Прекрасните очи се напълниха със сълзи.

— Това, което искам да кажа и да изразя, просто... не мога да го формулирам.

— Ако още си велика поетеса, ще успееш.

Тя кимна.

— Моки, допреди една година не предполагах, че изразявам чужди мисли. Считах, че са мои.

— Всеки млад писател, който наистина струва нещо, минава през това. При теб се случи след като овладя занаята.

— Сега вече имам свои собствени мисли, имам какво да кажа на хората. Не е като преди — оригинална обложка на казани неща. И не са просто противоречията, за които хората говорят, обобщени в едно цяло. Това е нещо ново. Изплашена съм до смърт.

— Всеки млад писател минава през това, докато съзрява.

— Лесно е да повтаряш, Моки, трудно е да казваш нещо ново.

— Хубаво е, че си стигнала до този извод. Защо не опишеш как... как го чувстваш?

Тя замълча. Пет, десет секунди.

— Добре, ще опитам още веднъж. Преди да изляза от бара, аз стоях и гледах в огледалото. Келнерът дойде и попита какво ми е...

— Почувствал е, че не си на себе си, така ли?

— Нищо не е почувствал. Видя ръцете ми. Стисках ръба на масата и те бяха бели. Не е нужно да си гений, за да се сетиш какво ми е в главата.

— Обикновено келнерите са чувствителни към подобни ексцесии. Това е част от работата им. — Маркус допи кафето си. — Побеляха ти пръстите, а? Добре, какво ти каза генерал Форестър? Или какво искаше да каже?

Дясната ѝ вежда трепна два пъти. Дали е невроза, помисли си доктор Т'мварба, или е нещо по-специфично?

— Генералът е грубоват, енергичен човек, сигурно не е женен, професионален военен с всички произтичащи от това последствия. Изглежда на около петдесет години. Влезе в бара, където си бяхме определили срещата, очите му се присвиха, после широко се отвориха, пръстите му се свиха в юмрук, бавно се отвориха, походката му се забави. Но когато дойде по-наблизо, успя да се овладее. Стисна ръката ми така, сякаш се боеше да не счупи нещо.

Т'мварба не се сдържа и се разсмя:

— Влюбил се е в теб!

Тя кимна.

— Защо това те е разстроило? Би трябвало да те ласкае.

— Да, разбира се — Ридра се наведе напред. — Докосна ме... И вече можех да проследя всяка негова мисъл. Веднъж, когато той се опита да ме насочи отново към Вавилон-17, към шифъра, аз казах това, което той мислеше, за да му покажа колко внимавам. Проследих му мисълта, сякаш я четях в мозъка му.

— Чакай малко... това не го разбирам. Как си могла точно да знаеш какво мисли той?

Тя подпря брадата си с ръка.

— Той ми разказа. Обясних му, че ми е необходима повече информация, за да разгада езика. Не искаше да ми я даде. Казах му, че не мога да продължа нататък, което е самата истина. Той си мръдна

главата — и с това се издаде. Не искаше да клати глава и затова с усилие на волята сдържа жеста, но забелязах колко е напрегнат. А ако беше поклатил глава, едва мърдайки устни, какво би ми казал, как мислите?

Докторът вдигна рамене.

— Това не е толкова просто — предположи той.

— Разбира се, но той направи един жест, за да избегне друг. Какво би могло да означава това?

Т'мварба озадачено мълчеше.

— Не поклати глава, за да не покаже, че обикновена работа не би предизвикала появата му на такова място. Затова повдигна глава.

— Нещо като: ако всичко е толкова просто, не бихме се обърнали към вас — изказа предположението си Маркус.

— Точно така. Възникна неприятна пауза. Това трябва да се види.

— О, не!

— Ако всичко е толкова просто — пауза — никога не бихме се обърнали към вас — Ридра обърна ръката си с дланта нагоре. — Казах му го. Челюстите му веднага се стиснаха...

— От учудване?

— Да. За миг повярва, че му чета мислите.

Доктор Т'мварба поклати глава.

— Това е просто, Ридра. Ти четеш мускулните реакции. Може да се справи всеки, ако има нужната подготовка, особено ако знае къде са насочени мислите на събеседника. Но ти ми кажи от какво си се разстроила. Да не би скромността ти да е била възмутена от вниманието на този... недодялан и груб войскар?

Тя пак изруга. Доктор Т'мварба захапа долната си устна.

— Не съм малка — заяви Ридра. — А и той не е мислил нищо непристойно. Повторих мислите му, за да му покажа колко сме близки. Стори ми се, че е очарован. Ако е разбрал близостта ни така, както аз я разбирам, бих съхранила най-светли чувства към него. Само когато се отправи към изхода...

Т'мварба отново долови дрезгавина в гласа ѝ.

— ... последното, което си помисли, беше: „Тя не знае. Не ѝ го казах.“

Очите ѝ помътняхха. Тя притвори клепачи и се наклони напред. Докторът бе наблюдавал това хиляди пъти още от времето, когато му изпратиха слабичкото дванадесетгодишно момиченце, за да премине курс по невротерапия, която се превърна в психотерапия, а после и в дружба.

Но така и не можа да разбере докрай тези нейни внезапни промени. След като срокът на терапията завърши официално, той продължи внимателно да се вглежда в Ридра. Какво става в нея, когато очите ѝ помътняват? Знаеше, че има много прояви на собствената му натура, които с лекота може да прочете. Познаваше много хора с репутация, равна на нейната — все богати и влиятелни личности. Но репутацията не му внушаваше почит. А Ридра му внушаваше.

— Мислеше си, че не разбирам — продължи поетесата, — и че нищо не ми е съобщил. Тогаваше се разсърдих. Това ми причини болка. Цялото неразбирателство, което свързва света и разделя хората, се строполи върху мен — чакаше да го разнищя, да го обясня, а аз не можех. Не знам думите, граматиката, синтаксиса. И...

Нещо се промени в азиатското ѝ лице. Маркус се опита да улови какво точно.

— И?

— Вавилон-17.

— Езикът?

— Да. Знаеш ли какво наричам мое „озарение“?

— Това, че внезапно започваш да разбираш някой непознат език?

— Да. Генерал Форестър ми каза, че в ръцете си съм държала не монолог, а диалог. Това бе ново за мен, но съвпадаше с някои мои предположения. Разбрах, че мога да определя къде свършва едната реплика и започва другата. След това...

— Просто разбра?

— Да. Обаче в този език има нещо, което ме плаши много повече от генерал Форестър.

Лицето на Т'мварба се източи от учудване.

— В самият език?

Тя кимна.

— И какво е то?

Бузата ѝ отново трепна.

— Мисля, че зная къде ще бъде следващият „нещастен случай“.

— Какво?

— Поредната диверсия, която планират завоевателите — ако това разбира се са те, в което аз лично не съм сигурна. Но този език сам по себе си е доста... странен.

— Как така?

— Малък. Плътен. Сбит. Но това сигурно нищо не ти говори?

— Компактен? Мислех, че това е хубаво качество за разговорен език?

— Да — съгласи се тя и дълбоко въздъхна. — Моки, страхувам се!

— Защо?

— Защото възнамерявам да направя нещо, а не знам дали ще се справя.

— Ако е нещо сериозно, може и да си развълнувана. Кажи ми какво ще правиш?

— Реших го още в бара, но исках първо да се посъветвам с някой.

— Казвай.

— Възнамерявам да разреша проблема с Вавилон-17 сама.

Т'мварба наклони главата си надясно.

— Ще установя кой говори на този език, откъде говори и точно какво казва — допълни Ридра.

Главата на доктора се наклони наляво.

— Защо? — продължи тя. — Повечето учебници уверяват, че езикът е средство за изразяване на мислите. Но е и самата мисъл, Моки! Мисълта под формата на информация — тази форма представлява езика. А формата на Вавилон-17 е... поразителна!

— Какво му е поразителното?

— Когато изучаваш чужд език, Моки, ти разбираш как другият народ гледа на света, на Вселената... А когато се вгледам в този език, виждам... прекалено много.

— Звучи доста поетично.

Тя се засмя.

— Винаги се стремиш да ме свалиш от облаците, където витая.

— Но не го правя често. Добрите поети почти винаги са реалисти и ненавиждат мистицизма.

— Само поезията, която отразява реалността, може да бъде поетична — каза Ридра.

— Добре. Обаче не мога да разбера как смяташ да решиш проблема с Вавилон-17?

— Наистина ли държиш да знаеш? — тя докосна коляното му. — Ще взема ракета, ще набера екипаж и ще се отправя към мястото на следващата диверсия.

— Да, ти имаш диплом за капитан на междузвезден кораб. Можеш ли да си позволиш подобна експедиция?

— Правителството ще я субсидира.

— Отлично. Защо искаш да заминеш?

— Зная половин дузина езици на завоевателите, но Вавилон-17 не спада към тях. Не е и от езиците на Съюза. Искам да намеря този или това, който говори на този език и мисли по такъв начин. Как мислиш, Моки, дали ще успея?

— Още малко кафе? — Той се протегна настрани и ѝ изпрати каната. — Хубав въпрос ми зададе. Има над какво да се помисли. Ти не си най-уравновесения човек в света. Ръководенето на екипаж на междузвезден кораб изисква особени психологични качества — тях ги притежаваш. Дипломата ти — доколкото си спомням — е резултат на твоя... хм... странен брак преди няколко години. Но тогава си командвала автоматичен екипаж. Сега транспортници ли ще бъдат?

Тя кимна.

— Цялата ми работа е свързана с митничари. Пък и ти — повече или по-малко — също си такава.

— Родителите ми бяха транспортници. Аз също — до Депресиите.

— И това е вярно. Да допуснем, че ти кажа: „Да, ще се справиш“?

— Ще ти благодаря и утре ще излети.

— А ако ти кажа, че ми трябва една седмица, за да анализирам твоите психоиндекси, а през това време се налага да живееш тук, никъде да не излизаш, нищо да не пишеш и да не се вълнуваш?

— Ще ти благодаря... и утре ще излети.

Той се намръщи.

— Тогава защо ме безпокоиш?

— Ами... — тя повдигна рамене, — защото утре ще съм дяволски заета и няма да ми остане време да ти кажа „довиждане“.

— О-о — напрежението на лицето му се смени с усмивка.

Маркус си спомни за скореца.

Ридра — слабичка, тринадесетгодишна, болнава — се промуши през тройната врата на работната оранжерия заедно с новата си находка, наречена „смях“. Току-що бе открила, че може да го прави. А той беше горд, че този полутруп, който му дадоха преди шест месеца, отново се превърна в момиче — късо подстригано, с добри и лоши настроения, раздражително и (вече) смеещо се. Тя се грижеше за две морски свинчета, които нарече Ламп и Лампка. Вятърът от климатичната инсталация мърдаше храстите, разположени до стъклената стена. Слънцето весело светеше през прозрачния покрив.

Тя попита:

— Какво е това, Моки?

Обут в белите си шорти, тук-там пожълтели от слънцето, той бавно и с усмивка ѝ каза:

— Това е говорещ скорец. Той ще ти говори. Кажи „Здравей“!

В черното око светеше малко слънчице — колкото главичката на карфица. Перата трепнаха, от острия клон се показва тънък език. Ридра наклони глава точно както го правят птиците и прошепна:

— Здравей!

Доктор Т'мварба две седмици обучава птицата с помощта на прясно изкопани червеи, за да изненада момичето. Скорецът също наклони глава и монотонно произнесе:

— Здравей, Ридра, какъв прекрасен ден, аз съм щастлива.

Ридра закрепця.

Съвсем неочаквано.

В първият момент Маркус реши, че момичето се смее. Но лицето ѝ се изкриви, размаха ръце из въздуха, задъха се, падна. Започна да се задушавя. Т'мварба изтича да я подхване, а птицата, без да обръща внимание на истеричните писъци, продължаваше да повтаря:

— Какъв прекрасен ден, аз съм щастлива.

И по-рано беше наблюдавал припадъците ѝ, но този го поразил. Когато успя да поговори с Ридра за случилото се, тя едва прошепна през побелелите си устни.

— Птицата ме изплаши.

Три дни по-късно проклетото животинче се отскубна и са заплете в антенната мрежа, която с Ридра бяха монтирали за любителската ѝ радиостанция — тя обичаше да слуша хиперстатическите предавания на транспортните кораби, разхвърляни из Галактиката. Крилото и крачето попаднаха в сърцевината на мрежата, птицата започна да се удря в горещата линия така, че искрите се виждаха дори и в блясъка на слънцето.

— Трябва да я махнем оттам — извика Ридра. Показваше с дясната си ръка нагоре, но когато погледна натам, дори под бронзовия тен лицето ѝ пребледня.

— Ще се погрижа, мила — каза Маркус. — Забрави за нея.

— Ако продължава да докосва линията, ще умре.

Той започна да се качва по стълбите, но когато стигна горе, видя, че Ридра вече се бе прехвърлила върху дървото, засенчващо ъгъла на къщата. След петнадесет секунди протягаше ръка към скореца. Маркус знаеше, че момичето ужасно се страхува от горещата линия, но се бе преборила със себе си и успя да хване птицата. Минута по-късно беше слязла и притискаше към гърдите си опърлените пера. Лицето ѝ сякаш бе намазано с вар.

— Махни я, Моки — едва чуто каза Ридра. Устните ѝ трепереха. — Махни я, преди да е проговорила.

И ето сега, тринадесет години по-късно, след разговора с един генерал, тя каза, че се страхува. Т'мварба знаеше, че тя понякога се плаши, но също така знаеше, че е способна храбро да гледа в лицето своите страхове.

— Довиждане, Ридра — каза Маркус. — Радвам се, че ме събуди. Ако не беше дошла, щях да се побъркам от безпокойство.

— Благодаря ти, Моки — отвърна тя. — Макар че все още се страхувам.

III

Даниел Д. Елълби, който дори и мислено рядко се наричаше с пълното си име — той беше офицер от Митницата, — погледна през очилата си заповедта за набиране на екипаж и приглади късо подстриганата си коса.

— Да, заповедта разрешава щом желаете...

— И?

— Подписана е от генерал Форестър.

— Мисля, че и вие ще я подпишете.

— Но аз трябва да одобря...

— Тогава тръгвайте с мен, ще одобрявате на място. Нямам време да ви изпращам отчет и да чакам одобрение.

— Но така не се прави...

— Прави се. Елате с мен.

— Мис Вонг, не обичам да ходя в транспортния град през нощта.

— Аз ви каня. Страхувате ли се?

— Не, разбира се. Обаче...

— До сутринта трябва да имам кораб и екипаж. Виждате ли подписа на генерал Форестър? Всичко ли е наред?

— Надявам се.

— Да тръгваме тогава. Екипажът трябва незабавно да получи официално одобрение.

Докато напускаха сградата от стъкло и бронз, Ридра и чиновникът продължаваха да се препират.

Шест минути пътуваха с монорелсовата линия, след това навлязоха в тесни улички. В небето над тях преминаваха транспортни кораби. Между складовете и канторите бяха струпани къщи и мебелирани стаи. Скоро излязоха на широк булевард, гърмящ от движение, задръстен от тълпи свободни от работа хамали и астронавти. Минаваха покрай неоновите реклами на увеселителните заведения, покрай ресторанти, предлагащи ястия от най-различни светове, покрай барове и публични домове. Митничарят се прегърби и ускори крачка, за да не изостане от Ридра.

— Къде възнамерявате да намерите...

— Пилот? Той най-много ми е необходим. — тя се спря на ъгъла, пъхна ръце в джобовете на кожения си панталон и се огледа.

— Имате ли някакви идеи?

— Мислех си за някои кандидати... Оттук.

Завиха в тясна уличка, ярко осветена от реклами.

— Къде отиваме? — разтревожи се Елъби. — Познавате ли района?

Тя се засмя, хвана го под ръка и леко го обърна към една метална стълба.

— Тук?!

— Никога ли не сте идвали? — попита тя с наивност, която за миг го накара да повярва, че той пази спътницата си.

Чиновникът поклати глава.

Срещу тях от подземното заведение се качваше човек — чернокож, украсен с червени и зелени полускъпоценни камъни, втъкани в гърдите, лицето, ръцете и краката. Влажни на вид ципи, също украсени с камъни, висяха от ръцете му и при всяко движение се поклащаха в такт.

Ридра го хвана за рамото.

— Хей, Лом!

— Капитан Вонг! — висок глас, белоснежни устни, подобни на кинжали. Ципите се издуха като платна. — Какво ви води насам?

— Лом, тази вечер Брас ще се бори ли?

— Искате да го гледате? Шкиперът^[1] ще се бори със сребърният Гуцер, а това е схватка между равностойни съперници. А пък аз ви търсих на Денеб^[2]. Купих си вашата книга. Не успях много да прочета, но я купих. И не ви намерих. Къде бяхте през тези шест месеца?

— На Земята. Преподавах в един университет. Но отново ще пътувам.

— Искате да вземете Брас за пилот? Да не би да тръгвате към Спецели?

— Точно така.

— Когато решите да летите към Цезар, вземете Лом за пилот. Той познава Цезар... Никой не го познава по-добре.

— Непременно, Лом. Но сега ще ходя на Спецели.

— Значи не можете да минете без Брас. Работили ли сте с него и преди?

— Напивали сме се заедно, когато ни затвориха под карантина на една от планетите на Денеб. Тогава доста неща ми разказа. Останах с впечатлението, че знае какво говори.

— Говори, говори, говори — усмихна се Лом. — Да, да, помня. Значи сте дошли да гледате как ще се бори? Е, поне ще разберете що за пилот е.

— Точно затова съм тук — кимна Ридра.

Тя се обърна към митничаря, който се бе притиснал до стената. „О, боже! — помисли той. — Възнамерява да ни запознае!“ Обаче Ридра само иронично му кимна и се завъртя.

— Ще се видим по-късно, Лом, когато се върна.

— Да, вие винаги така казвате, а после човек не може шест месеца да ви открие — той се усмихна. — Но ми харесвате, Капитане. Вземете ме към Цезар някой път и ще ви покажа...

— Тръгна ли към Цезар — ти си пилотът, Лом...

Острозъба усмивка.

— Ще тръгна, ще тръгнеш — това са само думи... Довиждане, Капитане — той се поклони леко, след което отдаде чест: — Капитан Вонг!

Обърна се и се отдалечи.

— Не се страхувайте от него — каза Ридра на чиновника.

— Но той... — докато търсеше подходящата дума, не можеше да проумее откъде тя знае, че го е страх. — От кой кръг на Ада се появи?

— Земянин е. Впрочем, доколкото знам, родил се е някъде по пътя между Арктур^[3] и Кентавър^[4]. Майка му е била помощник-капитан, но това може Лом да си го е съчинил. Майстор е на измислиците.

— Значи цялата му външност е само козметохирургия?

— Аха — Ридра вече се спускаше по стълбата.

— Защо, по дяволите, правят това? Приличат на... диваци. Сигурно затова нито един нормален човек не желае да има работа с тях.

— Моряците са се татуирали. Освен това Лом няма какво да прави. Съмнявам се дали е работил и четиридесет години като пилот.

— Той не е ли добър пилот? Какви бяха тези приказки за мъглявината на Цезар?

— Сигурна съм, че добре я познава. Но вече е на сто и двадесет години. След осемдесетте рефлексите се забавят, което значи край на кариерата за всеки пилот. Обикаля от град на град, прави се на всезнаещ, разнася слухове и дава съвети.

Влязоха в заведението. Попаднаха на рампа, увиснала на десет метра над главите на посетителите. Над тях се носеше балон с диаметър около петнадесет метра, подобен на облак дим. Ридра го погледна и каза на митничаря:

— Представлението още не е започнало.

— Тук се провежда така наречената борба?

— Да.

— Но тя се счита за незаконна!

— Законът така и си остана неприет. След дебатите просто го забравиха.

— А-а...

Докато слизаха, пробивайки си път сред тълпата транспортници, чиновникът учудено мигаше и се озърташе. Повечето хора бяха обикновени мъже и жени, но резултатите от козметохирургията, приложена върху някои от тях, го караха постоянно да се ококорва.

— Никога не съм попадал на подобно място! — прошепна той.

Хора, подобни на влечуги, се смееха и разговаряха с грифони и метално-люспести сфинксове.

— Ще си оставите ли дрехите при мен? — усмихна се момичето на гардероба. Голото ѝ тяло беше зелено и искреше като захар, необятните пръстени на къдриците ѝ приличаха на розова вата. Гърдите, пъпът и устните блестяха ослепително.

— В никакъв случай! — Бързо отговори митничарят.

— Свалете поне панталона и ризата — посъветва го Ридра, докато разкопчаваше блузата си. — Иначе ще заподозрат, че не сте от техните.

Тя се наведе, събу се и пхна обувките си под полицата. Започна да си разхлабва колана, но като видя уплашения поглед на Епълби, отново го стегна.

Чиновникът внимателно си свали сакото, после ризата и вече развързваше връзките на ботушите си, когато някой го хвана за ръката.

— Ей, митничар!

Пред тях стоеше разголен човек, огромен на ръст и със смръщено лице, покрито със следи от шарка. Единственото му украшение бяха внедрените в гърдите, раменете, краката и ръцете разноцветни пламъчета, сливащи се в приказна рисунка.

— На мен ли говорите?

— Какво търсиш тук, митничар?

— Сър, не съм ви докосвал...

— И аз не съм те пипал. Ела да пийнем, митничар! Днес съм в добро настроение.

— Много съм ви благодарен, но по-добре...

— В добро настроение съм, митничар. Поне засега... Но ако не си настроен за пиене, може да се развали.

— Но аз... — той безпомощно погледна към Ридра.

— Хайде, елате и двамата. Ще пием. Нека бъдем приятели, по дяволите! — опита се да прегърне Ридра, но тя му отклони ръката. Дланта му се отвори и се видяха множество белези, неизбежни при работа със стелариметър.

— Навигатор ли си?

Той кимна и тя пусна ръката.

— Защо днес си в добро настроение?

Пияният тръсна глава. Косата му бе сплетена и висеше на плитка зад лявото ухо.

— Тоя просто ми хареса. И ти също.

— Благодаря. Поръчай ми едно питие, а аз ще намеря начин да ти се отплатя.

Той кимна. Зелените му очи се присвиха. Протегна ръка и докосна тежкият златен диск, който висеше на гърдите на Ридра.

— Капитан Вонг?

— Да.

— Май е по-добре да не ви закачам — той се засмя. — Елате, Капитане, ще почерпя и вас, и митничаря — ей така, за щастие.

Отправиха се към бара. Това, което другаде се поднасяше в малки чаши, тук се наливаше в халби.

— На кого ще заложите — на дракона или на Брас? Ако изберете дракона, ще ви плюя в лицето... Шегувам се, Капитане.

— Няма да залагам — отвърна Ридра. — Дойдох да наемам. Познавате ли Брас?

— Бях му навигатор при последното пътуване. Върнахме се преди една седмица.

— Затова ли държите на него?

— Може и така да се каже.

Митничарят се почеса по гърдите и въпросително погледна към Ридра.

— Последният курс беше пагубен за Брас, изгуби всичко — обясни Ридра. — Сега екипажът е без работа. Тази вечер шкиперът залага себе си. — Тя отново се обърна към навигатора: — Има ли тук и други капитани, които се интересуват от Брас?

Той премигна, поклати глава и вдигна рамене.

— Значи само аз, така ли?

Кимване.

— Как се казвате?

— Кали, Втори Навигатор.

— Къде са Първият и Третият?

— Третият е някъде тук — пие. Първият беше мило момиче на име Кети О'Хигинс. Тя умря — той допи чашата си на едни дъх и я протегна за нова порция.

— Много съжалявам — каза Ридра. — Как се случи?

— Сблъскахме се със завоевателите... Оживяха само Брас, аз, Третия и Окото. Загубихме целият взвод, помощникът също загина. Беше лош курс, Капитане. Окото остана без Ухо и Нос, а дотогава са били все заедно, от десет години — откакто са останали без тела. Рон, Кети и аз образувахме тройката едва преди няколко месеца, но... — той поклати глава, — и така е много зле.

— Извикайте Третият — каза Ридра.

— Защо?

— Трябва ми пълен екипаж.

Кали се намръщи.

— Нямаме си Първи.

— И ще продължавате да скучаете? Ще отидем в Моргата.

Навигаторът изхъмка многозначително.

— Щом искате да видите моя Трети — да вървим.

Ридра го последва. Митничарят се затътри след тях.

Момъкът, седнал на табуретката до масата, беше не повече от деветнадесетгодишен. Епълби веднага забеляза металните ленти, оплели тялото му. Кали е голям и силен, а този...

— Капитан Вонг, представям ви Рон — най-добрият Трети в цялата Слънчева система.

... Рон е малък, крехък, с ясно очертани мускули. Гърдите му са като метално скеле, обвито с восъчна кожа. Ръцете му приличат на кабели. Дори на лицето му се очертава всяка жила. Несресан, русокос, с очи като сапфири, единствената интервенция на козметохирургията е червената роза, която расте от рамото му. Той се усмихна и ги поздрави, като докосна с показалец челото си.

— Капитан Вонг набира екипаж.

Рон се изправи до табуретката и надигна глава. Мускулите му се заизвиваха като змии пред паничка с мляко.

Митничарят видя колко широко се отвориха очите на Ридра. Но тъй като не разбра защо реагира така, не обърна внимание.

— Нямаме Първи — каза Рон. Усмихна се и отново изгасна.

— Надявам се да ви намеря — заяви Ридра.

Навигаторите се спогледаха.

Кали се обърна към Ридра и потри с показалец върха на носа си.

— Вие знаете, че тройка като нашата...

Ридра стисна ръката му.

— Бихте искали същата тройка, нали? надявам се да подобрите избора ми.

— Много е трудно да се подбере... — започна Кали.

— Зная, че е невъзможно. Но това е вашият шанс. Само предлагам. Е?

Показалецът на Кали се премести от носа на челото.

— Не може да има по-добро предложение.

Младокът сложи десния си крак върху табуретката, прегърна коляното си и погледна през рамо.

— Нека първо да видим какво ще предложите.

— Добре — кимна Ридра.

— Нали знаете, че разбитата тройка не всичко, което ни свързва — Кали сложи ръка върху рамото на Рон.

— Да, но...

Ридра погледна към тавана.

— Хайде да погледаме борбата.

Хората на бара вдигнаха погледи нагоре. Седящите около масите се облегнаха назад. Кали се облегна на плота, а Рон седна върху него, като стъпи на табуретката.

Балонът, увиснал под свода, се освети, а помещението започна да потъмнява. Димът в сферата се разсея и се откри прозрачната ѝ вътрешност.

— Къде гледат? — попита Епълби.

Ридра го хвана за врата и насочи главата му в нужната посока. Той пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

Балонът заблестя като дъга. Салонът се потопи в тъмнина. Мощен прожектор освети пластмасовата повърхност на сферата. Отразената светлина освети замрелите лица в залата.

— Какво става? — попита митничарят. — Там ли ще се борят?

Ридра сложи пръсти на устата му и той млъкна.

Появи се Сребърният Гущер. Крилата се люшкат в дима, блестящите пера са като остриета на сабя, люспите трептят на огромните бутове. Тя набръчква триметровите си люспи и се извива в антигравитационното поле. Зелените устни се разтягат в усмивка, сребристи мигли покриват зелените очи.

— Но... това е жена! — изуми се чиновникът.

Из залата се понесе приветствено щракане с пръсти.

В балона се забеляза лек дим...

— А това е Брас! — възкликна Кали.

... И Брас влезе вътре. Тръсна глава. върху бивните с цвят на слонова кост блестеше слюнка. мускулите на плещите и ръцете се издуха като могили, от жълтите лапи се показаха дълги нокти. Лентите, опасващи стомаха, се извиваха около тялото. Бодливата опашка леко удряше по стените на сферата. Гривата бе така подстригана, че противникът да няма възможност да я хване.

Кали хвана чиновника за рамото и изрева:

— Щракай с пръсти, човече! Това е нашият Брас!

Митничарят, неприсъствал досега на подобна атракция, за малко не си счупи ръката.

Балонът засия в червено. Двамата пилоти кръжаха вътре с лице един към друг. Гласовете утигнаха. Епълби крадешком хвърляше погледи на хората около него. Всеки втори гледаше нагоре. Третият

Навигатор се сгъна. Приличаше на зародиш. Ридра го погледна. Задържа погледа си на свитите юмруци и стиснатите челюсти на този юноша с роза на рамото.

Горе противниците продължаваха да се дебнат и да правят лъжливи атаки. Гущерът направи рязко движение, Брас отскочи, отблъсна се в стената...

Митничарят здраво стисна нещо.

Двете тела се сблъскаха, врязаха се в стената. Зрителите затропаха с крака. Ръцете се сплетоха, краката — също. Най-после Брас се завъртя и отлетя към тавана на своеобразната арена. Тръсна глава и се изправи. Под него Гущерът вече беше готов, размахваше крила. Брас се хвърли и го хвана за задния крак. Жената започна да кръжи, успя да се отскубне. Замахна с перата-саби, но не улучи.

— Какво правят? — прошепна Епълби. — Как се разбира кой печели?

Погледна надолу. Това, което беше стиснал, се оказа рамото на Кали.

— Когато единият отблъсне противника до стената, а самият той я докосне само с една ръка или един крак, това е точка — обясни гигантът.

Сребърният Гушер се изправи като пружина. Брас прелетя край него и се вряза в стената. Но докато нанасяше удар със задната лапа, жената изгуби равновесие и докосна стената с два крака.

През залата премина разочарован възглас. Брас скочи и бутна Гущера към стената, но тласъкът се оказа прекалено силен и той се приземи на три лапи.

Нова схватка в центъра на сферата. Гущерът ръмжи, извива се, люспите му трептят. Брас ожесточено се вира, очите му приличат на златни монети. Прави бързо движение назад, после напред...

Гущерът като вихър минава покрай рамото му и се удря в стената. Брас леко се отклонява и успява да се задържи на една лапа.

Балонът стана зелен, а Кали стовари юмрука си върху плота:

— Видя ли как я прати да пасе, а?!

Противниците отново се впиха. Задушаваша прегръдка — и пак се разлетяха в противоположни посоки.

Нови две схватки, но безрезултатни. Най-после Сребърният Гушер успя — отблъсна Брас в стената и се задържа на върха на

опашката си.

Тълпата зарева.

— Не е честно! — развика се Кали, отблъсквайки чиновника. — По дяволите, това не е по правилата!

Но балонът отново стана зелен. Присъждаха точка на Гущера.

Противниците внимателно се придвижваха в центъра на балона. На два пъти Гущерът атакува, но Брас успяваше да се отдръпне, без да докосне стената.

— Ама тя само клинчи! — крещеше Кали. — Ще го умори до смърт! Хайде, борете се!

Брас сякаш го чу — скочи, стремейки се да удари с рамо. Щеше да получи нова точка, но Гущерът го хвана за ръката, продължи движението му и той се удари в стената.

— Тя няма право! — този път викаше митничарят, който отново се хвана за рамото на Кали. — Може ли така? Мисля, че няма да позволят... — той млъкна, защото Брас дръпна жената и леко я ритна. Тя отлетя към стената, а той успя да се задържи с една ръка и сега се носеше в центъра на балона.

— А така! — възторжено извика Кали. — Две от три!

Сферата стана зелена. Тишината се взриви от аплодисментите на тълпата.

— Спечели ли? — не вярваше чиновникът. — Той ли спечели?

— Разбира се, че той победи! Елате да го видим. Хайде, Капитане!

Ридра вече си пробиваше път из навалицата. Рон тръгна след нея, а Кали повлече Епълби. Стълбата ги заведе в стая, където няколко мъже и жени бяха обкръжили лежащият на дивана Кондор — огромна птица, оцветена в златисто и червено. Той трябваше да се сражава с Катраненият, застанал сам в ъгъла. Вратата към арената се отвори и се появи Брас, плувнал в пот.

Кали веднага го хвана.

— Ей! Беше страхотно! Един Капитан иска да говори с теб.

Брас се протегна, отпусна се на четири крака, от устата му се чу глухо ръмжене. Тръсна грива. Златистите му очи се разшириха от учудване.

— Ка'итан Вонг! — устата му, разтегната от бивните, не можеше да се справи със съгласните, които се произнасят със слепени устни. —

Харесах ли ви тази вечер?

— Толкова добре се справихте, че искам да ви взема за пилот към Спецели — тя го почеса зад ухото. — Навремето ми казахте, че бихте искали да ми демонстрирате майсторството си.

— Да — кимна Брас. — Но 'исля, че това е сън.

Той захвърли лъвската кожа и започна да бърше потта от врата и ръцете си. Улови потресения поглед на митничаря и поясни:

— Козметохирургия.

— Покажете му вашия психоиндекс — каза Ридра. — Искам да ви одобри.

— Утре ли тръгва'ме, Ка'итане?

— Сутринта.

Брас извади тънка метална пластинка и я подаде на Епълби.

— Вземи, митничар!

Чиновникът се зае внимателно да изучава знаците. Извади от задния си джоб таблица със стандартни индекси, но реши да остави по-сложните изчисления за после. Опитът му говореше, че Брас е добър пилот.

— Мис Вонг... извинете, Капитан Вонг, а техните карти? — той посочи Кали и Рон.

Рон се изви и се почеса по гърба.

— Не се безпокойте засега, все още нямаме Първи Навигатор. Ще ги проверим по-късно. Сега трябва да съберем екипажа.

— 'ълен екипаж ли ви тря'ва, Ка'итане?

Ридра кимна.

— Какво ще кажете за Окото, което се върна с вас?

Брас поклати глава:

— То изгу'и Ухото и Носа. Те 'яха истинска тройка. Окото шест часа вися навън, докато не го закарах'е о'ратно в 'оргата.

— Ясно. Не можете ли да препоръчате някого?

— Нищо конкретно. Тря'ва 'росто да 'огледне' в Сектора на Разединените и да види' кой е останал.

— Ако искате до сутринта да имате готов екипаж, трябва да отидем там веднага — обади се Кали.

— Тогава да тръгваме! — каза Ридра.

Отправиха се към стълбата. Митничарят тихо попита:

— Секторът на Разединените?

— Това ли ви безпокои? — засмя се Ридра.

— Ами... не съм очарован от тази перспектива.

— Заради покойниците? Спокойно, няма да ви ухапят.

— Доколкото знам, на съществата, обладаващи тела, е забранено да посещават Сектора на Разединените.

— Забраната се отнася само за определени райони — поправи го Ридра и всички се засмяха. — Ако не се наложи, няма да влизаме в тях.

— Желаете ли да си получите дрехите? — попита момичето на гардероба.

Посетителите се спираха, за да честитят на Брас победата, да го потупат по рамото или просто да го поздравят с щракане на пръсти. Брас прехвърли наметалото си през главата. То покри раменете и врата, плътно обви ръцете и бедрата. Той поздрави тълпата и започна бавно да се изкачва по стълбата към изхода.

— Наистина ли можете да оцените пилота по неговото поведение на арената? — обърна се Епълби към Ридра.

Тя кимна:

— На кораба нервната система на пилота е непосредствено свързана с апаратурата за управление и маневри. Полетът през хиперстатиса представлява борба между пилота и полето. Трябва да притежава великолепни рефлексии и напълно да владее своето тяло-кораб. Опитният транспортник може доста точно да определи как ще се държи пилота във вихрите на хиперстатичното поле.

— Чувал съм за това, разбира се, но го виждам за първи път. Според мен е доста... впечатляващо зрелище.

— Така е — съгласи се Ридра.

Когато стигнаха до изхода, балонът отново се освети. Кондорът и Катраненият кръжаха из него.

На тротоара Брас се отпусна на четири крака и се обърна към Ридра:

— А 'о'ощник и взвод?

— Искам да получа взвод, който е участвал само в един полет.

— Защо са ви толкова нео'итни?

— Ще ги тренирам по мои методи. По-опитните са прекалено устойчиви и не се поддават на обучение.

— Взвод, който е летял са'о веднъж, 'оже да създаде 'ного не'риятности. Не у'еят 'очти нищо. Никога не съ' летял с такива.

— Само да не са кръгли идиоти. Освен това съм сигурна, че такъв взвод ще получа веднага, след като изпратя заповедта си във Флота.

— Ще из'ращате за'овед?

— Първо искам да ги проверя заедно с вас. Може да имате забележки.

Минаваха покрай улична лампа. На стълба висеше телефон. Ридра се пхна под пластмасовия капак и набра някакъв номер. След малко я чува да говори:

— Взводът за полет към Спецели ми трябва утре сутринта... Да, знам, че времето е малко, но не ми трябва опитни войници. Да имат само един полет... — тя погледна изпод капака и намигна на спътниците си. — Чудесно! Ще ви се обадя по-късно, за да получа психоиндексите им за митническия контрол... Да, чиновникът е при мен. Благодаря.

Отдръпна се от телефона и посочи с ръка:

— За Сектора на Разединените е най-добре да минем оттук.

Улиците постепенно ставаха по-тесни, извиваха се, пресичаха се под невероятни ъгли. Вече не срещаха дори случайни минувачи. Остана само бетон с малки метални кули, обвити с разноцветни кабели. Синкава светлина тук-там разкъсваше тъмнината.

— Това ли е... — започна митничарят и млъкна.

Постепенно забавяха крачките си. Между куличките се появиха червени припламвания.

— Какво е това?

— Разговори. Така е цяла нощ — обясни Кали.

Вляво от тях видяха да се появяват зеленикави огънчета.

— Разговори?

— Бърз обмен на енергия в резултат на освобождаването от тялото — каза Вторият Навигатор.

— Но аз все още...

Сега вървяха между фосфоресциращи стълбове. Преливащите се струи пламък постепенно оформяха фигури — жени с призрачни тела ги гледаха равнодушно.

Митничарят се стъписа — през коремите на фигурите се виждаха пилоните на уличните лампи.

— Лица... — прошепна той. — Щом се обърнеш, веднага забравяш как изглеждат. Докато ги гледаш, приличат на хора, но щом отместиш поглед... — той затаи дъх, докато минаваше покрай един призрак. — Спомнете си! Покойници? — Спря се и тръсна глава. — Знаете ли, вече десет години одобрявам психоиндексите на транспортници — и на безтелесни, и нормални. Но никога не съм се сблъсквал с Разединени толкова отблизо. Виждам съм фантастичните им изображения и дори сме се разминавали по улиците. Но това...

— Много работи по транспортните кораби не бива да се поверяват на живи хора — гласът на Кали бе натезжал от алкохола, както раменете му — от мускули.

— Да, зная — съгласи се чиновникът. — Затова ги поверявате на мъртвите.

— Вярно — кимна гигантът. — Поверяваме ги на мъртвите. Такива като Окото, Ухото и Носа. Ако жив човек се сблъска с вълните на хиперстатиса, той първо ще умре, а после ще се побърка.

— Знам теорията — рязко отговори Епълби.

Неочаквано Кали го хвана за шията и го притисна.

— Нищо не знаеш, митничар! — гласът му стана дрезгав като в заведението. — Криеш се в клетката си, в безопасното гравитационно поле на Земята, тя здраво се е хванала за Слънцето, а то спокойно се движи към Вега^[5]. Всичко е непоклатимо и отдавна установено в този спирален ръкав — той рязко посочи Млечният път, разпрострян над града. — И никога не си свободен! — Отблъсна почервенелия чиновник. — Е? Няма какво да отговориш, нали?

Навигаторът хвана един чудовищно дебел кабел, спускащ се някъде отгоре. Зазвъня. Ниската нота застана в гърлото на митничаря и напълни устата му с отвратителен метален вкус. Канеше се да го изплюе, когато се натъкна на враждебните очи на Ридра.

— Той е бил част от тройката — тихо и сухо каза тя. Очите ѝ се бяха впили в него, но не го виждаше. — Бил е в тесни, неразривни емоционални и сексуални контакти с двамата си другари. А единият от тях е умрял.

Епълби не успя да улови скръбта ѝ и произнесе против волята си:

— Извратен тип?

Рон се напрегна от болка и възмущение.

— Много работи — повтори той думите на Кали — на транспортните кораби не бива да се поверяват само на двама човека. Прекалено са сложни.

— Зная — натърти митничарят. Май обидих момъка. На езика му се въртеше още нещо.

— Искате да кажете още нещо? — попита Ридра.

Удивен, че тя е почувствала, че не се е доизказал, той се обърна към Кали и Рон.

— Моля да ме извините.

Веждите на гиганта се вдигнаха, после лицето му омекна.

— И аз се разгорещих.

Обади се Брас:

— Центърът на 'редаването е на около четиристотин 'етра оттук, в средата на енергийната зона. Та' 'оже да на'ери' Око, Ухо и Нос, годни за 'олет до с'ецели — той се усмихна на Епълби през бивните си. — Това е една от вашите за'ранени територии. И'а 'рекалено 'ного фанто'и и някои не 'огат да го 'онесат. Но 'овечето издържат.

— Ако не е незаконно, предпочитам да изчакам тук — каза чиновникът. — Ще ме вземете на връщане. Тогава ще им проверя психоиндексите.

Ридра кимна. Кали с едната ръка прегърна триметровия пилот, с другата — Рон.

— Да тръгваме, Капитане, ако искате до сутринта да съберете своя екипаж.

— Ако до един час не открием това, което ми трябва, ще се върнем — каза Ридра.

Митничарят гледаше как се скриха зад мъждукащите кулички.

[1] шкипер — капитан на малък кораб ↑

[2] Денеб — най-ярката звезда от съзвездието Лебед ↑

[3] Арктур — най-ярката звезда от съзвездието Воловар ↑

[4] Кентавър — съзвездие в Южното полукълбо ↑

[5] Вега — звезда в Северното полукълбо, най-ярката от съзвездие Лира ↑

IV

... Образът ѝ напомняше бряг, размит от чиста дъждовна вода. Очите ѝ блестяха, гласът трептеше.

Той прошепна:

— Чиновник, мадам. Митнически чиновник.

Учудването се отрази на лицето ѝ — отначало гняв, след това надежда за развлечение.

Той поясни:

— Слуша около десет години. Отдавна ли сте лишена от тяло?

Тя се приближи. Ароматът на косата ѝ му напомняше за нещо. Чистите, прозрачни черти също му бяха познати. Всяка нейна дума го правеше щастлив.

— Да, това е ново за мен. Това не е същата неяснота, която, струва ми се, ви е обхванала.

Отговорът ѝ отново беше ласкателен и остроумен.

— Да — той се усмихна. — Мисля, че вас не е така.

Тя непринудено го докосна. Дали само закачливо го докосна по ръката, или той хвана нейната... но почувства удивителната мекота на копринената ѝ кожа.

— Вие сте толкова съвременна! не съм свикнал младите момичета просто да идват и да се държат... така.

Очарователната ѝ логика обясни всичко. Той я чувстваше все по-близка. Странните ѝ шегички звучаха като музика.

— Вие сте ??????, така че няма значение, но...

Тя го прекъсна с усмивка, или с дума, или с целувка, предаде му изумлението си, своя страх, своята възбуда. Той се постара да запомни гласа, думите и жестовете ѝ. Тя си отиде! Смехът ѝ се чуваше някъде отдалече... Той стоеше, слушаше я потопен във водовъртежа на потресеното си съзнание...

V

Когато се върнаха, Брас му каза:

— До'ри новини! На'ерих'е ги!

— Екипажът ще се яви сам — обясни Кали.

Ридра му подаде три карти с психоиндекси.

— След два часа ще бъдат на кораба. Нещо не е наред!

Даниел Д. Елби взе картите.

— Аз... тя... — не успя да каже нищо повече.

— Кой? — попита Ридра.

Заеквайки, митничарят им разказа за срещата си с призрака.

Кали се разсмя.

— Сукуба? Докато бяхме вътре, той е срещнал сукуба!

— Да! — възкликна Брас. — 'огледнете го са'о!

Рон също се засмя.

— Това беше жена... поне така ми се струва... Но не мога да си спомня какво говореше...

— Много ли ви взе?

— Какво ми е взела?

— Сигурно не знае — обади се Рон.

Кали с усмивка каза на чиновника:

— Проверете си портфейла.

— Какво?

— Проверете.

Митничарят с недоверие бръкна в джоба си. Портфейлът щракна и се отвори в ръката му.

— Десет... двадесет... Но аз имах петдесет, когато напуснахме заведението!

Кали отново се разсмя с оглушителния си бас. Наведе се и прегърна чиновника.

— Ще станете истински транспортник след всичко, което се случи тази нощ!

— Но тя... но аз... — празният портфейл беше толкова реален, колкото и любовната болка. А един празен портфейл е толкова

тривиално нещо! На очите му се появиха сълзи. — Та тя беше... — спазмите му пречеха да говори.

— Каква беше тя, приятел? — попита Кали.

— Тя... беше... — едва чуто произнесе Епълби.

— Когато о'щуваш с Разединени, винаги тря'ва да очакваш нещо 'одо'но — каза Брас. — Из'олзват различни 'етоди. Сигурно ще останеш 'отресен, ако ти кажа колко 'ъти с 'ен се е случвало същото.

— Оставила ви е достатъчно, за да се приберете — обади се Ридра. — Ще ви възстановя загубите.

— Не, аз...

— Хайде, Капитане, да тръгваме. Трябва той да плати. Според него си струва. Нали така, митничар?

Епълби кимна. Беше съвсем объркан.

— В такъв случай проверете тези индекси — Ридра посочи картите в ръцете му. — Остава да намерим Помощник и Първи Навигатор.

От най-близкия телефон Ридра се обади във Флота. Да, подбрали са взвод. Препоръчват и Помощник.

— Прекрасно — Ридра подаде слушалката на митничаря. Той изслуша психоиндексите и ги съпостави с тези на Окото, Ухото и Носа. Помощникът се оказа много подходящ.

— Явно го е подбрал талантлив координатор — изкоментира чиновникът.

— 'о'ощникът не 'оже да е 'рекалено до'ър. Осо'ено с нов взвод. — Брас разтърси гривата си. — Тря'ва да държи 'о'четата изкъсо.

— Този ще бъде. Отдавна не бях виждал толкова висок индекс на съвместимост.

— Какви са тия глупости? — попита Кали. — Съвместимост, дрън-дрън! Ще може ли да раздава ритници отзад, ако се наложи?

Митничарят вдигна рамене.

— Тежи сто и двадесет килограма, а е висок само един и шестдесет и два. Срещали ли сте някога такъв дебелак, който да търпи страхливи плъхове на кораба?

— Тоя ще пасне! — засмя се гигантът.

— Къде ще лекува'е раните? — запита Брас.

Ридра въпросително вдигна вежди.

— Да на'ери' Първи Навигатор — поясни пилотът.

— В моргата.

Рон се намръщи. Кали зяпна от учудване. Мъждукащите пламъчета обвиха врата му, след това отново се върнаха върху гърдите.

— Вижте, Капитане, Първият Навигатор трябва да бъде момиче, което...

— Тя ще бъде! — прекъсна го Ридра.

Напуснаха Сектора на Разединените и с монорелсовата линия. Преминаха през кварталите на Транспортния град в посока към космодрума. Сини сигнални огньове прорязваха тъмнината. Корабите се издигаха върху стълбове ослепителен пламък, втурваха се в небето с оглушителен рев, за да се превърнат само след секунда в кървава звезда, стопяваща се в нощта.

Продължиха да се шегуват още двадесетина минути. Стартовите огньове хвърляха зеленикави отблясъци върху лицата им. Само митничарят вървеше мълчаливо и ги наблюдаваше. Опитваше се да си спомни лицето ѝ, гласа ѝ, тялото ѝ. Но тя отново и отново се изплъзваше, оставяйки след себе си болка и пустота.

Когато слязоха от откритата платформа, от изток задуха топъл вятър. Облаците се разпръснаха, показаха се Луната. Червеникавият градски смог остана зад тях. Отпред се извисяваше Моргата — студена и черна.

Спуснаха се по стъпалата и тръгнаха през мъртвия двор. Градината от метал и камък изглеждаше свръхестествено в мрака. Тук не растеше нищо.

Забелязаха масивна врата. Никъде нямаше осветление.

— Как ще влезем? — попита Епълби, когато се приближиха.

Ридра свали от врата си златния капитански диск и го притисна към някакво устройство до вратата. Нещо забуча, светнаха лампи и врата се отвори. Ридра прекрачи прага, останалите я последваха.

Кали си удари главата и погледна металните сводове.

— Знаете ли, тук е замразено толкова транспортно месо, че ще стигне да се изследват стотина звезди с планетите им.

— И митничари — добави Епълби.

— Не мога да си представя защо ще замразяват митничари — отбеляза Кали.

— Въпреки това го правят — сухо отговори чиновникът.

— Много по-рядко от транспортници — обади се Ридра. — Работата на митничаря е наука, а работата на транспортника, маневриращ в хиперстатиса, е изкуство. След сто години може и тя да се превърне в наука. Би било чудесно. Но засега много по-рядко се срещат хора, опознали тайните на това изкуство, и много по-лесно се намират такива, които са изучили правилата на науката. Освен това е замесена и традицията. Транспортниците са свикнали да работят съвместно с живи и мъртви. А за митничарите е трудно... Тук са самоубийци.

Минаха през приемната зала и по коридора стигнаха до хранилището. С асансьора се качиха в неравномерно осветена стая, чийто стени се издигаха на десетки метри. Там бяха разположени стъклените сандъци-гробове. Иззад замъглените, замръзнали стъкла се забелязваха очертанията на тъмни фигури.

— Ако нещо ми е непонятно, това е завръщането — благоговейно прошепна чиновникът. — Нима всеки мъртвец може отново да се съедини с тялото си? Права сте, Капитан Вонг, митничарите не са свикнали да говорят за такива неща.

— Всеки един самоубиец, който се лишава от тяло по обичайните канали на Моргата, може да бъде съживен. Но случайната смърт, когато Моргата не може да възстанови тялото, или естествената смърт, която чака всеки от нас на около сто и петдесетгодишна възраст, е окончателна. Но ако се възползвате от услугите на Моргата, записът на матрицата на мозъка ви ще се съхрани и способността ви да разсъждавате може да бъде възстановена когато трябва, макар че съзнанието ви ще изчезне.

Пред тях като шлифован кварц блестеше триметровия кристал на регистратора.

— Рон — извика го Ридра. — Не, Рон и Кали.

Навигаторите се приближиха и замряха в недоумение.

— Капитане, сигурно знаете за някой Първи, който неотдавна се е лишил от тяло, и мислите, че ще успеем...

Ридра поклати глава. Прокара пръстите си по блестящата повърхност на регистратора. На огънатия екран в основата замигаха думи. Спря ги с пръст. „Втори Навигатор“. Не, по-нататък. „Първи Навигатор“. Това е. Тя изчака малко, след което ръката ѝ бързо се задвижи в различни посоки.

— ... мъже, мъже, мъже, жени. Кали, Рон, говорете.

— За какво?

— За себе си, за това, което желаете.

Погледът на Ридра бе отправен някъде далече — гледаше между екрана, гиганта и юношата.

— Ами... добре — Кали се почеса по главата.

— Хубавичка — каза Рон. — Искам да е хубава.

Той се наведе. Очите му блестяха.

— О, да! — каза Кали. — Обаче не може да бъде красиво, пълно ирландско момиче с черна коса, ахатови очи, с лунички, появяващи се четири дни след началото на полета... Не би могла да говори така, че да ти завърти главата, дори само да дава команда на компютъра, а когато ти държи главата с меките си длани и ти казва колко си й нужен...

— Кали! — извика Рон.

Огромният Навигатор замълча. стисна юмруци и шумно си пое дъх.

Ридра чакаше. Бавно, сантиметър по сантиметър местеше пръста си по екрана на регистратора, където се появяваха и изчезваха имена.

— Хубавичка — повтори Рон. — Да обича спорта. Кети много-много не си падаше по него... Често съм си мислил, че за мен би било по-добре да е спортистка. Най-добре си пасвам с хора, които обичат борбата... И да притежава мигновена реакция, като Кети. Само...

— Само че — Кали унило отпусна ръцете си — това ще бъде съвсем нова личност и няма да има нищо, което да познаваме... Нека тя я подбере.

— Да — съгласи се Рон. — Избери ни добър Навигатор. Той ще ни обикне.

— Ако е такава, каквато искате — ръката на Ридра се колебаеше между две имена, — вие ще я обикнете ли?

Кали бавно кимна. Същото направи и Рон, но бързо. На екрана се появи име — Моли Тва, Първи Навигатор. Следваха координатите. Ридра ги набра на циферблата.

На двадесет и пет метра над тях нещо блесна. Един от стотиците хиляди ковчези излезе от стената. Силовото поле го подхвана.

Апаратурата за съживяване се изкачи, прие ковчеза и се спусна обратно. Гробът се наклони. Изглеждаше доста мрачно. Отвътре бе

покрит със скреж. Трепна за миг, фиксира се, нещо изщрака.

Вътрешната повърхност се замъгли, покри се с влага. Всички се приближиха, за да виждат по-добре.

Тъмно петно на тъмен фон. Движение под искрящото стъкло. То се отмести, откривайки тъмната ѝ, топла кожа и изплашения поглед.

— Всичко е наред — каза Кали и я докосна по рамото. Тя се надигна, погледна ръката му и пак се отпусна. Рон застана до Втория Навигатор.

— Привет!

— Е, мис Тва — продължи Кали. — Отново сте жива. Ще ни обикнете ли?

— Нини ни нени? — лицето ѝ изразяваше учудване. — Нико вапи хопа?

Рон се огледа изумен:

— Струва ми се, че не говори на английски!

— Да, знам — усмихна се Ридра. — Но иначе е самото съвършенство. По този начин ще имате достатъчно време, за да се опознаете, преди да кажете нещо наистина глупаво. Тя ще заобича борбата, Рон.

Юношата погледна към момичето. Косата ѝ имаше цвят на графит и беше късо подстригана. Устните ѝ бяха посинели от студа.

— Вие борите ли се?

— Нини ни нени? — отново попита тя.

Кали си дръпна ръката и направи крачка назад. Рон се почеса зад ухото.

— Е? — обади се Ридра.

Кали вдигна рамене.

— Ами... не знам.

— Тя е хубавичка — каза Рон. — Ти си хубава. Не се страхувай. Пак си жива.

— Нинаогапа! — тя хвана Кали за ръката. — Джи, ни усику аумкана? — очите ѝ се отвориха широко.

— Моля те, не се бой! — Рон докосна дланта на ръката, която държеше Кали.

— Силеви лугха йену — тя поклати глава. Жестът ѝ изразяваше недоумение. — Сикудживени нини нени. Нинаогама.

Рон и Кали тъжно се спогледаха и поклатиха глави.

Ридра застана между тях и заговори с момичето. След доста размисъл то кимна.

— Тя казва, че ще дойде с вас. Загубила е двама от тройката си преди седем години. Завоевателите са ги убили. Затова отишла в Моргата и се умъртвила. Казва, че ще дойде с вас. Ще я вземете ли?

— Все още е напласена — каза Рон. — Моля те, не бива. Няма да те обидя. И Кали също — той ласкаво говореше на момичето.

— Ако тя дойде с нас — каза Кали, — ще я вземем.

Митничарят леко се изкашля.

— Къде мога да получа нейния психоиндекс?

— На екрана. Вдясно.

Чиновникът се върна при регистратора.

— Добре — извади тефтера си и започна да преписва цифрите.

— Но сега имам само информацията отделно за всеки.

— Сглобете я — поръча му Ридра.

Епълби направи нужните изчисления и учудено заяви:

— Капитан Вонг, мисля, че набрахте екипаж!

VI

Скъпи Моки!

Когато получиш това писмо, аз от два часа ще летя. След половин час ще се развидели. Искам да поговоря с теб, но реших да не те будя отново.

С чувство на носталгия се качих на борда на стария кораб, строен в заводите на Фобос^[1]. Казва се „Рембо^[2]“ (името е намек за стихотворението на Артър Рембо „Пияният кораб“ — помниш ли? Идеята беше на Моуъл). Названието предизвиква у мен приятни спомени. Потеглям след двадесет минути.

Стоя до товарния шлюз и оглеждам космодрума. Черните игли на корабите се извисяват около мен. На изток се виждат сините сигнални огньовете и трептенията на силовите мезонни полета. В момента всичко е спокойно. Мисля си за безумната нощ, през която набрах екипажа — минах през целия Транспортен град, ходих в Моргата, возих се на метро и монорелсова линия... Толкова гръмка и бурна в началото, а сега е толкова спокойна.

За да подбереш добър пилот, трябва да го наблюдаваш как се бори. Опитният капитан може точно да оцени рефлексите му, като следи действията му на арената. Само че аз не съм толкова опитна.

Помниш ли, че ми спомена за четене на мускулни реакции? Може би си прав. Тази нощ срещнах един юноша, Навигатор, който изглеждаше като завършена творба на Бранкуши. Според мен, Микеланджело е искал да види човешкото тяло точно такава. Той е роден в Транспортния град и познава борбата до най-малки подробности. Наблюдавах го как реагира на борбата на моя пилот. По неговите реакции получавах точна представа какво става на арената.

Предполагам, че си запознат с теорията на Де Форс, според която психоиндексите имат аналогии в мускулните реакции (модификация на старата теория на Вилхелм Рейх за мускулните движения). Мислех за нея тази нощ. Младежът, за когото ти споменах, е бил член на разбита тройка — двама мъже и една жена, която загинала при схватка със Завоевателите. Тези двамата едва не ме докараха до истерия. Но успях да се овладея. Дори ги заведох в Моргата и им намерих нова партньорка. Това е почти невероятно. Според мен до края на живота си ще го считат за чудо. Главните условия са регистрирани в картотеката: жена, Първи Навигатор, загубила двама мъже. Но как да съгласувам психоиндексите им? Уточних тези на Рон и Кали, като следях какво говорят и как се държат. Трупозете са нанесени в регистратора по психоиндекси, така че оставаше само да подбера най-подходящият. И тогава ме осени гениална идея. Избрах шест млади жени, отговарящи на всички условия. Оставаше да направя правилният избор. Направих го. Момиче от провинцията Н'года в Пан-Америка. Умъртвила се е преди седем години. Загубила двамата си мъже при нападение на Завоевателите и се върнала на Земята в разгара на Депресията. Сигурно помниш какви бяха тогава отношенията между Пан-Америка и Америказия. Бях сигурна, че не знае английски. Съживихме я и моята догадка се потвърди. Психоиндексите им може би щяха леко да се разминават. Но докато започнат да се разбират — ще се наложи да не научат на това, — кривите на съвместимост ще съвпадат напълно.

Главната причина, поради която се заех да ти пиша, е Вавилон-17. Казах ти, че го разшифровах достатъчно, за да разбера къде ще бъде следващата диверсия. Това е Съюзът на Военните Дворове в Армседж. Искам, просто за всеки случай, да знаеш къде отивам. Измъчва ме една мисъл — какъв мозък може да използва такъв език? И защо? Наплашена съм като дете, обаче загадката също така ме забавлява. Взводът пристигна преди един час. Всички са

мили, неопитни младоци. След няколко минути трябва да се срещна с Пълномощника (той е дебел, закръглен, с черна коса и тъмни очи, движи се бавно, но мисли бързо). Знаеш ли, Моки, докато набирах този екипаж, грижата ми беше само една (те, разбира се, всички са добри професионалисти) — да са хора, с които мога да говоря и да ме разбират. Те са точно такива.

С много обич:
Ридра

[1] Фобос — един от двата спътника на Марс ↑

[2] Артюр Рембо — френски поет от XIX в. (1854 г. — 1891 г.) ↑

VII

Светлина, но без сенки. Генералът стоеше върху силовата платформа и наблюдаваше черният излят корпус на кораба на фона на бледнеещото небе. При трапа слезе на апарела^[1] и с асансьора се изкачи до шлюза на тридесет метра височина. Не я намери в капитанската каюта. Срещна дебел, брадат човек, който го насочи към товарния шлюз. Форестър се заизкачва по стълбата, като се стараеше да не се задъхва.

Тя свали краката си от стената, стана от брезентовото столче и се усмихна.

— Мистър Форестър, бях сигурна, че тази сутрин ще се срещнем!

Ридра сгъна тънкия лист и го запечата в края.

— Аз също исках да ви видя.

— Казахте, че ако дам съгласието си за тази експедиция, ще ме осведомите къде...

— В рапорта ми ще намерите всичко, което ви интересува. Изпратих го със сутрешната поща и сигурно в момента лежи на бюрото ви в щаба на Съюзната Администрация.

— Да, да, разбира се.

Тя се усмихна.

— Трябва да побързате. Тръгваме след няколко минути.

— Да. Вече бях в щаба. Преди малко по телефона ми продиктуваха резюме от рапорта ви. Искам само да кажа... — но нищо не каза.

— Мистър Форестър, веднъж написах стихотворение, което се казва „Съвет към тези, които се влюбват в поети“.

Генералът замря с отворена уста.

— То започва така:

*„Младежо, тя ще издевателства над твоя език.
Девойко, той ще похити твоите ръце...“*

— Останалото прочетете сам. Поместено е във втората ми книга. Не би ви харесало да губите поета по седем пъти на ден — това е много раздразнително.

Той каза само:

— Значи сте знаели, че аз...

— Да, знаех и знам. И много се радвам.

Дъхът му се възвърна и се случи невероятното — той се усмихна!

— Когато бях донаторник, мис Вонг, и за първи път попаднах в казармата, говорехме за момичета и само за тях. Веднъж някой каза за своята приятелка — тя е толкова хубава и добра, че не ми трябва нищо повече, обещанието ѝ ми е достатъчно. — Той си позволи да се разхлаби. Раменете му се отпуснаха само с един сантиметър, но изглеждаха по-широки с пет. — Ето какво чувствам в момента.

— Благодаря, че сте толкова откровен — каза Ридра. — Харесвате ми, генерале. Обещавам ви, че чувствата ми няма да се променят до следващата ни среща.

— Аз... Благодаря ви. Мисля, че това е всичко. Просто съм ви благодарен... за разбирането, за обещанието. Трябва ли вече да тръгвам?

— Ще стартираме след десет минути.

— Писмото ви — предложи той. — Аз ще го изпратя.

— Благодаря.

Тя му подаде листа, генералът го взе и леко задържа ръката ѝ. След това се обърна и излезе. Две минути по-късно Ридра видя платформата да се движи към бетонното здание на стартовия комплекс, осветена от лъчите на изгряващото слънце.

[1] апарел — съобщителен тунел между окопи, тук — в смисъл на комуникационен изход ↑

**ЧАСТ ВТОРА
ВЕР ДОРКО**

I

Обработеният текст се показва на екрана. До компютъра вече имаше натрупани няколко страници с определения, които бе получила по пътя на граматични изводи. Захапала долната си устна, Ридра гледаше таблицата с честотите на дифтонгите^[1]. Окачи на стената три листа, които беше озаглавила:

„Възможна фонематична структура.“
„Възможна фонетична структура.“
„Семантични и синтактични неясноти.“

Последният лист съдържаше проблема, който на всяка цена трябва да бъде разрешен. Въпросите можеха да бъдат формулирани по данните от първите два листа.

— Капитане?

Тя се обърна. От входната врата се подаваше Дяволчето.

— Да?

— Какво ще си поръчате за обяд? — дребният готвач беше юноша на седемнадесет години. От къдравата му коса стърчаха чифт присадени рога, с върха на опашката се почесваше зад ухото.

Ридра вдигна рамене.

— Нищо специално. Ще обядвам заедно с взвода.

— Тия момчета ще ядат и помия, ако им сервирам. Никакво въображение! Какво ще кажете за задушен фазан или печен дивеч с яйца?

— Настроен си да готвиш домашна птица, а?

— Ами... — той пусна дръжката на вратата, хвана се за горния ѝ край и се залюля. — Бих искал да приготвя нещо от дивеч.

— Ако никой не възразява, сервирай фазан, печени яйца и бифтек с домати.

— Ей сега е готово!

— И за десерт — торта с ягоди!

Дяволчето щракна с пръсти и изчезна. Ридра се засмя и се обърна към компютъра.

Изучаваше третият пример за това, което може да се окаже синкопа^[2], когато креслото ѝ внезапно се катурна. Записките се разпиляха. Тя също щеше да падне, ако не бе успяла да се хване за пулта. Обшивката на креслото се скъса, видя натегнатия силикон.

Ридра се обърна по посока на болезнения вик и видя Дяволчето, чието коляно кървеше от удара в стената.

Гласък.

Тя се облегна на мократа облегалка на креслото. На екрана за вътрешна връзка се появи лицето на Помощника.

— Капитане!

— Какво, по дяволите, беше това? — възкликна Ридра.

Контролните светлини на пулта се запалиха. Корабът отново се разтресе.

— Още ли дишаме?

— Да, само че... — лицето на Помощника се наля с кръв. Появиха се черни петна, предизвикващи неприятни усещания. — Да. С въздуха всичко е наред. Неприятности в хранващата система.

— Ако проклетите помпи... — тя изключи екрана.

Раздаде се гласът на Флоп, началникът на машинното отделение.

— Господи, Капитане, нещо ни удари!

— Какво?

— Не знам — Флоп погледна някъде извън обхвата на камерата. — Двигатели „А“ и „В“ са наред. Но „С“ искри като фойерверк на Четвърти юли^[3]. Къде, по дяволите, се намираме сега?

— На един час път до Луната. Дори не сме напуснали обсега на Звезден Център — 9. Навигация?

Ново превключване на екрана.

Появи се тъмното лице на Моли.

— Къде сме? — попита Ридра на немски.

Първият Навигатор бързо изчисли възможната орбита и я определи по две вероятностни логаритмични криви.

— Кръжим около Земята — обади се Рон.

— Нещо ни отклони от курса. Не можем да пуснем двигателите и сега се носим по инерция.

— С каква скорост и в какво направление?

— Кали се опитва да разбере.

— Ще се опитам да погледна навън — Ридра извика Групата на Разединените. — нос, как мирише това?

— Вони. Непознат мирис. В затруднение сме.

— Чуваш ли нещо, Ухо?

— Нищо, Капитане. Всички течения на хиперстатиса в този район са спокойни. Ние сме твърде близко до гравитационен център. Има слабо течение — около петдесет спектъра — в направление К. Но не мисля, че ни е отнесло далеч. В момента се движим в магнитосферата на Земята по инерция от последния тласък.

— Око, как изглежда?

— Като вътрешността на кофа за въглища. Каквото и да се е случило с нас, избрали сме най-тъмното място. Според мен течението е достатъчно силно и може да ни завлече в благоприятен поток.

Намеси се гласът на Брас:

— 'их искал да зная какво става, 'реди да влезем та'. И на 'ърво 'ясто — къде с'е, 'ърви?

— Навигация?

Изкуствената гравитация на кораба се стабилизира, креслото застана на мястото си. Малкото Дяволче клатеше глава и мигаше. Лицето му бе изкривено от болка.

— Какво стана, капитане? — прошепна юношата.

— Проклетата да съм, ако знам! — отвърна Ридра. — Но ще разбере!

Обедът премина в мълчание. Момчетата от взвода — на възраст около двадесет години — се хранеха, по-тихи от трева. На офицерската маса Навигаторите седяха срещу Разединените. Тлъстият помощник наливаше вино на екипажа. Ридра обядваше с Брас.

— Не зная — той тръсна гривестата си глава, въртейки чашата в лапите си. — Всичко 'еше толкова тихо, с'окойно, нищо не 'редвещаваше... Това, което се случи, стана вътре в кора'а.

Дяволчето, със здраво бинтован крак, унило внесе тортата, отдели крак, унило внесе тортата, отдели порции за Ридра и Брас и се запъти към мястото си на масата на екипажа.

— Така — каза Ридра. — Обикаляме около Земята, апаратурата не работи, дори не можем да определим къде се намираме!

— А'аратурата на хи'ерстатиса е здрава — напомни й Брас. — 'росто не знае' изходните координати, за да на'рави' скок.

— И не можем да скочим, ако не знаем откъде тръгваме — тя разсеяно огледа столовата. — Как мислите, Брас, надяват ли се да се измъкнем оттук?

— Надяват се вие да ги из'ъкнете, Ка'итане!

Тъмните устни на Ридра докоснаха ръба на чашата.

— Ако не 'ред'рие'ете нещо — продължи Брас, — ще си сед' тук още шест 'есеца, ще 'оглъща'е кулинарните 'роизведения на Дяволчето и накрая ще се задуши'. Дори не 'оже' да из'рати' сигнал за 'едствие, докато не влезем в хи'ерстатис с 'остоянен канал за свързка. Навигаторите не ус'яха да из'ислят нищо. Са'о о'ределиха, че се движи' 'о голя' кръг.

— Би трябвало да имаме илюминатори. Тогава бихме могли да погледнем към звездите и си определим орбитата. Би ни отнело около два часа.

Брас кимна.

— Виждате ли докъде водят съвре'енните удо'ства. Един стар секстант^[4] и няколко илю'инатора биха свършили до'ра ра'ота, но с'е натъ'кани догоре с електроника и затова се седи' и не знае' какво да 'рави'.

— Обиколка... — Ридра остави чашата си.

— Какво?

— Дер Крайс — каза тя и се намръщи.

— Какво е това?

— Ратас, орбис, ил керхио — тя натисна с длан по масата. — Кръг. Това е думата „кръг“ на различни езици.

Брас се опита да се намръщи и лицето му придоби ужасно изражение заради бивните.

— Сфера — продължаваше Ридра. — Ил глобо, гумлас — тя стана, — куле, куглег, кринг!

— Какво о'що и'ат езиците с нашия 'ро'ле'? Кръгът си е кр...

Но тя побягна от столовата със смях. В каютата си грабна записките по превода. Очите й бързо бягаха по редовете. Натисна бутона за връзка с навигаторите. Рон тъкмо си бършеше устата.

— Капитане? Какво искате?

— Часовник. И... торбичка с топчета.

— Какво?!

— Ще имате време да си доядете тортата. Веднага елате в G-центъра.

— Топ-че-та — произнесе Моли изумена. — Топчета?

— Поне един човек от взвода е помъкнал торбичка с топчета за игра. Намерете го и ме чакайте в G-центъра.

Тя скочи от падналата облегалка на креслото, излезе от каютата, зави в седми радиален тунел и се отправи по цилиндричния коридор към голямото сферично помещение на G-центъра — гравитационния център на кораба. Това беше сфера с диаметър десет метра, където в безтегловност бяха разположени чувствителните прибори на гравиметричното оборудване. Миг по-късно от противоположния вход се появиха навигаторите. Рон носеше торбичка със стъклени топчета.

— Лизи има молба да ѝ върнете топчетата до утре, защото момчетата са я провъзгласили за Първенец и тя иска да затвърди позицията си.

— Ако успеем, ще си ги получи още тази вечер.

— Каква ваша идея? — поинтересува се Моли.

— Честно казано, идеята не е съвсем моя.

— А чия? И какво представлява? — попита Рон.

— Предполагам, че принадлежи на някой, говорещ друг език. Ето какво трябва да направим: ще наредим топчетата по стените на помещението, след което ще държим часовници в едната си ръка и ще пишем с другата.

— Защо? — обади се Кали.

— Ще наблюдаваме накъде ще тръгнат топчетата и колко време им е необходимо за това.

— Не разбирам — призна Рон.

— Орбитата ни се стреми към голямата окръжност около Земята, нали? Това означава, че всичко в кораба също се върти по тази окръжност и ако оставим един предмет в покой, той автоматично ще открие орбитата си.

— Това е така. После?

— Помогнете ми да наредим топчетата. Те имат желязна сърцевина. Трябва да намагнитизираме стените, за да ги удържат неподвижни, докато наместим всички. След това ще ги освободим едновременно.

Рон, все още неразбиращ, се отправи да подаде ток към стените.

— Ама още ли не се сещате? Та вие сте математици! Я ми кажете какво знаете за голямата окръжност?

Кали взе една шепа топчета и започна да ги реди по стените.

— Това е най-голямата окръжност, която може да се получи при сечение на сфера.

— Диаметърът на голямата окръжност е равен на диаметъра на сферата — добави Рон.

— Сумата от ъглите при пресичане на кои и да е три големи окръжности вътре в топологично затворена сфера е равна на петстотин и четиридесет градуса. Сумата от ъглите на n пъти по сто и осемдесет градуса — Моли изговаряше английските думи ясно разграничени. Беше започнала да усвоява езика с помощта на персонификат. Гласът ѝ беше много звучен. — Топчетата тук?

— Да, едно над друго, с разстояние между тях. Разкажете ми по-подробно за сеченията.

— Ами... — започна Рон. — Във всяка сфера всички големи окръжности се пресичат или са конгруентни^[5].

Ридра се засмя.

— Точно като тези, а? Има ли още някакви окръжности в сферата, които да се пресичат независимо от местоположението си?

— Мисля — отвърна Кали, — че останалите окръжности могат да се разместят така, че никога да не се пресекат. Но големите окръжности имат поне две пресечни точки.

— Помислете малко за това и погледнете топчетата — те са наредени по големи окръжности.

Моли внезапно се отдели от стената и заклати глава с разбиране. Каза нещо на родния си език и Ридра се засмя.

— Точно така — каза тя. След това поясни на Рон и Кали: — Те извършват относително движение едни спрямо други и траекториите им се пресичат.

Очите на гиганта се разшириха.

— Ами да! За една четвърт от нашия път по окръжността всички те ще се изравнят в плоскост...

— ... лежача в плоскостта на нашата орбита! — завърши Рон.

Моли се намръщи и направи нетърпелив жест.

— Да, да — каза Рон. — Изкривената плоскост на нашата окръжност с изпъкналостите по краищата — по тях ще успеем да изчислим положението си спрямо Земята.

— Ясно ли е? — Ридра тръгна към изхода. — Ще направим разчетите, след което ще се придвижим на седемдесет — осемдесет километра и ще ги повторим. По този начин ще получим диаметърът на орбитата и скоростта. Не ни трябва друго, за да изчислим координатите. Чак след това може да се потопим в хиперстатиса. Апаратурата е изправна, така че ще изпратим сигнал за помощ и ще я получим от най-близката станция.

Възхитените навигатори я последваха в коридора.

— Започвам да броя — каза Ридра.

При „нула“ Рон изключи захранването на стените. Топчетата започнаха своето бавно движение.

— Всеки ден ни учите на нещо! — възкликна Кали. — Ако ме бяхте питали, щях да ви кажа, че не можем да се измъкнем от този капан. А за изхода трябваше аз да се сетя! Това е моята работа. Как ви дойде наум решението?

— От думата „голяма окръжност“ на... един друг език?

— На друг език? — повтори Моли. — Как така?

— Ами... — Ридра взе една метална пластина и писалка. — Малко ще го опростя и ще се постарая да ви го покажа. — Тя започна да чертае. — Нека допуснем, че думата за окръжност е „О“. Във всеки език има интонационна система за изразяване на сравнителни размери. Ще я представим с диакретични^[6] знаци: <, =, >, съответно по-малко, обичайно и по-голямо. Какво би означавало <О?

— Най-малката възможна окръжност — отговори Кали. — Това е просто точка.

Ридра кимна и продължи:

— Сега да го приложим към окръжностите на сферата. Да предположим, че =О, думата за обикновен кръг, е съпроводена с един от двата символа — П или Х, — единият се отнася за случая, когато окръжностите не се пресичат, вторият е за пресичащи се кръгове. Какво ще означава ОХ?

— Пресичащи се големи окръжности — каза Рон.

— Тъй като всички големи окръжности се пресичат, в този език думата за тях винаги е ОХ. Информацията се съдържа в самата дума.

Също така в английския език думите busstop (автобусна спирка) и foxhole (лисича дупка) носят информация, за разлика от френските думи La gare и Le terrier. Съчетанието „голяма окръжност“ съдържа определена информация, но тя не е достатъчна, за да ни извади от трудното положение. Трябваше да премина на друг език, да извлека от него необходимата информация и да реша какво да правя.

— Що за език е това? — обади се Кали.

— Не зная истинското му име. Засега се нарича Вавилон-17. От малкото, което знам за него, мога да твърдя, че думите му съдържат в себе си повече информация и то в по-малък обем, отколкото четирипет земни езика, взети заедно.

Моли гледаше неразбиращо и Ридра набързо ѝ преведе казаното.

— Кой говори? — попита Първият Навигатор, използвайки минималните си знания по английски.

Ридра си прехапа долната устна. Когато сама се питаше за това, мускулите ѝ се напрягаха, ръцете започваха да треперят, пулсът катастрофално се ускоряваше, гърлото се свиваше от внезапни спазми. Същото се случи и сега. След това ѝ мина.

— Не знам. Но искам да разбера. Точно с тази цел организирах експедицията.

— Вавилон-17... — повтори Рон.

Зад гърба им деликатно се покашля едно от момчетата от взвода.

— Какво има, Карлос?

Набитият, мускулест Карлос, с гъста черна коса, каза със свистящ шепот:

— Капитане, бихте ли дошли да ви покажа нещо? — той се приближи. Босите му крака бяха покрити с горещи мазоли — резултат от контакта с двигателните тръби. — Там, долу, в тръбите. Мисля, че трябва сама да го видите.

— Помощникът ли ви изпрати?

Карлос тикна зад ухото си показалец с изгризан нокът.

— Аха.

— Вие тримата се заемете с координатите — обърна се Ридра към навигаторите. — Ще се справите ли?

— Надявам се, Капитане — Кали не сваляше поглед от топчетата.

Ридра тръгна след Карлос. Слязоха по стълбата и прегънати тръгнаха по тесния коридор.

— Тук долу — каза момчето, уверено показвайки пътя.

Спря върху една мрежеста платформа и отвори сегмент от стената. Отмести панела, покриващ електрическите кабели.

— Вижте! Ето там! Разбито е!

Върху пластмасовата повърхност се виждаше тясна зигзагообразна цепнатина.

— Как? — кратко попита Ридра.

— Ей така — той взе платката и направи жест, сякаш се опитва да я огъне.

— Убеден ли сте, че не се е счупила сама?

— Не може сама да се счупи. Прекалено добре е закрепена. Мисля, че и с чук не бихте успели. А оттук минават всички управляващи вериги.

Той отмести друг панел и извади още една платка.

— Дефлекторите на жироскопичните стабилизатори за обикновени маневри.

Ридра прокара нокът по цепнатината на втората платка.

— Някой от екипажа ги е разбил — каза тя. — Занесете ги в работилницата. Кажете на Лизи да ги залепи и да ми ги донесе. Аз ще ги поставя на местата им, а след това ще ѝ върна топчетата.

[1] дифтонг — в езикознанието — звук, съставен от две гласни ↑

[2] синкопа — в граматиката — изпадане на гласен звук в средата на дума ↑

[3] Четвърти юли — националният празник на САЩ ↑

[4] секстант — ъгломерен уред, използван от моряците за определяне местоположението на кораба в открито море ↑

[5] конгруентен — в математиката — напълно еднакъв ↑

[6] диакретичен — допълнителен знак към буква, който служи за уточняване на значението ѝ ↑

II

Падане на перва в гъсто масло. Жълтият блясък бавно преминава в кехлибарен, после в червен и накрая затихва. Такъв е полетът в хиперстатиса.

Ридра подреждаше картончета върху компютъра. Речникът, който съставяше, почти се удвои от началото на пътешествието. С част от съзнанието си изпитваше удоволствие като след хубав обяд. Думите и неуловимият им смисъл ставаха все по-податливи в ръцете ѝ, разкривайки все повече и повече значението си.

Но тук имаше предател. Въпросите — без никакъв шанс за отговори — кой или какво и защо? — опустошаваха другата част от съзнанието ѝ, мъчеха я до изнемогване. Някой съзнателно беше счупил платките. Лизи го потвърди. Но кой? Имената на всички членове на екипажа и до тях — въпросителен знак.

Падане на скъпоценен камък върху купчина скъпоценности. Такъв е изходът от хиперстатиса в района на Съюза на Военните Дворове в Армседж.

Тя свали от комуникационния панел чувствителния шлем — връзката ѝ с Разединените.

— Ще превеждате ли за мен?

Индикаторът мигна в знак на съгласие. Всеки от Разединените възприемаше гравитационните и електромагнитните течения на статиса с помощта на чувствителните си органи — всеки в своята сфера. Детайлите са милиарди. Пилотът води кораба по тези течения като ветроходец по океана. Шлепът даваше възможност да се обхване картината цялостно, без наблюдателят да се побърка.

Тя го сложи, като покри очите, ушите и носа си.

Станциите и планетоидите, съставляващи Военните Дворове, се носеха в приличащото на индиго пространство. В наушниците се чуваха музикални ноти, прекъснати от разривите на хиперстатисни гръмове. Обонятелните емитери донасяха миризма на парфюмерия и горещо масло, примесена с миризмата на загоряла коричка. Чувствата

на Ридра се препълниха. Тя бе изтръгната от действителността на каютата и потопена в плетеницата на чувствени абстракции. Потрябва ѝ повече от минута, за да се съсредоточи и да ги осмисли.

— Всичко е наред. Към какво гледам?

— Пламъчетата са планетоиди и тороидните станции на Военните Дворове — обясни Окото. — Синкавата светлина отляво е радарна мрежа, която се простира до Звезден Център-42. Червените припламвания вдясно и отгоре са отраженията на Белатрикс^[1] в полуогледалния слънчев диск, който се намира на четири градуса извън полезрението ви.

— А това боботене?

— Корабните двигатели — поясни Ухото. — Не им обръщайте внимание. Ако желаете, ще ги изолирам.

Ридра кимна и звукът стихна.

— А пък това тракане...

— ... е Морзовата азбука — прекъсна го Ридра. — Познах го. Сигурно двама радиолюбители се опитват да се свържат.

— Точно така — потвърди Ухото.

— Какво вони така?

— Това е пълната миризма на гравитационното поле на Белатрикс. Нямате възможност да използвате стереочувствително обоняние, но мирисът на прегоряла кора от лимон идва от мощен завод, разположен в зеленото зарево пред вас.

— Къде ще кацнем?

— При звука на ми-минорния акорд.

— В горещото масло, чийто мирис пулсира вляво от вас.

— В центъра на белия кръг.

Ридра се свърза с пилота.

— Всичко е наред, Брас, кацайте.

Летящият диск се отлепи от рампата. Ридра лесно пазеше равновесие. Силата на тежестта беше четири пети от земната. Ветрецьт отмяташе черната ѝ коса върху раменете. Наоколо се простираше Главният Арсенал на Съюза. Тя размишляваше за това, че случайността на раждането здраво я е свързала със Съюзното кралство. Ако се бе родила в друга галактика, би била завоевател. Но стиховете ѝ бяха популярни и сред двете воюващи страни. Това я

натъжи и тя отхвърли тази мисъл. Не е много уместно да мисли за този въпрос тук, в центъра на Съюза на Военните Дворове.

— Капитан Вонг, вие пристигнахте под покровителството на генерал Форестър.

Тя кимна. Дискът спря да се движи.

— Той ни осведоми, че сте експерт по Вавилон-17.

Тя отново кимна. Пред нея увисна втори диск.

— Радвам се да се запозная с вас. Ако ви трябва помощ — моля, само кажете, и ще направим всичко.

Ридра протегна ръка.

— Благодаря, барон Вер Дорко.

Черните му вежди се вдигнаха, устните му се извиха в усмивка върху мургавото лице.

— Разпознавате хералдическите^[2] символи? — той вдигна дългия си показалец към герба на гърдите си.

— Да.

— Великолепно! Ние живеем в свят на изолирани селища. Радко контактуваме помежду си. Всеки говори на свой особен език.

— Аз говоря на много езици.

— Капитан Вонг, понякога ми се струва, че без Нахлуването, без цел, върху която Съюзът да съсредоточи енергията си, нашето общество би се разпаднало. Капитан Вонг... — той млъкна и изящните линии на лицето му се свиха от напрежение, но бързо се изгладиха. — Ридра Вонг?

Тя кимна, усмихвайки се на неговата прямота. Държеше се внимателно, докато предположението не се превърна в увереност.

— Не съм си представял... Но, разбира се... — той протегна ръка, сякаш искаше да се запознаят отново. Хладната вежливост на маниерите му се смени с радушна усмивка. — Искам да знаете, че книгите ви...

Изречението бе завършено от леко накланяне на главата. Тъмните очи се разшириха, устните прикриха злобата с усмивка, ръцете се търсеха. Всичко това говореше на Ридра за ненаситен апетит по неин адрес, глад за нещо, което тя е и може да бъде.

— В моят дом вечерята се сервира в седем — той прекъсна мислите ѝ с покана. — Ще вечеряте с мен и баронесата.

— Благодаря, но бих искала да обсъдя с моя екипаж...

— Каня целият ви екипаж. Жилището ми е просторно. На ваше разположение ще бъдат залата за конференции и всички свободни апартаменти, макар и да не са толкова удобни, колкото тези на кораба ви.

Езикът, мяркащ се зад изрядно белите зъби, кафеникавата линия на устните му — думите излизат вяло, като от джвакащи челюсти на човекоядец.

— Ще ви помоля да дойдете малко по-рано, за да успеем да ви подготвим...

Тя притаи дъх, но веднага почувства облекчение — леко присвитите му очи говореха за това, че е забелязал уплахата ѝ, макар че не я е разбрал.

— ... за екскурзия по Дворовете. Генерал Форестър пожела да ви запознаем с новостите, предназначени за борба със завоевателите. Това е голяма чест, мадам. Тук има доста висши офицери, които никога не са виждали това, което ще покажем на вас. Предполагам, че ще ви бъде скучно през по-голямата част от времето. Според мен трябва да ви покажем само най-интересните изобретения — някои от тях са наистина остроумни. Не разрешаваме на въображението да скучае.

Този човек разпростира върху мен параноята си, помисли Ридра. Не ми харесва.

— Бих предпочела да не ви се натрапвам, бароне. На кораба ме чака много работа, която трябва...

— Елате. Работата ви ще се облекчи, уверявам ви. Жена с вашия талант и външност ще има успех в моя дом. Освен това... съм доста гладен за интелигентен събеседник.

Ридра почувства как се напрегна челюстта ѝ за трети отказ, но баронът я изпревари:

— Ще ви чакам около седем заедно с екипажа.

Летящият диск се плъзна над площада. Ридра погледна към рампата, където на фона на изкуствената вечер бяха изрисувани силуетите на екипажа. Дискът започна леко да се издига към входния постамент на „Рембо“.

— Е — обърна се тя към малкия готвач, който едва вчера свали превръзката от коляното си, — тази вечер си свободен. Всички са канени на вечеря. Ако можеш, провери маниерите на момчетата — дали знаят кое с какъв нож се яде и тем подобни.

— Вилицата за салата е малка, поставя се в края — започна Помощникът, обръщайки се към взвода.

— А до нея? — попита Алегра.

— За стриди.

— Ами ако тук не ядат стриди?

Флоп изтри устата си с опакото на ръката:

— Предполагам, че ще успееш да се справиш.

Брюс положи лапа на рамото на Ридра.

— Как се чувствате, Ка'итане?

— Като прасенце на шиш.

— Изглеждате уморена — добави Кали.

— Сигурно съм работила повече, отколкото трябва. Довечера сме на гости у барон Вер Дорко. Мисля, че ще успеем да се поотпуснем.

— Вер Дорко? — попита Моли.

— Той е координатор по разработването на всички проекти, насочени против завоевателите.

— Значи под негово ръководство се проектира най-голямото и най-секретното оръжие? — обади се Рон.

— Също така и най-малкото и най-смъртоносно. Имам предвид възпитанието.

— Тези случаи на са'отаж — каза Брас. Ридра вече бе успяла да им обясни идеите си. — Една ус'ешна акция във Военните Дворове ще се отрази 'ного лошо на действията ни 'ротив завоевателите.

— По-лошо от това би била само бомба в щаба на Администрацията на Съюза — отвърна Ридра.

— В състояние ли сте да 'редотвратите това? — попита Брас.

Ридра вдигна рамене и се обърна към прозрачните фигури на Нетленните.

— Имам идея. Ще ви помоля малко да пошпионирате тази вечер. Око, искам вие да останете на кораба. Трябва да съм сигурна, че сте сам тук. Ухо, щом тръгнем към барона, ще станете невидим и няма да се отдалечавате от мен на повече от три метра. Нос, вие ще предавате съобщенията. Тук се готви нещо, което не ми харесва. Не знам... може просто да си въобразявам.

Окото каза нещо зловещо. Обикновено телесните могат да общуват с Разединените само с помощта на специална апаратура, иначе веднага забравят казаното. Ридра успя да разреши този проблем

— автоматично превеждаше думите на езика на баските. Самите думи се забравяха, но смисълът им се фиксираше в превода.

„Разбитите платки на кораба не бяха плод на въображението ви“ — ето какво остана в главата ѝ, след като си преведе думите на Окоето на езика на баските.

Огледа екипажа разтревожена. Ако някой от тези войници или офицери има психично отклонение, това веднага би се отразило на психоиндекса му. Сред тях имаше диверсант, който действа съзнателно. Тази мисъл я терзаеше като мазол на стъпалото, напомнящ за себе си на всяка крачка. Припомни си нощта, когато набираше екипажа. Гордост. Изпитваше гордост от това, как всеки един изпълняваше задълженията си, провирайки кораба между звездите. Гордостта смекчаваше предчувствието за това какво може да се случи с машината, наречена кораб, ако другата машина, наречена екипаж, не е добре смазана. Но тя ги подбра правилно и корабът сега е прекрасно място за разходки, работа, живот и дълги пътешествия.

И все пак сред тях има предател.

„Някъде в Едем^[3]... — припомни си тя, оглеждайки отново екипажа, — някъде в Едем има червеи, червеи...“ Разбитите платки подсказваха, че червеят иска да унищожи не само нея, но и целия кораб заедно с екипажа, с цялото оборудване, и то много, много бавно. Няма святкащи в тъмнината бръсначи, няма изстрели иззад ъгъла, няма въжета около врата. Вавилон-17... Дали ще бъде толкова хубав, когато става дума за собственият ѝ живот?

— Помощник, баронът ме покани да отида по-рано, за да ми покаже новите образци на оръжията. Отведете момчетата сам. Аз тръгвам веднага. Ухо, Нос — с мен!

— Да, Капитане.

Разединените се стопиха. Станаха невидими.

Тя отново напусна рампата, здраво стъпила върху диска. Мина покрай скупчените юноши и офицери, вгълбени в тревогите си.

[1] Белатрикс — звезда в съзвездието Орион ↑

[2] хералдика — наука, занимаваща се с изучаването и описанието на гербове ↑

[3] Едем — според Библията — Райската градина ↑

III

— Грубо варварско оръжие — баронът показва редицата пластмасови цилиндри на стилажа. — Срамно е да си губим времето с тези недодялани „новости“. Тази, малката, може да разруши всичко на площ от петдесет квадратни километра. Голямата оставя кратер, дълбок двадесет и седем километра и широк сто и петдесет. Варварство. Не съм доволен от приложението им. Тази вляво е по-слаба. Може да разруши само малка сграда. Но основната част от заряда остава недокосната и е скрита под развалините. Шест часа по-късно отново се взривява, но вече със силата на атомна бомба. През това време на мястото на предишния взрив има войска, водят се възстановителни работи, действа Червеният кръст или както го наричат завоевателите, безброй експерти установяват размера на щетите. И изведнъж — буум! Забавен взрив и кратер с диаметър тридесет или четиридесет километра. Но това са само детски играчки. Държа тези бомби в колекцията само за да демонстрирам колко далече от тях сме отишли.

Ридра го последва в следващата зала. Стените бяха отрупани с шкафове, в центъра се намираше единствената витрина.

— Тук е моята гордост! — баронът се приближи към витрината и отмести прозрачния капак.

— Какво е това? — попита Ридра.

— Според вас на какво прилича?

— На... парче от скала.

— Парче метал — поправи я баронът.

— Взривява ли се или е свръхтвърд?

— Не, не се взривява — увери я той. — Твърдостта му е много по-голяма от тази на титанова сплав, макар че имаме и по-твърди материали.

Ридра искаше да го докосне с ръка, но премисли и първо попита:

— Може ли да го взема и да го разгледам?

— Съмнявам се. Все пак опитайте.

— Какво ще стане?

— Ще видите.

Тя посегна, но ръката ѝ спря на около пет сантиметра от повърхността — нещо не ѝ разрешаваше да се приближи повече. Ридра се намръщи.

— Един момент — усмихна се баронът и взе метала. — Ако го видите на земята, най-вероятно няма и да го погледнете втори път.

— Отрова? — предположи тя. — Или нещо по-силно?

— Не — той замислено въртеше парчето в ръце. — Просто е силно избирателен. И добре се подчинява — той вдигна ръка. — Да допуснем, че ни трябва пистолет... — в ръката си вече държеше вибропистолет последен модел, какъвто Ридра не бе виждала, — или гаечен ключ... — сега държеше тридесетсантиметров ключ. — Или мачете — острието изсвистя, когато замахна с ръка. — Или малък арбалет — оръжието имаше спусък и двадесетсантиметрова тетива. Стрелата беше два пъти по-дълга от арбалета и завършваше със седемсантиметрово острие. Баронът натисна спусъка и глух удар последва след продължително свистене, когато стрелата се заби в стената.

— Това е мираж — заяви Ридра. — Затова не мога да го докосна.

— Метално клеймо — каза баронът. В ръката му се появи чукче с много тънък ударник. При удара върху мястото, където лежеше оръжието във витрината, се разнесе рязък звън.

Ридра видя кръглата следа от удара. В центъра ѝ се забелязваше миниатюрно изображение на герба на Вер Дорко. Тя прокара пръстите си по клеймото, още топло след удара.

— Това не е мираж — каза баронът. — Защото този арбалет пробива петсантиметрова дупка от четиридесет метра. А вибропистолетът... Мисля, че знаете какво може да направи.

В ръката си отново държеше обикновено парче метал.

— Опитайте да го вземете.

Ридра подложи ръка, баронът разтвори пръсти, но парчето по непонятен начин прескочи дланта ѝ и се оказа във витрината.

— Това не е фокус. Просто е високоизбирателен и послушен.

Той докосна края на витрината и прозрачният капак се плъзна на мястото си.

— Умна играчка, нали? Ще ви покажа още някои работи.

— Как действа?

Вер Дорко се усмихна:

— Съумяхме да поляризираме сплав от най-твърдите елементи така, че да съществува само в определени възприемащи матрици. В останалите плоскости се чупи. Това означава, че, ако не броим зрителното възприятие, тя е недостъпна за останалите рецепторни органи. Няма маса, няма тегло — при тази сплав всичко е потенциално съществуващо. Може да бъде пренесена на всеки кораб, отправящ се в хиперстатиса и да се остави до приборите. Два или три грама от нея извеждат от строя всички системи на кораба. Това е главното ѝ предназначение. Ето защо достатъчно е само да попадне на борда на кораб на завоевателите и спокойно можем да забравим за него, сякаш никога не е съществувал. Останалото е просто за развлечение. Неочаквана способност на поляризираната сплав да запомня формите.

Преминаха в следващата стая.

— Структурата на всеки предмет може да бъде закодирана на молекулярно равнище. В поляризирано състояние всяка молекула на веществото се движи свободно. Дайте тласък — и тя ще заеме необходимото положение, образувайки нова структура. — Баронът се обърна и посочи наредените шкафове: — Там е истинското оръжие — около три хиляди структури, в които може да се превърне това парче метал... Оръжието представлява знание за това, което може да се направи. При ръкопашна схватка една свръхздрава ванадиева тел може да се окаже смъртоносно оръжие. Ако бързо я вкарате в окото под ъгъл, така че да засегнете предния мозък и след това я извадите — настъпва общ паралич. Ако я вкарате по-дълбоко и достигнете малкия мозък — смърт. Същата тази тел може да блокира комуникационен прибор тип 27-QX, който завоевателите използват най-често.

Ридра почувства, че мускулите на лицето ѝ се напрегнаха. Отвращението, подтискано досега, изскочи навън.

— Това помещение е предназначено за Борджия — баронът се засмя и поясни: — Така наричам отделът по токсикология. Тук има ужасни неща. — Той взе от стилажа плътно запушен стъклен съд. — Чист токсин^[1] на дифтерита^[2]. Има достатъчно, за да отровим град с прилични размери.

— Но стандартната процедура на ваксиниране... — започна Ридра.

— Токсин на дифтерита, скъпа моя. Токсин! В миналото, когато инфекциозните болести са били проблем, когато от дифтерит са умирали стотици хора, огледът на труповете не е давал нищо, освен няколко хиляди микроба, загнездени в гърлото на жертвата. Нищо повече. Всеки един от тези микроби би могъл да предизвика най-много кашлица. Необходими са били години, за да се обясни какво става всъщност. Крехките бацили произвеждат още по-мизерен продукт — най-смъртоносното органично вещество, което ни е известно. Количеството, необходимо, за да се умъртви един човек — дори бих казал тридесет или четиридесет човека — е практически неопределимо. Дори и сега, въпреки развитието на науката, токсин може да се получи по един-единствен начин — като го синтезират микробите. Борджия промени това. — Той посочи друг съд: — Цианид, старият боен кон! Чувствате ли миризмата на бадеми? Може би сте гладна? Ще изпратя да ни донесат коктейлите веднага, щом пожелаете.

Тя бързо и рязко поклати глава.

— А ето и деликатесите. Катализатори — той посочи следващите стъкленици. — Далтонизъм, пълна слепота, частична глухота, пълна глухота, атаксия^[3], амнезия^[4] и така нататък. Всичко е под контрол. Вижте, целият проблем е в това тези вещества да се употребят в достатъчно големи количества и след съответната стимулация. Сега бихте могли да изпиете цяла чаша от което и да е от тях. — Той повдигна последният съд и натисна бутона на дъното му. — Засега това е само безобиден ароматичен стероид^[5].

— Но той активизира отровите, които предизвикват тези... ефекти?

— Точно така — усмихна се баронът. — Катализаторът се прибавя в толкова малки дози, колкото и токсинът на дифтерита. Съдържанието на синята стъкленица ще ви причини болки в стомаха и леко неразположение за половин час. Нищо повече. Зеленото шише — обща церебрална атрофия^[6] за една седмица, после през останалият си живот жертвата представлява растение. Лилавият съд — смърт. — Той вдигна ръцете си с дланите нагоре и се засмя. — Огладнях. Не искате ли да се върнем в трапезарията?

Попитай го какво има в следващата стая, каза си тя, но тази мисъл прозвуча на езика на баските — съобщение от невидимите

пазачи.

— Когато бях дете, бароне — тя се придвижи към следващата врата, — скоро след като се завърнах на Земята, ме заведоха на цирк. Дори след завършване на представлението не исках да тръгвам, защото за първи път виждах нещо толкова удивително. Какво криете в тази стая?

За миг на лицето му се изписа удивление.

Ридра се усмихна:

— Покажете ми.

Баронът наклони глава, изразявайки полуофициално съгласие.

— Съвременната война се води на различни равнища — продължи да обяснява той, сякаш не бе прекъсвал. — Някои са печелили войни, изготвяйки достатъчно количество мускети и брадви като тези, които видяхте в първата стая. Или действайки правилно с ванадиевата тел в комуникационния прибор 27-QX. Оръжие, снаряжение, подготовка, жилище и храна — двегодишната дейност на един астронавт струва три хиляди кредита. Цената на гарнизон от хиляда и петстотин човека е четири милиона и петстотин хиляди. Този гарнизон действа на три бойни крайцера, всеки един от които струва по милион и половина. Общата сума е около девет милиона кредита. Похарчихме над един милион за подготовката на един-единствен шпионин или саботьор. Това е много повече от обичайната. А ванадиевата тел струва една трета от кредита! Войната ни излиза скъпо. Въпреки че за това потрябва време, все пак щаба на Администрацията на Съюза започна да разбира необходимостта от тези огромни разходи. Оттук, мис... Капитан Вонг.

Отново попаднаха стая, в която имаше само една витрина, този път висока над два метра.

Статуя, помисли си Ридра. Не, истинска плът, с всички тънкости на мускулите и сухожилията. Не, все пак е статуя — мъртво човешко тяло, или поне с преустановен живот. Живите не могат да изглеждат така.

— Надявам се разбирате, че съвършеният шпионин просто е необходим. — Макар че вратата се отваряше автоматично, баронът я придържаше със старомодна вежливост. — Това е един от най-скъпоструващите модели. Похарчихме за него близо един милион кредита и той е любимецът ми, макар и да не е лишен от недостатъци.

След някои малки изменения може да стане неизменна част от арсенала ни.

— Модел на шпионин? — попита Ридра. — Нов тип робот или андроид?

— Нито едното, нито другото — той се приближи до витрината. — Направихме половин дузина ТВ-55. Наложих се да проведем много сложни генетични изследвания. Медицината е постигнала такива успехи, че сега оставят всички умствено непълноценни да живеят и да имат потомство. Преди петдесет години те просто не биха оцелели. Щателно подбираме родителите, след което чрез изкуствено осеменяване получаваме шест зиготи^[7] — три мъжки и три женски. Поставяме ги в контролируема хранителна среда, ускоряваме растежа им с помощта на хормони и други такива средства. Външната им красота е резултат на експериментален подбор. Великолепни, здрави създания. Не можете да си представите колко много се грижим за тях.

— Веднъж прекарах лятото в скотовъдна ферма — кратко изкоментира Ридра.

Баронът рязко кимна.

— И по-рано сме използвали експериментална настройка на мозъка, затова знаехме какво ще получим. Но никога не ни се е налагало да възпроизведем живота на един, да речем, шестнадесетгодишен индивид. Шестнадесет години е биологическата възраст, до която ги довеждаме за шест месеца. Погледнете. Какъв великолепен екземпляр! Рефлексите му са с петдесет процента по-бързи от тези на обикновен човек на неговата възраст. Мускулатурата е необикновено развита — след тридневно гладуване е способен да вдигне хиляда и петстотинкилограмова тежест. Това тяло е почти съвършено от гледна точка на биологията. То използва над деветдесет процента от възможностите на организма.

— При интензивността, която практикуваме — повече от седемдесет и пет процента — той може да се усмихва, докато наблюдава непостижимите гримаси на някое животно. Но ние произвеждаме оръжие, мадам! Ако ТВ-55 може да функционира двадесет и пет години при пределна интензивност, това ще надвиши с пет години средният срок на експлоатация на боен кораб! Прибавете и наистина феноменалните му възможности. Да се търси сред обикновените хора някой, който би могъл да стане шпионин или който

иска да бъде такъв, това означава да търсите човек, който е на границата на нервното разстройство! И макар че подобно отклонение би могло да означава, че има способности в определена сфера, то ще дава отражение и в други насоки. Ако не действа в своята тясна сфера, шпионинът ще бъде неефективен, дори опасен. Завоевателите също боравят с психоиндекси и веднага ще разпознаят диверсанта, независимо къде го изпратим. А един пленен добър шпионин е десет пъти по-опасен от калпавия. Постхипнотичното внушение в съчетание с наркотиците ще изкопчи от него цялата информация. Това е много разточително. ТВ-55 не дава отклонения от психологичен характер. Той умее да води разговор, запознат е с последните романи, с политическата ситуация, разбира от музика и изкуство. Струва ми се, че е програмиран два пъти на вечер да споменава вашето име — само вие, мис Вонг, и Роналд Куар сте удостоени с тази чест. Има си хоби, за което може да ви говори с часове — групирането на гантоглобина^[8] при марсупиалите^[9].

Облечете го както подобава и той ще се чувства като у дома си на всеки дипломатически прием или на чашка кафе на правителствена конференция. Но също така той е и изкусен убиец, специалист по всички видове оръжия, които видяхте досега. В ТВ-55 са заложили познания за различни диалекти и жаргони, владее множество акценти. Знае практически всички арготизми^[10], касаещи половите взаимоотношения, хазартните игри и спорта. Може да ви разказва светски и мръсни вицове. Измачкайте му куртката, намажете му лицето с масло, облечете му гащеризон — и той спокойно ще мине за механик на който и да е от стотиците Звездни Центрове. Може да извади от строя каквото му кажете — машина, двигател, комуникационна или оповестителна система, радарна мрежа — всичко, което са използвали или използват завоевателите от двадесет години насам, и то като използва само...

— Ванадиева тел?

Баронът се усмихна.

— Може по желание да промени отпечатъците на пръстите си или рисунька на очните дъна. Една малка хирургическа намеса увеличава подвижността на лицевите му мускули и това му позволява рязко да изменя външността си. Чрез хормонални инжекции може лесно да си смени цвета на косата, а ако се наложи — напълно да се

лиши от нея и за няколко минути да се сдобие с нова прическа. Добре познава психологията, особено тази на насилието.

— Изтезания?

— Ако така ви харесва — да. Изцяло се подчинява на хората, които са го създали. Готов е да унищожи всичко, което те му заповядат. В тази прекрасна глава няма нищо, което би го навело на мисълта за собственото „аз“.

— Той е... — Ридра се удиви на думите си — прекрасен!

Струваше й се, че тъмните дълги мигли ей сега ще затрептят. Тежките мускулести ръце висяха до голите бедра, пръстите бяха леко присвити. Слабото осветление в стаята позволяваше да се разгледа чистата, загоряла кожа.

— Казвате, че това не е модел. Наистина ли е жив?

— До известна степен — да. По-скоро е в състояние на транс, като йога. Или като гуцер през зимата. Бих могъл да го активизирам заради вас, но вече е седем без десет. Нека не караме гостите да ни чакат.

Тя премести погледа си от фигурата във витрината върху матовата, пергаментова кожа на лицето на барона. Долната й челюст неволно направи няколко преживни движения.

— Като в цирка — каза Ридра. — Но сега съм пораснала. Да вървим.

Напрегна волята си, за да приеме протегнатата ръка на Вер Дорко. Беше като суха хартия и толкова лека, че Ридра едва не отдръпна своята.

[1] токсин — отровно за човешкият организъм вещество, изработвано от микроорганизми ↑

[2] дифтерит — заболяване на гърлото ↑

[3] атаксия — несъгласуваност в движенията на крайниците ↑

[4] амнезия — загуба на паметта ↑

[5] стероиди — сложни естери на мастни киселини, които съдържат четири кондензирани циклични ядра. Обикновено включват в себе си холестерол, хормони и витамин Д ↑

[6] церебрална атрофия — намаляване обема на главния мозък, съпроводено с нарушение или прекратяване на функциите му ↑

[7] зигота — оплодена яйцеклетка ↑

[8] гантоглобин — най-вероятно става дума за фантастичен антибиотик ↑

[9] марсупиал — оперативно образуван джоб около неоперируема киста, чиито краища са защити за краищата на разреза на коремната стена ↑

[10] арготизъм — в езикознанието — жаргонна дума или израз ↑

IV

— Капитан Вонг! Възхитена съм!

Баронесата протегна подпухналата си ръка със сиви и розови оттенъци, напомняща за сварено месо. Пищните ѝ луничави рамене бяха разголени, вечерната рокля откриваше доста голяма част от раздутата ѝ фигура, подчертавайки още повече гротескно оформеното тяло.

— Тук, в Дворовете, се случват толкова малко интересни неща, че когато ни посети известна личност като вас... — тя завърши изречението с възторжена усмивка, но огромните тестообразни бузи я изопачиха в нещо просешко и надуто.

Ридра задържа меките, податливи пръсти на баронесата точно толкова, колкото изискваше благоприличието, и отвърна на усмивката ѝ. Спомни си как като малка ѝ забраняваха да плаче, когато я наказват. Беше длъжна да се усмихва.

Баронесата сякаш бе потопена в огромно пространство от тишина. Гласните ѝ струни плуваха в мазнина. И макар че в думите ѝ, долитащи иззад плътните устни, личеше звънлива нотка, те се чуваха като през дебело одеало.

— Вашият екипаж! Нарочно поканихме всички. Вече зная колко човека наброява пълния екипаж — двадесет и един. — Тя одобрително кимна. — Прочетох някъде за това, но тук виждам само осемнадесет.

— Реших да оставя Разединените на кораба — обясни Ридра. — Ще трябва специално оборудване, за да разговаряте с тях. Според мен само ще смущават гостите. Твърде много са заети със себе си, а освен това не ядат.

На обяд ядоха овнешки бут, и за тази лъжа ще се печеш в Ада, изкоментира за себе си Ридра.

— Разединените? — Баронесата докосна лакираната плетеница на прическата си. — Имате предвид мъртвите? Да, разбира се! Не помислих за това. Сама виждате колко сме откъснати от останалите светове.

Ридра се замисли дали баронът все пак няма апаратура за връзка с Разединените, но баронесата се наведе и ѝ прошепна поверително:

— Всички са очаровани от екипажа ви! Може ли да започваме?

Преминаха от белокаменното фоайе в залата. Баронът се движеше вляво от Ридра (тя усещаше сухата като пергамент кожа на дясната му ръка), а жена му — вдясно (постоянно пъшкаща и подскачаща).

— Ей, Капитане! — изрева Кали, бодро крачейки насреща им. — Хубаво местенце, нали? — Той посочи пълната зала и демонстративно вдигна чашата си, след което одобрително кимна. — Позволете да ви предложи от това, Капитане. Тук едно момче постоянно се разкарва с пълен поднос — и той ѝ подаде табла, пълна с тънки сандвичи: пълен черен дроб с маслини и сушени сливи, завити в бекон. — Мадам, сър — гигантът се обърна към домакините, — вие не желаете ли?

Налапа един сандвич, отпи от питието и доволно изкоментира:

— Хммм!

— Ще почакам, докато донесат други — каза баронесата.

Изумената Ридра погледна към нея, но видя на месестото ѝ лице широка усмивка.

— Надявам се, че ви харесват.

Кали преглътна.

— Да. Освен ония солените с рибата. Те не ми харесват. Но останалите са добри.

— Ще ви кажа нещо — баронесата се наведе към него и се усмихна самодоволно. — На мен самата никога не са ми харесвали сандвичите с риба. Но какво да се прави? Това ни доставят.

— Ако нещо не ми харесва — тръсна глава Кали, — просто казвам да не ми го носят.

Баронесата повдигна вежди.

— Знаете ли, вие сте абсолютно прав! Точно това ще направя — тя погледна към мъжа си. — Следващият път ще им го кажа, Феликс!

Келнерът с подноса изникна безшумно до тях.

— Желаете ли питие?

— Тя не иска да пие от тия малки чашки — Кали посочи Ридра. — Донеси ѝ по-голяма, като моята.

Ридра се засмя.

— Кали, страхувам се, че не трябва. Искам тази вечер да съм във форма!

— Глупости! — възкликна баронесата. — И аз искам голяма! Струва ми се, че барът беше някъде тук.

— За последен път го видях ей там — показа Кали.

— Искам днес да се веселим, но с това в чашите е абсолютно невъзможно — тя хвана Ридра под ръка, обърна се и подхвърли на мъжа си: — Феликс, бъди гостоприемен!

Дръпна Ридра настрана и започна да ѝ обяснява:

— Това е доктор Киблинг. Жената с оцветената коса е доктор Крен. А това е братовчед ми Албърт. Ще ви ги представя на връщане. Всички са колеги на мъжа ми. Заедно работят върху онези ужасни неща, които ви показа. Бих искала да не държи тази колекция в къщи. Това е наистина ужасно! Живея с постоянния страх, че някоя нощ ще пропълзят в къщата и ще ни избият всички. Мисля, че се захвана с тази работа заради нашият син. Както знаете, загубихме нашето момче, Найлс... Изминаха вече осем години... Но аз много се разбъбрих. Капитан Вонг, сигурно ни намирате за непоправими провинциалисти?

— Съвсем не!

— Все още знаете малко за нас. Блестящи млади хора с ярко, живо въображение! По цял ден не правят нищо друго, освен да мислят за убийства! Ужасно общество! Защо е така? Цялата им агресивност се излива в работното време. Според мен въображението трябва да бъде насочено към всичко друго, само не и към измисляне на методи за умъртвяване. Съгласна ли сте с мен?

— Да, разбира се.

Спряха до една група гости.

— Какво става тук? — попита баронесата. — Сам, какво правят?

Сам се усмихна, отстъпи една крачка и домакинята се вмъкна в тясното пространство, без да изпуска лакътя на Ридра.

— Хайде още веднъж! — гласът принадлежеше на Лизи.

Ридра погледна над главата на баронесата. Момчетата от двигателната секция бяха разчистили около десет квадратни метра площ и я охраняваха зорко, наредени почти като истински полицаи. Лизи беше седнала на пода до трима юноши, по чиито дрехи Ридра разпозна местното дворянство.

— Ама разберете най-после! — говореше Лизи. — Най-важно е движението на китката.

Тя удари с нокътя на палеца си едно топче, което удари други две, а едно от тях удари трето.

— Направете го пак! — обади се някой.

Лизи взе топчето и обясни.

— Трябва да ударите топчето така, че да му придадете въртеливо движение. Най-важно е движението на китката.

Топчето се придвижи. Удар, удар, още един удар. Няколко човека заръкопляскаха. Ридра се присъедини към аплодисментите.

Баронесата притисна гърдите си с театрален жест.

— Прекрасен удар! Просто великолепен! — Тя се опомни и се огледа. — Извинете, Сам, сигурно искате да гледате — нали сте специалист по балистика.

Отстъпи мястото с лек поклон, обърна се към Ридра и продължиха нататък.

— Точно за това се радвам, че ни навестихте тази вечер заедно с екипажа. Донесохте със себе си нещо ново, ярко, интересно и свежо!

— Говорите за нас като за салата! — засмя се Ридра.

— Ако останете по-дълго, наистина ще ви изядем заедно с дрехите! Прегладнели сме за всичко, което носите със себе си.

— Кое по-точно?

Приблжиха се до бара и си избраха питиета. Лицето на баронесата се напрегна.

— Ами... Щом дойдохте, веднага започнахме да научаваме новости, и то не само за вас, а и за нас.

— Не разбирам.

— Да вземем вашият навигатор. Обича да си пийне и добре да похапне. Това е всичко, което знам за него, но е много повече, отколкото знам за другите хора в тази зала. Ако им предложи уиски — ще пият уиски. Ако им предложи текила — ще я пият с литри. А току-що разбрах — тя разтърси дебелията си китка, — че най-важно е „движението на китката“. Досега не го знаех.

— Ние просто разговаряме един с друг.

— Да, но казвате важни неща. Какво обичате, какво не ви харесва, как действате. Наистина ли имате желание да се запознаете с всички тези надути хора, които се занимават с убийства?

— Не.

— Така и предполагам. Макар че има трима-четирима, които сигурно ще ви допаднат. Ще ви запозная с тях малко по-късно... — и тя се смеси с тълпата.

Приливи, помисли Ридра. Океани. Течения на хиперстатиса. Движение на хора в голямо помещение. Тя се промъкваше през тълпата, изоставила ненужните разговори, за да се заеме с питието си.

По някакъв неведом начин се озова в ъгъла, до една спирална стълба. Започна да се изкачва. На втория оборот спря, за да огледа гостите от високо. До нея през незатворената врата полъхваше свеж ветрец. Ридра я отвори широко и стъпи на балкона.

Изкуствена пурпурна светлина смени виолетовия полумрак, но и тя скоро би трябвало да угасне и на планетоида ще настъпи условна нощ. Влажна растителност оплиташе перилата. Белият каменен балкон бе изцяло покрит от тази жива драперия.

— Капитане?

В ъгъла, скрит в сянката на листата, беше застанал Рон. Кожата му не е посребрена, помисли си Ридра, но всеки път, когато го видя усамотен и вгълбен, си представям благородния бял метал. Рон вдигна глава и притисна гръб о стената. В косата му се заплетоха листа.

— Какво правиш тук?

— Вътре има твърде много хора.

Тя кимна. Наблюдаваше го внимателно. Раменете се отпускат, мускулите на ръцете се напрягат, после се разхлабват. Тя чувстваше пеене в дишането, във всяко неуловимо движение на ъгловатото младо тяло. Половин минута Ридра слуша тази вълшебна мелодия, а той мълчаливо я гледаше. Розата на рамото му си шепнеше с листата. Слушайки удивителната музика на мускулите, тя попита:

— Какво се е случило между теб, Моли и Кали?

— Нищо. Мисля си... само...

— Какво?

Ридра се усмихна и приседна на парапета.

Рон клекна и опря брадата си на коленете.

— Те сигурно са наред... Но аз съм най-младият... и... — внезапно раменете му потрепераха. — Как, по дяволите, разбрахте? Разбирам, че се досещате за такива неща, но в действителност не може да знаете! Описвате това, което виждате, а не това, което знаете —

говореше забързано, пречупваше думите. Тя забеляза как адамовата му ябълка нервно подскача. — Извратени! Всички митничари мислят така! Баронът, баронесата и всички останали — те не могат да разберат защо не бива да сме двама, а трима. Вие също не можете да разберете!

— Рон!

Той захапа един лист и го откъсна от храста.

— Преди пет години, Рон, аз също бях в... тройка.

Лицето му се обърна към нея толкова рязко, сякаш някой го дръпна с връв. После се обърна и продължи да дъвче листа.

— Вие сте митничар, Капитане. Просто използвате корабите, когато имате нужда, а след това ги забравяте. Вие сте кралица! Да! Но сте кралица сред митничарите. Вие не сте транспортник.

— Рон, аз съм известна и затова ме заглеждат. Пиша книги, които митничарите четат. Гледат ме, за да разберат кой ги е писал. Те не пишат така. Когато разговарям с тях, те ме питат: „Вие от Транспорта ли сте?“ — Тя вдигна рамене. — Само че аз не съм нито едното, нито другото. И все пак бях в тройка. Знам какво изпитваш.

— Митничарите не правят тройки — убедено заяви Рон.

— Две момчета и аз. Ако се реша да опитам отново, бих предпочела момче и момиче. Мисля, че ще ми бъде по-лесно. Бях в тройка цели три години. Два пъти по-дълго от вас.

— Вашите не са загинали. А нашето момиче загина. Ние за малко не бяхме убити заедно с нея.

— Единият бе убит — каза Ридра. — Другият е временно замразен, докато не открият лекарство за болестта на Колдър. Не мисля, че това ще стане, докато съм жива, но ако все пак успеят...

Рон се обърна към нея.

— Кой бяха те?

— Митничари или транспортници? — Тя вдигна рамене. — Също като мен — нито едното, нито другото. Фобо Ломбс беше капитан на междузвезден транспортен кораб.

Той ме преведе през всичко и ме направи Капитан. Занимаваше се с изследвания по хидропоника^[1]. Надяваше се да я използва в хиперстатиса. Какво представляваше? Строен, със светла коса, много емоционален. Понякога се напиваше след полет, сбиваше се и го прибираха в затвора, а ние му плащахме гаранцията и го извеждахме оттам. Това се е случвало само два пъти, но по цяла година го

дразнехме. Не му харесваше да спи по средата, защото искаше едната му ръка да е винаги отгоре.

Рон се разсмя.

— Бе убит при изследването на катакомбите на Ганимед^[2], когато второ лято подред работехме за Юпитерианската Геологична Служба.

— Като Кати — каза Рон след кратка пауза.

— Мюълз Арънлайд беше...

— „Имперската звезда“! — възкликна Рон и се ококори. — „Кометата Йо“! Какви книги! Били сте в тройка с Мюълз Арънлайд?

Тя кимна.

— Доста весели книжки, нали?

— По дяволите, всички съм ги чел! Що за мъж беше той? Прилича ли на „Кометата Йо“?

— Всъщност „Кометата Йо“ е Фобо. Но на него не му хареса, аз се разстроих, а Мюълз започна да пише нов роман.

— Искате да кажете, че в тези романи всичко е истина?

Тя поклати глава.

— Повечето книги представляват фантастични истории, които биха могли да се случат. А Мюълз? В романите си той се маскираше. Беше тъмнокос, замислен, невероятно търпелив и много добър. Той ми разясни абсолютно всичко за изреченията и абзаците. Знаеш ли какво емоционално въздействие оказват абзаците в текста? Обясни ми как да отделя това, което искам да кажа, от това, което искам само да се подразбира, и кога да правя едното, кога — другото — тя замълча за малко, после продължи: — Веднъж ми даде един ръкопис и каза: „Виж това и ми кажи дали е както трябва.“ Единственото, което можах да му кажа бе това, че думите са твърде много. Беше скоро след смъртта на Фобо. Тъкмо започвах да пиша стихове. Ако все пак нещо съм постигнала, изцяло го дължа на Мюълз. Разболя се от болестта на Колдър след четири месеца. И двамата не успяха да видят първата ми книга, макар че повечето от стиховете ги знаеха. Може би Мюълз все някога ще ги прочете. Дори може да реши да напише продължение на „Кометата Йо“. Или ще дойде в Моргата, ще извика матрицата на моя мозък и ще каже: "А сега виж това и ми кажи дали е както трябва. Ще мога да му кажа много повече от предишния път. Но това няма да е моето съзнание — Ридра почувства как я обзема печал.

— ... Много повече...

Рон седеше със скръстени крака, опрял лактите на коленете и сложил главата си в дланите.

— „Имперската звезда“ и „Кометата Йо“ — колко много радост са ми донесли тези книги! Понякога цяла нощ сме спорили за тях, коригирахме ги, или отивахме в книжарницата и ги слагахме пред другите книги.

— И аз съм го правил — каза Рон. — Просто защото ми харесват.

— Беше ни весело. Смеехме се дори когато спорехме кой ще спи по средата.

Тези думи подействаха като парола. Рон започна да се изправя.

— А аз най-сетне имам двама — продума той. — Би трябвало да съм щастлив.

— Може би да. А може би — не? Те обичат ли те?

— Казват, че ме обичат.

— А ти?

— Господи, да! Говорех с Моли и тя се опитваше да ми обясни нещо, но все още не се справя добре с английския. Обаче разбрах какво иска да ми каже — той се изправи и погледна нагоре, сякаш търсеше думите там.

— Удивително!

— Да — Рон я погледна. — Наистина е удивително.

— А ти и Кали?

— Ами! Кали е една голяма мечка, мога да играя с него, дори да го поваля по гръб. Проблемът е в него и Моли! Той не я разбира. И понеже съм по-млад, той си мисли, че трябва да се научи по-бързо от мен. Това не му се отдава, защото страни от нас! Винаги мога да се справя с него, независимо в какво настроение е. Но Моли не го е опознала и си мисли, че ѝ се сърди!

— Искаш ли да ти кажа какво да правиш? — попита Ридра след кратка пауза.

— Знаете ли?

— Да. Предполагам, че страдаш много, дори повече, отколкото ако наистина не се разбирате. Това е така, защото ги обичаш, а ти се струва, че с нищо не можеш да помогнеш. Но не е така!

— Защо?

— Защото и те те обичат.

Рон замря в очакване.

— Когато Кали изпада в лошо настроение, Моли не знае как да се отнася с него, така ли?

Той кимна.

— Тя говори на друг език, а Кали не я разбира.

Ново кимване.

— Ти можеш да разговаряш с двамата, нали? Но не трябва да си посредник, това не е средство. Обаче би могъл да ги научиш да правят това, което правиш ти.

— Да ги науча?

— Как действаш с Кали, когато е в лошо настроение?

— Чеша го зад ушите. Докато не започне да се смее. Тогава го събарям на пода.

— Много добре. Дано да подейства. Покажи го на Моли. Тя е спорна натура. Отначало нека потренира на теб, докато не свикне да го прави както трябва.

— Не искам да ме чешат зад ушите!

— Понякога се налага да правим жертви — тя се опита да сдържи усмивката си, но не успя.

Рон се почеса по челото.

— Да... Май е така.

— Също така трябва да научиш Кали да разговаря с Моли.

— Но и аз не знам думите! Просто се сецам по-бързо от него.

— Ако Кали знае думите, това ще помогне ли?

— Разбира се!

— В каютата имам учебник по кисуахили^[3]. Ще му го дам, когато се върнем на кораба.

— О, прекрасно! — Рон спря, отстъпи обратно към храстите. — Само че Кали не обича да чете.

— Ще му помогнеш.

— Да го науча?

— Точно така.

— Мислите ли, че ще ме послуша?

— За да се сближи с Моли? — попита Ридра. — Сигурно ще те послуша.

— О, да! — Рон се изправи като пружина. — Да! Ще ме слуша!

— Ще дойдеш ли вътре? Вечерята е след няколко минути.

Рон се обърна към перилата и се загледа в яркото небе.

— Тук имат прекрасен щит.

— Да, за да не ги изгори Белатрикс — обясни Ридра.

— Сигурно затова не се замислят над това, което вършат.

Тя повдигна вежди. Момчето се вълнува от истината и лъжата, дори от семейните проблеми на дворянството.

Напрегнатите рамене на Рон ѝ подсказаха, че той ще дойде по-късно — иска да размисли още малко. Ридра премина двойната врата и започна да слиза по стълбата.

— Видях ви когато излизахте и реших да почакам, докато се върнете.

Не го беше виждала никога преди. Черно-синята коса обрамчваше лицето, което беше твърде грубо за възрастта му — около тридесет години. Направи крачка встрани, освобождавайки пътя с невероятно икономично движение. Изчака Ридра да се приближи и кимна към хората в залата. Показа барона, който се движеше сам в средата на помещението.

— Този Касиус има много гладен поглед.

— Чудя се само колко ли е гладен? — каза Ридра, но веднага почувства неопределена тревога.

Баронесата се приближи до мъжа си, за да се посъветва дали вечерята да започва или да изчакат още пет минути, или по друга важна работа.

— Какъв брак може да има между тези двамата? — попита непознатият със снизходително учудване.

— Сравнително прост, мисля — отвърна Ридра. — Имат си занимание — да се безпокоят един за друг.

Вежлив въпросителен поглед. Като видя, че няма да последват разяснения, мъжът отново се обърна към тълпата.

— Имат доста странни лица, когато гледат насам, мис Вонг.

— Смят се.

— Бандикути! Ето на какво приличат — на стадо бандикути. Интересно дали им влияе изкуственото небе?

Ридра почувства, че започва да се дразни.

Той се засмя.

— Бандикути, болни от таласанемит!

— Може би. Вие не сте ли от Дворовете? — начинът му на изказване говореше, че не е свикнал с изкуственото небе.

— От Дворовете съм.

Поразена, тя се канеше да го разпита по-подробно, но в този момент уредбата провъзгласи:

— Дами и господа, храната е сервирана!

Непознатият галантно ѝ стори път и тръгна след нея, но когато в края на стълбата тя се обърна, той вече беше изчезнал. Отправи се към масата сама.

Под арката между двете зали я чакаха баронът и жена му. Баронесата я хвана под ръка, музикантите настройваха инструментите си.

— Оттук, моля.

Тя премина през тълпата заедно със снажната хазйяка. Застанаха до дългата маса.

— Нашите места са тук.

Ридра получи съобщение на езика на баските: „... Капитане, в записващото устройство на кораба се появи текст.“ Малък взрив в мозъка ѝ я накара да спре рязко.

— Вавилон-17!

Баронът се обърна към нея.

— Да, Капитан Вонг?

Тя неуверено се вгледа в сухото му лице.

— Има ли тук някакви материали или документи, които се нуждаят от особена охрана?

— Всичко се охранява автоматично. Какво има?

— Бароне, тук ще има диверсия. Може вече да е започнала.

— Но как...

— Сега не мога да ви обясня, но най-добре ще е да се уверите дали всичко е наред.

Почувства, че отново се напруга.

Баронесата докосна ръката на мъжа си и заяви с неочаквана студенина в гласа:

— Феликс, това е вашето място.

Вер Дорко приближи стола си, седна и безцеремонно отвори плота на масата. Отдолу се показва контролно табло. Гостите вече заемаха местата си. На двадесет крачки от себе си Ридра видя Брас,

разположен в специален хамак, закачен там заради гигантското му блестящо тяло.

— Седнете тук, скъпа моя. Нека започнем вечерята, сякаш нищо не се е случило. Мисля, че така е по-добре.

Ридра седна до барона, а съпругата му внимателно се намести вляво от нея. Вер Дорко говореше нещо в малък микрофон. На малкия екран едно след друго се появяваха изображения, които тя не можеше да разгледа от мястото си... След известно време домакинът каза:

— Засега няма нищо, Капитан Вонг.

— Не му обръщайте внимание — намеси се баронесата. — Това тук е много по-интересно!

Изпод масата се появи малък панел с бутони.

— Забавна играчка — продължи да бърби баронесата. — Мисля, че всичко е готово — подпухналият ѝ показалец докосна един бутон и светлината в залата започна да намалява. — Управлявам хода на вечерята, като просто натискам необходимия бутон когато трябва. Вижте сега!

Тя натисна друг бутон.

По цялата маса се отвориха капаци и оттам се появиха фруктиери с плодове — захаросано грозде, няколко сорта ябълки и пъпеша, напълнени с мед и орехи.

— Вино! — каза баронесата и натисна поредния бутон.

До всеки от стотиците прибори се появиха чаши. Заработи невидим механизъм и ги напълни догоре с пенлива, искряща течност.

— Вдигнете си чашата, скъпа. Да прием! — възкликна баронесата.

— В арсенала всичко е наред, струва ми се — обади се баронът. — Привел съм всички специални отреди в повишена готовност. Сигурна ли сте че точно сега ще има диверсия?

— Ако не сега, то след две-три минути. Най-вероятно нещо ще се взриви или някоя важна система ще откаже.

— Остава ни само да чакаме. Между другото, нашите прибори също са засекли този Вавилон-17.

— Опитайте това, Капитан Вонг — баронесата ѝ подаде плод манго. Ридра отхапа и усети, че е пропит с ликьор.

Повечето гости вече бяха седнали. Ридра видя как едно момче от взвода — Майкъл — претърсва масата за картата с името си. Забеляза

и непознатият, който я спря на стълбата. Той забързано вървеше към тях, без да обръща внимание на останалите гости.

— Това вино не е от грозде, а от сливи — отбеляза баронесата. — Малко е силничко, но е в хармония с плодовете. Гордея се със сливите, които съм отгледала! Знаете ли, да отглеждаш сливи чрез хидропоника е истински кошмар, но успяхме да получим превъзходни плодове!

Майкъл най-сетне откри мястото си на масата и нетърпеливо бръкна с две ръце във фруктиерата. Непознатият вече заобикаляше масата. Кали държеше във всяка ръка по чаша вино и местеше погледа си ту към едната, ту към другата, стараяйки се да определи коя съдържа повече.

— Може би — бърбореше баронесата — трябваше за начало да предложим ликьор? Или сок от грозде? Или трябваше да започнем със сандвичи? Много лесно се приготвят. Обаче никога не мога да реша...

Чернокосият мъж се приближи до барона, наведе се над рамото му, погледна в екрана и прошепна нещо. Вер Дорко се обърна към него, опря се с две ръце на масата, започна да се изправя и... падна! На врата му се процеди струйка кръв.

Ридра беше зашеметена. Убийство. В главата ѝ се подреди мозайка и се получи думата „убийство“. Тя скочи.

С дрезгав вик баронесата стана, отблъсквайки креслото си. Протегна ръце към мъжа си. Главата ѝ се затресе.

Ридра видя как непознатият изважда вибропистолет. Като в сън се протегна и блъсна баронесата. Изстрелът беше отправен надолу и разби панела, с който домакинята командваше вечерята.

Баронесата се хвърли към съпруга си. Дрезгавият ѝ стон се превърна във вопъл. Слабите ѝ женски ръце не успяха да вдигнат Феликс Вер Дорко и тя се отпусна на колене пред тялото, като продължаваше да крещи сърцераздирателно.

Гостите наскачаха от местата си. Разговорите се смениха с виковете.

Панелът за управление на масата бе счупен и фруктиерите бяха изместени от блюда с печени фазани, украсени със захаросани глави и блестящи опашки. Почистващите механизми не работеха. Супниците и чиниите със сандвичи също изскочиха на плота, а фруктиерите се преобърнаха и паднаха на пода. Цялата зала бе осеяна с плодове.

Сред целият шум Ридра долови свистенето на вибропистолета — вляво, отново вляво, след това вдясно. Тичащите гости пречеха на видимостта. Още веднъж чу смъртоносната мелодия на вибропистолета и видя как доктор Крейн се разполови, предизвиквайки ужас у обкръжаващите го, бялата му коса се разпиля и закри лицето.

От недрата на масата, избутвайки фазаните, се появиха блюда със запечено агнешко. Чашите се катурнаха върху румената кехлибарена коричка и виното зашипя, изпарявайки се. Храната падаше обратно в отворстията на масата. Ридра почувства мирис на изгоряло.

Промъкна се и хвана чернобрадия дебелак за ръката.

— Помощник, изведете момчетата.

— Какво мислите, че правя, Капитане?

Тя се устреми нататък, покрай масата, осеяна с димящи дупки. Изискано източно ястие — варени банани, потопени в мед и изстудени в лед — изскочи на плота. Искрящите вкуснотии се сипеха по пода, медът се захаросваше на блестящи кристалчета. Гостите настъпваха плодовете, мачкаха ги, хлъзгаха се, падаха.

— Обичате ли да се возите на банани, Капитане? — попита Кали. — Какво става тук?

— Заведи Рон и Моли на кораба!

Появи се и кафето. Сблъсквайки се с купищата храна, кафениците се преобръщаха и заливаха гостите с горещото си съдържание. Някаква жена закрепця, размахвайки изгорената си ръка.

— Това вече не е смешно — отбеляза Кали. — Ще ги изведа.

Той се отпрати да обходи масата, а Ридра спря Помощника и го попита:

— Знаете ли какво е това бандикут?

— Малко злобно животинче. Торбесто...

— А-ха, спомних си. Ами таласанемия^[4]?

— Страхотно време за въпроси! Разновидност на анемията^[5].

— Това го знам. Каква точно? Нали сте медик?

— Чакайте да си помисля. Всички сведения за медицината съм получил от хипнокурс... Сетих се! това е наследствена болест, кавказки еквивалент на анемията на сърповидните клетки — червените кръвни телца се разрушават, хемоглобинът^[6] изчезва...

— ... Хемоглобинът изчезва и клетките се разрушават от осмотичното налягане! Ясно... Време е да се махаме от този ад.

Недоумяващият помощник тръгна към изхода. Ридра го последва, но се подхлъзна на залетия с вино под и се хвана за Брас, който се оказа до нея.

— Вни'ателно, Ка'итане!

— Изчезвайте оттук, момчета! — изкомандва тя. — И по-бързо!

— Искате ли отгоре? — попита Брас с усмивка и се отпусна на четири крака.

Ридра седна на гърба му и с двете ръце се вцепи в гривата. Мощните мускули, подхвърляли Сребърният Гуцер, се издуха като хълмове и Брас се понесе през залата. Гостите отскачаха изплашени. Най-после стигнаха до арковидния изход.

[1] хидропоника — метод за отглеждане на растения, при който вместо почва се използват разтвори на веществата, които растенията обикновено извличат от почвата ↑

[2] Ганимед — спътник на Юпитер, открит от Галилей през 1610 г. ↑

[3] кисуахили — разпространен в днешен Заир език, на който говорят около 4 милиона души ↑

[4] таласанемия — разновидност на анемията ↑

[5] анемия — малокръвие ↑

[6] хемоглобин — вещество в кръвта, което пренася кислорода, необходим за жизнените процеси в клетките ↑

V

В главата ѝ закипя панически страх.

Опита се да го подтисне, когато влизаше в каютата на „Рембо“ и включваше вътрешната уредба.

— Помощник, всички ли са...

— Всички са на борда, Капитане.

— Разединените?

— Също. И тримата.

Брас, тежко дишайки, запълваше цялата врата с могъщото си тяло.

Тя превключи на друг канал и каютата се изпълни с почти музикални звуци.

— Добре. Още продължава.

— Това той ли е? — попита Брас.

— Да. Вавилон-17. Предаването автоматично се записва, така че ще го проуча по-късно. Тук поне нищо не се е случило.

Тя щракна превключвателя.

— Какво 'равите?

— Прекодирах няколко съобщения и ги изпращам. Може и да стигнат — тя натисна бутона, за да тръгне второто. — Макар че не съм убедена. Нещичко успях да разбера, но не е достатъчно. Впечатлението е такова, сякаш къртица изпълнява пиеса на Шекспир.

Вниманието ѝ бе привлечено от сигнал по външната линия.

— Капитан Вонг, говори Алберт Вер Дорко! — гласът звучеше истерично. — Случи се нещо ужасно! Нищо не разбираме! Не ви намерих в дома на брат ми, но току-що ми доложиха, че сте искали разрешение за хиперстатичен скок.

— Не съм искала нищо подобно! Желанието ми беше само да събера екипажа. Успяхте ли да разберете какво става?

— Капитане, докладват ми, че продължавате подготовката за хиперстатичен скок. Имате извънредни пълномощия, поради което не мога да отменя заповедта ви. Но ви моля да останете, докато не

изясним случилото се, защото разполагате с информация за това, което...

— Нямаме намерение да стартираме!

— Точно сега не 'их'е 'огли — намеси се Брас. — Още не съ' се съединил с кора'а.

— Сигурно автоматичният ви Джеймс Бонд се е разбеснял — каза Ридра на Вер Дорко.

— ... Бонд?

— Митичен персонаж. Извинете. Имах предвид ТВ-55.

— А, да. Знам. Уби брат ми и четирима от най-ценните сътрудници. Невероятно е да попадне на най-ключовите фигури, ако не е било планирано.

— Било е. ТВ-55 стана обект на диверсия. Не ме питайте как, защото не зная. Свържете се с генерал Форестър и...

— Капитане, диспечерската кула сигнализира, че давате предупреждение за старт! Нямам достатъчно власт, но трябва...

— Помощник! Стартираме ли?

— Разбира се! Самата вие дадохте заповед за преход в хиперстатиса.

— Но Брас не е в кабината, идиот такъв!

— Преди тридесет секунди получих заповедта ви, Капитане. Значи Брас би трябвало да си е на мястото. Дори ви казах...

Брас се хвърли към микрофона и изрева:

— Аз съм при Капитана, тъпанар! Ще ни изпратите в центъра на Белатрикс! Или сте избрали някоя Свръхнова? Тези кораби винаги дрейфат към най-голямата маса!

— Но вие току-що...

Някъде отдолу се носеше усилващо се жужене. И внезапен тласък.

Гласът на Алберт Вер Дорко:

— Капитан Вонг!

Ридра извика:

— Идиот, изключи статис-гене...

Но двигателите зареваха.

Нов тласък. Ридра се опита да се хване за края на масата, видя във въздуха ноктите на Брас. И...

ЧАСТ ТРЕТА
ДЖЕБЪЛ ТЕЙРИК

I

Отвлечени мисли в синкава мъгла: наминатив, генетив, елятив, акусатив едно, акусатив две, облятив, партитив, платив, инструктив, абесив, адесив, инесив, есив, алатив, трансклатив, сомитатив. Шестнадесет падежа на съществителното във финландския език. Странно, някои езици имат само единствено и множествено число. В езиците на американските индианци дори няма число. Изключение прави само наречието на сиуксите, които имат множествено число за одушевени предмети. Синята стая е кръгла, топла и спокойна. На френски не можеш да кажеш „топъл“. Има само „горещ“ и „топличък“. Щом нямат думата, как могат да мислят за нещо подобно. А ако нямаш съответната форма, пак не можеш да кажеш нищо, дори да разполагаш с думата. Само като си помислиш, че испанците посочват рода на всеки предмет — куче, маса дърво. Унгарският изобщо няма родове — той, тя и то се обозначават с една и съща дума. Ти си мой приятел, но вие сте моят крал — такива различия е имало в английския от времето на Елизабет. В някои източни езици има множество оттенъци на местоименията: ти си мой приятел, ти си моят баща, ти си моят жрец, ти си моят повелител, ти си моят роб, когото мога да убия всеки момент, ако не се подчиняваш, а ти си моят император, с чиято политика изобщо не съм съгласен, ти пък си мой приятел, но ще ти разбия главата, ако повториш това още веднъж... И всичко това — различни нюанси на „ти“.

Как се казваш? — мислеше тя в кръглата топла синя стая.

Мисли без названия в синкавия полумрак: Урсула, Присцила, Барбара, Мери, Мона и Батика — Мечка, Старица, Мърморана, Горянка, Маймуна и Ягода. Име. Имена? Какво име има в мен? В кое име съм аз? В земята на дедите ми по бащина линия най-напред се е изговаряла фамилията: Вонг Ридра. А там, където е родена Моли, се носи името на майката. Думите — това са названия на вещите. По времето на Платон нещата са носили имена на идеи. Но как най-удачно да се изразят платоновските идеи? Думата е символ на цяла категория предмети, а името е символ на един единствен обект. Името е един

сладък дъх, външност и връхна дреха, захвърлена на груб дървен стол. „Ей, жено, ела тук!“ А тя шепнеше, стиснала до болка медната дръжка: „Казвам се Ридра!“ Индивидуалното име — то те отличава от всичко заобикалящо. Необходимостта да се разграничат вещите от подобните им е предизвикала появата на имената. Аз съм се появила... не съм кръгла, топла стая. Аз съм нещо в тази стая, аз...

Миглите ѝ бяха леко отпуснати. Отвори очи и видя оплелата я мрежа-паяжина. Опита се да завърти глава и да огледа стаята.

Не.

Тя не „оглежда стаята“.

Тя е нещо в друго нещо. Първото „нещо“ беше крехък звук, който се възприемаше от слуха и обонянието толкова добре, колкото и от зрението. Второто „нещо“ бяха три едва различни фонемни, които се сливаха в тризвучие. Първата фонема беше показател за размера на стаята — около шест метра в диаметър. Втората обозначаваше цвета и вероятния материал на стените — някакъв син метал. Третата беше склад на афикси^[1], разясняващи предназначението на стаята — едно граматическо сандъче, благодарение на което тя вместише целият си жизнен опит в една единствена дума. Всички тези понятия се мярнаха на езика ѝ и в мозъка ѝ по-бързо, отколкото можеше да произнесе думата „маса“. Вавилон-17... И преди чувстваше нещо подобно в другите езици — разкритие, разширение, усилване и внезапен растеж. Но това... Сякаш леща бе фокусирала всичко, събирано за дълги години.

Тя седна отново. Функция?

За какво бе предназначена тази стая? Ридра бавно се надигна, нишките на мрежата се впиха в гърдите ѝ. Приличаше на болница. Погледна към... не, не „паяжина“, а по-скоро троен гласен звук, всяка съставна част на който има свое особено значение и свои връзки. Истинското звучене се постига, когато и трите части достигнат най-ниския тон. Като приведе триадата в тази точка, тя разбра как да разплете паяжината. Ако не я беше нарекла с името от новия език, никога не би успяла. Преходът от догадки към знание беше станал, докато...

Къде е? Отвращение, възбуда, страх! Мислено се върна към английския. Да мислиш на Вавилон-17 е все едно да видиш вода на

дъното на кладенец, като допреди малко си мислел, че пред теб местността е равна. Главата ѝ се замая, прилоша ѝ.

Въпреки това забеляза, че в стаята има още някой. До отсрещната стена в голям хамак висеше Брас — видя ноктите му през гъстата мрежа, в която бе оплетен. В два по-малки хамака сигурно се намираха момчета от взвода. Видя блестяща черна коса, главата се завъртя от неспокойния сън — Карлос. Не успя да разпознае третият. Любопитството я напусна, когато почувства нечия ръка да я докосва в областта на стомаха.

След което стената се стопи.

Ридра се стараеше да се ориентира — ако не в пространството и времето, то поне в своите възможности. Прекрати опитите си заедно с изчезването на стената. Чакаше.

Събитието стана в горната част на стената, вляво от Ридра. Стената заблестя, стана прозрачна, във въздуха се формира метална пътечка и се протегна към Ридра.

Трима.

Лицето на най-близкия сякаш беше изсечено от тъмен камък. Беше надянал скафандър с остаряла конструкция, който автоматично приема формата на тялото, но е направен от пореста пластмаса и прилича на тромави доспехи. Плащ от черен мъхест материал покриваше едното му рамо и ръката. Единствената намеса на козметохирургията беше бялата му коса и широките метални вежди. От мидата на дясното ухо висеше тлъста сребърна обичка с формата на пръстен. Държеше дясната си ръка върху кобура на вибропистолета и оглеждаше хамаците един по един.

Вторият излезе напред — фантастична плетеница на козметохирургията — малко от грифон, малко от маймуна, нещо от морско конче. Козина, пера и шипове покриваха тялото, взето сякаш от котка. Сви се до човека със сребристая коса, подпрян на пода с юмруци. Когато онзи вдигна ръка, за да приглади прическата си, чудовището погледна нагоре.

Ридра чакаше да заговорят. Една дума би унищожила неопределеността — Съюзът или Завоевателите. Мозъкът ѝ беше готов да улови всякакъв език, на който биха проговорили, да определи мисловните им способности, логиката им, да оцени преимуществата си, ако има такива...

Вторият леко се отмести и тя успя да разгледа третият, застанал отзад. По-висок и още по-як от другите двама, той носеше само панталон. Плещите му бяха доста широки. В неговите юмруци и пети бяха втъкани шпори като на петел — обичай у представителите на транспортното „дъно“. Имаха същото значение като металния кастет^[2] и пиратския флаг преди векове. Главата беше гладко избръсната, на черната коса личеше на местата, където е била по-гъста. Около възлестия бицепс се виждаше лента розово месо, приличаща на кърваво натъртване или зараснал разрез. Тази лента вече се възприемаше като банална щампа, защото бе омръзнала на хората от подробните описания в някои романи отпреди пет-шест години. Тя представляваше клеймо на каторжник от пещерите на Титан^[3]. Нещо в този човек навеждаше на мисълта за неимоверна свирепост и Ридра отмести погледа си. Но очите ѝ отново се обърнаха към него против волята ѝ.

Първите двама се обърнаха към третия. Ридра очакваше думите, готова да ги улови, запомни и систематизира. Те отново я погледнаха, след което тръгнаха към отвора в стената, наклонената пътека започна да се прибира.

Ридра се надигна.

— Ей, чакайте! — извика тя след непознатите. — Къде сме?

Среброкосият подхвърли, без да се обръща:

— Джебъл Тейрик.

Стената угасна.

Ридра огледа мрежата-паяжина (която беше нещо съвсем друго на оня език). Дръпна една нишка, докосна друга. Напрежението отслабна, възлите се развързаха и тя скочи на пода. Вече изправена, успя да познае второто момче от взвода — Кайл, който работеше заедно с Лизи в секцията по ремонтите. Брас се размърда.

— Полежи спокойно още малко — тя започна да разплита мрежата.

— Какво каза онзи? — поинтересува се Брас. — Назова и'ето си или 'росто за'овяда да си лежи'?

Ридра вдигна рамене, продължавайки да се бори с плетеницата от нишки:

— „Тейрик“ на староирландски означава „планина“. Може би сме в планината на Джебъл?

Паяжината се разпадна и пилотът седна:

— Как ус'яхте? Вече десет 'инути се 'ъча.

— Друг път ще ти разкажа. Джебъл може да е име.

Брас погледна мрежата на пода, почеса се с нокът зад ухото и поклати глава.

— Поне разбрах, че не са Завоеватели — каза Ридра.

— Как?

— Не мисля, че са чували за староирландския. Земляните, мигрирали там, са излезли от Северна и Южна Америка, още преди да се образува Америказия и Пан-Африка да погълне Европа. Освен това, каторгата на Титан се намира в Слънчевата система.

— Да, да. А кой ли е бившият ѝ питомец?

Тя погледна стената, където се скри пътеката. Опитите да се ориентира в положението ѝ се струваха толкова безнадеждни, както ако се опитат да преминат през синия метал на стените.

— А какво стана та', в Дворовете?

— Стартирахме без пилот. Според мен този, който е водил предаването на Вавилон-17, е изпратил заявление за старт от наше име.

— Съ'нява' се да с'е стартирали 'ез 'илот. Кой е разговарял с 'о'ощника 'реди излитането? Ако не с'е и'али 'илот, не 'ихме се оказали тук. Щях'е да се 'ревърне' в 'ътно 'етно върху най-'лизката звезда.

— Сигурно този, който счупи платките... — Ридра с усилие на волята се застави да се върне към спомените. — Вероятно диверсантът не е искал да ни убива. ТВ-55 можеше много лесно да ме разнесе на атоми — та аз седях точно до барона!

— Чудя се дали ш'ионинът на кора'а говори на Вавилон-17?

— И на мен ми е интересно — кимна Ридра.

Брас се огледа.

— Това ли с'е всички? Къде е останалия еки'аж?

— Сър, мадам?

Те се обърнаха.

В стената отново се бе появил отвор. Слабо момиченце със зелена лента, пристягаща кестенявата коса, държеше чиния.

— Стопанинът каза, че сте тук и ви донесох това — очите ѝ бяха големи и тъмни, миглите трепереха като крила на птичка. Подаде им чинията.

Ридра забеляза нейната искреност и страхът от чужденците.

— Много сте добра.

Момичето леко се поклони и се усмихна.

— Не се страхувайте от нас. Не трябва.

Слабичките рамене се отпуснаха.

— Как се казва стопанинът ви?

— Джебъл.

Ридра се обърна и кимна на Брас.

— Значи се намираме в „Планината на Джебъл“? — тя пое чинията. — Как попаднахме тук?

— Той улови кораба ви до Нова-42 от Лебед^[4], точно след като статис-генераторите ви отказаха след скока.

— Не се учудва', че 'ях'е в 'езсъзнание — твърде 'ързо с'е летели!

Ридра почувства тежест в стомаха.

— Летели сме към Нова. Може би наистина сме били без пилот?

Брас маха бялата салфетка от чинията.

— Ка'итане, 'илета!

Бяха изпечени и още топли.

— Чакай малко — прекъсна го Ридра и се обърна към момичето: — „Джебъл Тейрик“ е кораб и ние сме на борда му, така ли?

Момичето сложи ръце на гърба си и кимна:

— Това е много добър кораб.

— Сигурна съм, че не взимате пътници. Какъв е товарът ви?

Зададе неправилен въпрос. Отново страх — но не пред чужденците, а нещо официално и всепроникващо.

— Нищо не возим, мадам — след което рязко добави: — Не бива да разговарям повече с вас. Обърнете се към Джебъл.

И тя тръгна към отвора в стената.

— Брас — Ридра замислено погледна към пилота, — космическите пирати вече не съществуват, нали?

— 'о транс'ортните кора'и няма 'андити от седе' десет години.

— Тогава що за кораб е този?

— У'ийте 'е, не зная — полираните му вежди блестяха в синьо.

Миглите му покриваха тъмните дискове на очите. — Из'ъкнали са „Ре"о“ от Ле'ед-42? Вече зная защо се казва „'ланината на Ддже'ъл“. Сигурно е гра'аден като дяволските 'ойни кора'и!

— Дори да е военен кораб, Джебъл изобщо не ми прилича на капитан от такъв ранг.

Ридра си взе едно бутче от чинията.

— Налага се да почакаме до разговора с Джебъл.

Някой се размърда в хамака.

— Надявам се поне момчетата да са живи и здрави. Защо не попитах момичето за другите от екипажа? — Тя се приближи до Карлос. — Как е самочувствието?

— Главата ми — оплака се младежът. — Като по време на махмурлук...

— Горе главата! Какво знаеш ти за махмурлука?

— Виното... на приема — промърмори Карлос. — Изпих твърде много... Ей, какво се е случило?

— Ще ти кажа, когато разбере — тя наклони хамака и ловко го освободи от мрежата. — Ставай!

Карлос стъпи на пода и махна косата си от челото.

— Къде са другите?

— Кайл е тук. В тази стая няма други от нашите.

Брас освобождаваше другия младеж, който вече седеше и си търкаше очите.

— Ей, малкия — извика го Карлос. — Наред ли си?

Кайл се протегна, прозя се и измърмори нещо нечленоразделно. Изведнъж зяпна и се втренчи нагоре.

Ридра вдигна очи. Наклонената пътека отново се показа от стената. Този път докосна пода.

Джебъл — среброкосия с кобура — стоеше на входа на люка.

— Всичко ли е наред с екипажа ми? — попита Ридра.

— Те са в друга стая. Ако искате да ги видите...

— Добре ли са?

— Да.

Тя разроши косата на Карлос и му каза:

— Ще се видим по-късно.

Общата зала имаше заоблени сводове и множество балкони. Стените ѝ бяха сиви и напомняха скала. На тях висяха червени и зелени платна със зодиакалните знаци и фрагменти от битки. В първия момент Ридра остана с впечатлението, че звездите, които вижда, светят

през прозрачния таван, но впоследствие разбра, че са само майсторска проекция на заобикалящото ги небе.

На дървените столове седяха и разговаряха множество мъже и жени. В дъното на залата се намираше стилаж, отрупан с разнообразни напитки и закуски. От отверстията се появяваха тенджери, каци, чинии. По-нататък се виждаше ниша, пред която облечени в престилки хора приготвяха обяда.

При влизането им всички се обърнаха. Най-близкоседящите ги приветстваха, като докосваха с палец челото си. Ридра се движеше зад Джебъл. Стигнаха до огромен диван, застлан с меки възглавници.

Човекът-грифон веднага изникна пред тях.

— Това тя ли е, господарю!

Тейрик се обърна към гостенката си. Жестоките черти на лицето му омекнаха.

— Това е моето развлечение, Капитан Вонг, моето забавление, моето освобождаване от товара на грижите, моят гръмоотвод на гнева. Тук успявам да съхраним чувството си за хумор, макар че всеки ще ви каже, че отдавна съм го изгубил. Ей, Клик, намести възглавниците!

Украсената с пера глава бързо кимна, черното птиче око мигна и Клик се зае с подреждането. Само след миг Ридра и Джебъл седнаха.

— Накъде сте се отправили, Джебъл?

— Стоим в Заслона Спецели — той махна пелерината от мускулестите си плещи. — Къде бяхте, преди да ви хване гравитацията на Новата?

— Стартирахме от Военните Дворове в Армстедж.

— Имали сте късмет. Дори и корабите-сенки не биха могли да ви измъкнат от Новата, ако не им издържат генераторите. Това пътуване щеше да се окаже последно за вас.

— Прав сте — Ридра почувства как стомаха ѝ се свива при този спомен. — Споменахте за кораби-сенки.

— Да. Такива като „Джебъл Тейрик“

— Страхувам се, че това понятие ми е непознато.

Домакинът се разсмя. Звукът приличаше на клокочещ водопад.

— Надявам се да не се сблъсквате с тях втори път.

— Разкажете, слушам ви.

— Заслонът Спецели е непроницаем за радиовълните. На практика е невъзможно да засечете дори и огромен кораб като

„Тейрик“. Той пълзи по съзвездието Рак като сянка.

— Но... Тази галактика е под контрола на Завоевателите — каза Ридра. Струваше й се, че започва да разбира.

— Заслонът е гранична зона в края на Рака. Ние патрулираме в този район и завладяваме корабите на Завоевателите на тяхна територия.

Ридра забеляза изписаната на лицето му нерешителност.

— Неофициално?

— А как иначе, Капитан Вонг? — той отново се засмя и дръпна сноп пера на раменете на Клик. Шутът въздъхна. — Дори и правителствените бойни кораби не могат да получават заповеди и инструкции в района на Заслона заради екранировката на радиовълните. Затова Администрацията на Съюза е снизходителна спрямо нас. Ние си вършим работата добре, а те гледат на другата страна. Не могат да ни дават заповеди, не могат да ни снабдяват с оръжие и продукти. Поради тази причина сме принудени да игнорираме търговските споразумения и конвенцията за пленниците. Капитаните на междузвездни кораби ни наричат разбойници — той внимателно следеше за реакцията й. — Ние сме достойни защитници на Съюза, Капитане, но освен това сме гладни — и се удари с юмрук по корема. — А ако не ни попадне кораб на Завоевателите... просто взимаме това, от което имаме нужда.

— Разбирам. Значи сме пленени?

Джебъл посочи стомаха си:

— Приличам ли ви на гладен човек?

— Приличате на добре охранен мъж — усмихна се Ридра.

— Да, месецът беше добър, в противен случай не бихме седели един срещу друг сега. Вие сте наши гости. В момента нямаме нужда от плячка.

— Значи ще ни помогнете да ремонтираме генераторите...

Джебъл вдигна ръка, призовавайки я да замълчи.

— Не сега — той се обърна към Клик. — Донеси книгите!

Шутът побягна и отвори някакъв шкаф.

— Движим се по острието на бръснача — продължи Джебъл. — Може би точно затова живеем хубаво. Дори сме цивилизовани, когато ни остава време за това. Името на кораба ви ме накара да приема

предложението на Бътчър и да ви измъкна. Тук, в пограничните райони, рядко ни посещават бардове^[5].

Ридра вежливо се усмихна. Клик се върна с три томчета. Черни подвързии с посребрени метални ъгълчета.

— Втората ми е любима. Най-много ми харесва „Изгнаник в мъглата“. Казвате, че никога не сте чували за корабите-сенки, но все пак ви е познато чувството, когато „гъста нощ те притиска“ — това е ваш стих, нали? Третата ви книга не успях да разбера докрай, въпреки че в нея също има доста интересни моменти. Малко сме встрани от главните трасета, но... Снабдяваме се с книги най-вече от корабните библиотеки на Завоевателите. Е, понякога загиват и кораби на Съюза... Тук има надпис — той отвори книгата и прочете: — „На Джо за първия му полет. Тук ще прочетеш това, което не мога да изразя. С много любов — Лин.“ Трогателно, нали? С третата ви книга се снабдих едва преди месец. Ще я прочета още няколко пъти и пак ще поговорим. Радвам се, че обстоятелствата ни срещнаха — той затвори книгата и я остави на коленете си. — Отдавна ли излезе?

— Преди малко повече от една година.

— А има ли четвърта?

— Засега — не — поклати глава Ридра. — Написах няколко големи стихотворения, които моят издател да пусне в отделен сборник, но аз искам да изчакам, докато не се появи нещо наистина голяма, което да ги уравни.

— Разбирам — кимна Джебъл. — Но вашата сдържаност ни лишава от голямо удоволствие. Ще бъде чест за мен, ако ви подтикна да напишете нещо... След обяда обикновено слушаме музика и гледаме сценките, с които ни развеселява мъдрият Клик. Ако имате желание за да ги допълните с пролог или епилог, по ваш избор, ще намерите благоразположена аудитория — той й протегна силната си десница и Ридра я стисна.

— Благодаря ви, Джебъл.

— Аз ви благодаря. Тъй като проявихте добра воля, освобождавам екипажа ви. Членовете му са свободни да се движат по „Тейрик“ като моите хора. — Изведнъж изражението му се промени и тя пусна ръката му.

— Бътчър! — той кимна и Ридра се обърна.

Каторжникът, който стоеше зад него на пътеката в синята стая, бе застанал до дивана.

— Що за петно се движи към Ригел^[6]? — попита Джебъл.

— Корабът на Съюза бяга, Завоевателят го преследва.

Лицето на Джебъл се вкамени, след това се отпусна. Той махна с ръка.

— Да си вървят по пътя. Имаме достатъчно плячка. Не бива да нервирате гостите. Това е Ридра...

Бътчър удари с юмрука на дясната си ръка по дланта на лявата. Околните се обърнаха, Ридра потрепери и впи поглед в лицето на каторжника, опитвайки се да разгадае значението на напрегнатите му мускули.

Джебъл заговори бавно. Гласът му беше нисък.

— Прав сте, но човек има само една глава, нали така, Капитан Вонг? — Той стана. — Извинете. Бътчър, приближете кораба възможно най-близо до тяхната траектория. Колко време ще ви трябва? Един час? Добре. Малко ще почакаме, а след това ще накажем — той замълча и се усмихна на Ридра — Завоевателя!

Ръцете на Бътчър се разтвориха и Ридра забеляза облекчението (или отпускането), появило се на лицето му.

— Подгответе „Тейрик“, а аз ще съпроводя гостенката до наблюдателния пункт.

Без да отвърне нищо, Бътчър се отдалечи. Тези, които чува разговора, предаваха информацията на останалите. Хората започнаха да стават от местата си. някой бутна една кана и разля съдържанието на пода. Ридра видя как момичето, което им донесе храната в стаята със сините стени скочи и се зае да забърсва разлятото питие.

По стълбата се качиха на един от балконите. Ридра хвърли поглед към опустялата обща зала.

— Елате — Джебъл я водеше между колоните, към тъмнината и звездите. — Корабът на Съюза се движи в това направление — той показва синкавото облаче. — Имаме оборудване, което „вижда“ през тая мъгла, но се страхувам, че нашият приятел дори не подозира, че го преследват.

Той се приближи до контролното табло и завъртя някакъв блестящ диск. В мъглата се появиха две светлинки.

— Синята точка е корабът на Съюза — обясни Джебъл. — Червената е Завоевателят. Нашите малки катери-паяци ще бъдат жълти. Оттук ще можете да следите хода на събитията. Всичките ни чувствителни индикатори, както и навигаторите, ще останат на „Тейрик“, за да координират действията ни и да следят да не се разпадне строя. Но всеки паяк действа самостоятелно в определени граници. Истинска работа за мъже.

— След какви кораби летим? — Ридра се удиви, че архаичната постройка на изреченията на Джебъл започна да ѝ влияе.

— Корабът на Съюза е транспортен, а този на Завоевателя — изстребител-прехващач.

— Далече ли са?

— Ще попаднат в предела на видимостта примерно след двадесет минути.

— И ще чакате цял час, преди да... накажете Завоевателя?

Тейрик се усмихна.

— Транспортният няма никакви шансове срещу изстребителя.

— Знам — тя забеляза, че той чака възраженията ѝ.

Ридра наистина искаше да възрази, но езикът ѝ беше скован от крехки напевни звуци, които изгаряха небцето ѝ като нажежени въглени — Вавилон-17. Точно тези кратки звуци ѝ казаха повече, отколкото цял водопад думи на който и да е друг език.

— Никога не съм наблюдавала космическа битка — сподели тя.

— Бих могъл да ви взема с мен, но там е твърде опасно. Освен това оттук ще наблюдавате много по-удобно.

Обхвана я възбуда.

— Искам да дойда с вас — надяваше се, че той ще промени решението си.

— Останете тук — Джебъл беше непреклонен. — С мен ще дойде Бътчър. Ето ви един биошлем, ако изпитате желание да следите теченията на хиперстатиса. — Вълна от светлинки премина по контролното табло. — Извинете. Трябва да проверя хората си и да огледам крайцера. Екипажът ви е свободен. Ще ги изпратят тук, а вие всичко ще им обясните. Те са мои гости.

Когато Джебъл излезе, тя отново погледна просветващите звезди на екрана и се зачуди колко голямо „гробеще“ трябва да има такъв огромен кораб. „Петдесет Разединени за следене на статиса за

«Тейрик» и паяците“ — това бе езикът на баските. Ридра се огледа и забеляза прозрачните силуети на Окоото, Ухото и Носа в дъното на помещението.

— Радвам се да ви видя — каза тя. — Не знаех дали корабът разполага с апаратура за общуване с Разединени.

— Има! Ще ви заведем на разходка в тукашния Подземен Свят, Капитане. Ще ви посрещнат като госпожа от Ада.

От високоговорителите се разнесе гласът на Джебъл:

— Внимание! Стратегия — Побърканата къща! Болните да се съберат на входа срещу Цезар. Лудите ще тръгнат в направление К. Откачените да се съберат при изход Р. Психопатите ще атакуват от изход Т. Добре, момчета, хвърляйте усмирителните ризи!

В долната част на тридесетметровия екран се появиха три групи жълти светлинки — кораби-паяци, които щяха да атакуват врага веднага щом догони кораба на Съюза.

— Откачените да атакуват! Дръжте връзка, за да няма объркване и неразбории!

Средната група изчезна за миг и се появи в средата на екрана. Започна бавно да се отдалечава от кораба. По уредбата се чуваха докладите на пилотите до навигаторите на „Тейрик“:

— Ей, Кипи, дръж ни в курса и не стреляй.

— Много ясно. Ще получиш съобщението навреме, Хаук.

— Разбира се. Не мога да включа генератора.

— Кой ти разреши да излетиш без ремонт?

— Смили се над нас, лейди, и бъди по-ласкава.

— Ей, Свинско краче, къде ти е мястото — горе или долу?

— По-ниско, по-здроаво и по-бързо. Не зависи от мен.

От главният високоговорител отново зазвуча гласът на Джебъл:

— Ловецът и дивечът се сближиха.

Червената и синята светлинки на екрана замигаха. В помещението влязоха Кали, Рон и Моли.

— Какво ста... — започна гигантът, но замълча, подчинявайки се на жеста на Ридра.

— Червената светлинка е кораб на Завоевателите. Ще го атакуваме след няколко минути. Ето тези жълти точки са нашите корабчета — според Ридра това обяснение беше достатъчно и тя млъкна.

— Успех за нас — обади се Моли на английски.

След пет минути се виждаше само червената точка. Отзад, тракайки с нокти на пода, влезе Брас.

— Ловецът се превърна в дивеч — обяви Джебъл. — Психопатите — в атака!

Жълтите светлилки отляво се придвижиха.

— Тоя Завоевател изглежда апетитно, нали, Хаук?

— Не се притеснявай. Ще ни създаде проблеми.

— По дяволите! Не обичам трудните работи. Получи ли съобщението ми?

— Да. Свинско краче, не пресичай лъча на Брадатата лейди!

— Добре, добре. Какво ми пречи в направление девет и десет?

— Най-послед да чуя нещо умно и от тебе!

— Това е чиста случайност. Защо спиралата не изглежда както преди?

— Откачените се движат с мания за величие! Предвожда ги Наполеон! Исус Христос завършва процесията! — Корабите отдясно се придвижиха като брилянтена огърлица. — Искам да проявите дълбока депресия и необщителност заедно със сподавена враждебност!

Зад гърба на Ридра се чува млади гласове — Помощникът доведе взвода. Когато се приближиха, момчетата замълчаха, впечатлени от нощната битка.

— Започва първият лечебен сеанс — обяви Джебъл.

Жълтите точки се хвърлиха напред, прорязвайки тъмнината. Завоевателят сигурно ги бе забелязал, защото започна трескаво да отстъпва. Но голям кораб не може да избяга от паяци, без да се потопи в хиперстатиса, а за това нямаше време. Трите групи жълти светлилки все повече се приближаваха до червената. След три минути Завоевателят прекрати отстъплението и на екрана израсна ветрило от червени точки — защитници на крайцера, които веднага се формираха в три стандартни атакуващи групи.

— Жизнената верига се разцепи — коментираше Джебъл. — Не падайте духом!

— Нека само се опитат да се приближат!

— Запомни, Кили: по-ниско, по-бързо и по-внезапно!

— Ако ги заставим да се защитават — победили сме ги!

— Пригответе се за преодоляване на защитата на врага! Готови ли са всички? Приложете предписаното лечение!

Но разположението на вражеските кораби не беше защитно. Една трета от тях образуваше ветрило в хоризонталната плоскост, втората група образуваше мрежа под ъгъл шестдесет градуса, а третата беше обърната на още шестдесет, като по този начин образуваха непреодолима решетка пред паяците.

— Внимание! Противникът укрепил защитната мрежа!

— Това е нещо ново.

— Ще минем през тях! Плюя аз на тяхната мрежа!

В един от микрофоните нещо трясна, забуча и над всичко се понесе вой, който бавно премина в шепот от статични разряди.

— По дяволите, улучиха Свинското краче!

— Вижте какво става с него!

— Приложете активна терапия отдясно! Действайте по-решително! Центърът да увеличи налягането! Отляво — останете на същите позиции!

Ридра видя как жълтите точки се смесиха с червените, които упорито продължаваха да укрепват своята защитна мрежа, своята паяжина...

Паяжина! В мозъка ѝ изплува ясна картина, свързваща всички точки. Тази мрежа беше аналогична на другата, която тя я стягаше в синята стая преди няколко часа. Е, имаше някои промени, тъй като сега пред нея не бяха нишки, а траектории. Но все пак... Същата закономерност! Ридра хвана микрофона на контролното табло.

— Джебъл!

Думите се плъзгаха напред-назад от постденталните^[7] съгласни през лабиалните^[8] и обратно към фрикативните^[9] и палатателните^[10], образувайки вихър от звуци в мозъка ѝ. Ридра се обърна към застаналите до нея навигатори.

— Кали, Моли, Рон, дайте ми координатите на битката!

— Какво? — отзова се Кали, но се осъзна и допълни: — Добре, Капитане!

Започна да настройва скалата на скалариметъра в дланта си. Колко бавно, помисли Ридра. Движенията им са толкова забавени! Вече знаеше какво трябва да се направи и внимателно следеше промените в обстановката.

— Ридра Вонг, Джебъл Тейрик е зает — това беше сърдитият глас на Бътчър.

— Координатите са: 3-В, 14-F и 9-К. Доста бързо, нали?

Струваше й се, че е попитала преди един век.

— Бътчър, засякохте ли координатите? А сега гледайте, след... двадесет и седем секунди крайцерът на противника ще мине през точка... — тя съобщи трите координати. — Ударете го с най-близкият „откачен“. — Докато чакаше отговор, вече видя къде трябва да бъде насочен следващият удар. — След четиридесет секунди — бройте: осем, девет, десет... крайцерът ще мине през... — нови координати. — Ударете го с най-близкия психопат... Улучихте ли първия път?

— Да, Капитан Вонг!

Ридра въздъхна с облекчение. Бътчър я бе послушал. Даде му координатите на три кораба от паяжината.

— Ударете ги сега, и мрежата ще се разпадне!

Когато пусна микрофона, се разнесе гласът на Джебъл:

— Преминаваме към обща терапия!

Жълтите паяци отново се втурнаха напред. Във възлите на вражеската защитна мрежа зееха дупки. Първо една, след нея втора — червените точки започнаха да отстъпват, паяжината се разпаднаше.

Жълтите светлини ги преследваха, докато вибролъчите не попаднаха в створ^[11] с вражеския изстребител.

Рат, инженерът, подскочи и се хвана за раменете на Карлос и Флоп.

— Победихме! Победихме!

Момчетата от взвода оживено разговаряха. Ридра почувства известно отчуждение — те говореха толкова бавно, трябваше им много време, за да изкажат нещо, което може да бъде изразено с няколко прости...

— Наред ли е всичко, Ка'итане? — Брас я прегърна с мъхнатата си лапа.

Ридра понечи да проговори, но от гърлото ѝ излезе само вопъл. Припадна в лапите...

Помощникът веднага скочи към тях.

— Какво стана? — разтревожено попита той.

— Ррррр — тя разбра, че няма да успее да го изговори на Вавилон-17. Езикът ѝ с мъка се връщаше към английския. Най-последно

успя: — Разболях се. Стана ми лошо.

Световъртежът изчезна.

— Може би е най-добре да легнете? — попита Помощникът.

Тя поклати глава. Напрежението в раменете и гърба я отпускаше, отнасяйки и неразположението.

— Не, не. Сега съм по-добре. От вълнението е.

— Седнете за 'инутка — каза Брас, докато се опитваше да я настани на един стол.

— Наистина съм по-добре! — Ридра се изправи и дълбоко пое дъх. Освободи се от лапите на Брас и допълни: — Видяхте ли? Трябва малко да се разходя и ще се почувствам още по-добре.

Тръгна към изхода. Все още стъпваше неуверено. При вратата почувства, че силите ѝ се възвръщат и дишането става равномерно. Полутъмни коридори тръгнаха в шест посоки. Спря, защото не познаваше пътя. Зад себе си чу шум и се обърна.

Няколко човека от екипажа на „Тейрик“ вървяха по коридора. Сред тях беше и Бътчър, който се усмихна, когато забеляза колко е объркана, и посочи надясно. Не искаше да говори, затова просто му се усмихна в отговор и докосна челото си в знак на приветствие. Усмивката на Бътчър я порази! Изразяваше гордост от съвместният им успех и удоволствие от възможността да ѝ помогне. И... край! Никаква насмешка над заблудилата се чужденка. Ридра не би се обидила, но липсата на насмешка я очарова. Това бе в хармония с ъгловатата жестокост, която бе забелязала по-рано, със зверската му грация.

Когато влизаше в общата зала, тя все още се усмихваше.

[1] афикс — в езикознанието — словообразователен елемент (наставка, представка), който се прибавя към корена на думата ↑

[2] кастет — хладно оръжие, подобно на бокс ↑

[3] Титан — спътник на Сатурн, открит от Хюйгенс през 1655 г.

↑

[4] Лебед — съзвездие в Северното полукълбо ↑

[5] бард — странстващ поет-певец у древните келти ↑

[6] Ригел — най-ярката звезда в съзвездие Орион ↑

[7] постдентален — съгласен звук, произнасян със зъбите ↑

[8] лабиален — съгласен звук, който се произнася с помощта на устните ↑

[9] фрикативен — съгласен звук, образуван чрез триене на въздуха ↑

[10] палатателен — съгласен звук, образуван от допира на езика до небцето ↑

[11] створ — въображаема права линия, която свързва два предмета ↑

II

Ридра погледна през перилата надолу към огромния товарен док на „Тейрик“.

— Помощник, изпратете взвода при лебедките. Джебъл каза, че ще има нужда от помощ.

Чернобрадия поведе момчетата към главния асансьор, който щеше да ги спусне в дълбините на кораба.

— ... отлично, когато стигнете долу, ще попитате човека с червената куртка да ви даде работа. Да, работа. Не ме гледайте така. Кайл, завържи се. Дълбочината е около сто метра и мисля, че подът е доста по-твърд от главата ти. Ей, вие двамата, престанете! Слизайте долу и бъдете внимателни.

Ридра наблюдаваше как върви работата. Разоръжените екипажи прехвърляха органичните запаси на двата кораба — транспортният и изтребителят в трюма на „Тейрик“, а също така помагаша при разглобяването на корпусите и двигателите. До стените на дома бяха натрупани множество денкове и сандъци.

— С паяците се справихме бързо. Страхувам се, че и „Рембо“ го очаква същата участ. Не искате ли да вземете нещо оттам, преди да сме започнали работа по него, Капитане?

Ридра се обърна, като чу гласът на Джебъл.

— Бих желала да си взема записките. Оставям взвода на ваше разположение, а офицерите ще дойдат с мен.

— Добре — Джебъл се облегна на перилата до нея. — Веднага щом свършим тук, ще изпратя работна група. Може би ще искате да изнесете нещо по-обемисто.

— Но... — започна тя. — А, да, разбирам. Трябва ви горивото.

— Да — кимна Джебъл. — И резервни части за статис-генераторите, а също детайли за нашите паяци. Обещавам ви, че няма да докоснем „Рембо“, докато не вземете всичко, което считате за нужно.

— Благодаря. Много сте мил.

Джебъл промени темата на разговора.

— Поразен съм от методът ви за разрушаване на защитната мрежа на противника. Обикновено разположението ѝ ни създаваше доста неприятности. Бътчър ми доложи, че сте я разпилели за по-малко от пет минути, като при това сме загубили само един паяк. Това е рекорд! Не знаех, че освен гений в поезията сте и гений в стратегията. Както виждам, имате разнообразни интереси. Добре е станало, че Бътчър е чул командата ви. В този момент не бих могъл да ви обърна внимание. Честно казано, ако резултатът не беше толкова впечатляващ, щях да го накажа. И въпреки това ще ви призная, че неговите действия винаги са ми носили изгода.

Той погледна надолу.

В центъра на дока, изправен в цял ръст върху подвижна платформа, екскаторжникът наблюдаваше хода на демонтажа.

— Интересен човек — обади се Ридра. — За какво е бил осъден?

— Никога не съм го питал — отвърна Джебъл и вдигна главата си. — Той пък никога не е разказвал. Изобщо, на „Тейрик“ има доста интересни индивиди. В това малко, затворено пространство, уединението и тайната са просто необходими. Да, да. Само след месец ще разберете колко е малка нашата планина.

— Извинете, увлякох се. Не трябваше да питам.

Предната секция от разрязания изтребител на Завоевателите се плъзна по конвейера в тунел, широк повече от шест метра. Около него веднага се струпяха работници с вибротрошачки и лазерни резачки. Кранът подхвана гладкия корпус и започна бавно да го върти.

Работникът, застанал между деформираната преграда и корпуса, внезапно закрепя и панически отскочи встрани. Инструментите му звъннаха при удара с металния код. Входният люк се отмести настрани и една фигура в сребрист комбинезон скочи от осем метра височина върху гумената поточна линия, прескочи две механични устройства, след което се добра до пода и побягна. Качулката падна и откри дълга до раменете кафява коса, която се развяваше при всеки рязък завой, когато бягащият заобикаляше мазните мръсни локви. Човекът се движеше бързо, но някак тромаво и непохватно. Изведнъж Ридра разбра, че това не е просто бягащ дебел Завоевател, а бременна в седмия месец жена. Един механик замахна към нея с голям гаечен ключ, но тя се извъртя и подложи бедрото си. Побягна между натрупаното свалено оборудване.

В този момент изсвистя изстрел от вибропистолет. Жената спря и при втория изстрел тъжно седна на пода. Падна по гръб, кракът ѝ трепна веднъж, после още веднъж.

Изправеният на платформата Бътчър прибираше пистолета си в кобура.

— Нямахте нужда от това — неочаквано меко каза Джебъл.

— Не би ли могло... — стори ѝ се, че няма смисъл да продължава. Лицето на Джебъл изразяваше съжаление, но не по повод двойната смърт долу. Това беше досада на джентълмен, когото са изненадали да се занимава с нещо непристойно. Ридра разбра, че и нейния живот зависи от това, дали ще се поддаде на инстинктите си. Тя почувства какво иска да каже и го формулира вместо него:

— Използват бременни жени на бойните си кораби, защото реакциите им са изострени.

Очакваше Джебъл да се отпусне и той наистина го стори.

От малкия асансьор излезе Бътчър. Приблужи се до тях, нервно удрайки с юмрук бедрото си.

— Трябва всичко да се облъчва, преди да бъде вкарано в дока. Не желаят да слушат! Втори случай за последните два месеца! — той се намръщи.

Долу екипажът на „Тейрик“ и взвода на Ридра се скупчиха около трупа.

— Бътчър, предизвикахте любопитството на Капитан Вонг — гласът на Джебъл беше мек. — Тя се интересуваше що за човек сте, а аз не мога да ѝ отговоря. Може би сам ще ѝ обясните...

— Джебъл! — извика Ридра. Погледът ѝ попадна върху мрачната усмивка на Бътчър. — Бих искала веднага да отида на „Рембо“ и да го огледам преди демонтажа.

Джебъл с облекчение изпусна въздуха от дробовете си.

— Да, разбира се.

— Не, Брас, не е чудовище — тя отвори вратата на капитанската каюта на „Рембо“. — Той е човек, който се нагажда към обстоятелствата. Точно като... — тя успя да му каже много, преди украсените с бивни устни да се разтегнат в тъжна усмивка. Той поклати глава.

— Говорете на английски, Ка'итане. Не 'ога да ви раз'ера.

Ридра взе речника и го постави върху натрупаните картончета.

— Извинете. Този език е завладяващ. След като го научиш, всичко ти се струва много просто и логично. Вземете тези записки. Трябва да се съхранят на всяка цена!

— Какво съдържат? — Брас протегна лапата си.

— Транскрипция на последните разговори на Вавилон-17 във Военните дворове, точно преди да излетим.

Тя сложи лентата в апарата и се заслуша.

Мелодичен поток от думи заля стаята и Ридра се потопи в него. След десет-петнадесет секунди започна да разбира същността на случилото се. Заговорът срещу ТВ-55 се появи с болезнена яснота. Имаше и откъси, които не разбираше, и тогава се сблъскваше с непроницаема стена. Сякаш плуваше в мощно психическо течение. Без да разбира, изгубила нишката, тя тръскаше глава, ослепяваше и оглушаваше. След това отново започваше да разбира...

— Капитан Вонг!

Беше Рон. Обърна се към него. Главата ѝ бучеше.

— Капитан Вонг, не исках да ви безпокоя, но...

— Няма нищо. Какво става?

— Намерих го в каютата на пилота! — държеше в ръката си магнитна лента.

Брас още не бе излязъл.

— Откъде се е 'оявила в 'оята част на кора'а?

Лицето на Ридра се напрегна.

— Току-що я чух заедно с Помощника. Това е известието на Капитан Вонг за излитане. Съдържа и заповед до Помощника за старт!

— Ясно! — Ридра взе лентата, огледа я и се намръщи. — Но тази лента е от моята каюта! Взех точно такива от университета. Те са тричестотни. Всички останали на кораба са четиричестотни. Записът също е правен тук.

— Значи — обади се Брас, — някой е влизал в каютата във ваше отсъствие!

— Когато ме няма, тази стая е заключена толкова добре, че и разединена муха не би могла да мине под вратата — тя поклати глава и допълни: — Тази работа не ми харесва. Не знам каква изненада да очакваме следващият път. — Изведнъж рязко удари с юмрук по масата и твърдо заяви: — Но вече зная какво да правя с Вавилон-17!

— Какво? — попита Брас.

Помощникът безшумно бе застанал до вратата и внимателно наблюдаваше иззад украсеното с роза рамо на Рон.

Ридра огледа офицерите. Кое е по-добре — помисли си тя, — недоверието и несигурността?

— Не мога да ви кажа сега. Много е лесно. — Тя се приближи до вратата. — Бих искала да ви кажа, но след всичко, което се случи, ще ви прозвучи глупаво.

— Трябва да говоря с Джебъл!

Перата на Клик се наежиха, а той вдигна рамене.

— Лейди, на този кораб уважавам вашите желания най-силно, освен, разбира се, желанията на Джебъл. А той иска да не го безпокоят. Обмисля целите на „Тейрик“ за следващите месеци. Трябва всички течения да се изучат щателно, да се отчете масата на заобикалящите ни звезди. Това е сложна задача и...

— В такъв случай къде е Бътчър? Ще попитам него, макар че бих искала да разговарям направо с Джебъл.

— Той е в биолобораторията. Минете през залата и с първия асансьор се качете на дванадесето ниво.

— Благодаря — тя се запъти към изхода.

Когато излезе от асансьора, Ридра попадна пред голяма врата. Натисна входния опознавателен диск и крилата се скриха в стените. Обви я поток зелена светлина.

Кръглата глава и могъщите плещи на Бътчър се открояваха на фона на бълбукация басейн, в който плуваше крехка фигурка. Пяната я обливаше, малките крачета трепкаха произволно, рядката бебешка коса се разпиляваше от въздушните мехури.

Бътчър се обърна, видя Ридра и каза:

— Умря!

Ожесточено кимна към телцето в басейна и продължи:

— Преди пет минути живееше! Седем месеца и половина! Трябваше да оживее. Беше достатъчно развит.

Десният му юмрук удари лявата длан, точно както в общата зала. Посочи операционната маса, където под бяло платно лежеше жената.

— Силно повредени вътрешни органи. Много аноминални некрози^[1] — той отново се обърна към младенеца. — И все пак

трябваше да оживее!

Изключи светлината в басейна и барбутирането се прекрати. Бътчър се отдалечи от лабораторната маса.

— Защо дойде лейди?

— Джебъл разработва курса на „Тейрик“ за следващите месеци и затова не мога да го попитам... — тя замълча, след което попита: — Защо?

Мускулите на Рон, помисли си Ридра, живите влакна, които пренасят командите. А мускулите на този човек скриват вътрешният му свят. Но нещичко успява да излезе на повърхността.

— Защо? — повтори тя. — Защо се опитвахте да спасите детето?

Лицето му се изкриви. С лявата си длан хвана клеймото от каторгата върху десния бицепс, сякаш раната внезапно го заболя. После рязко отдръпна ръката си.

— Мъртъв. Нищо хубаво вече. Защо дойде лейди?

Това, което се опитваше да излезе, разкъсвайки щита от мускули, отстъпи обратно навътре. Отстъпи и Ридра:

— Искам да разбера дали Джебъл би могъл да ме закара до щаб-квартирата на Администрацията на Съюза. Трябва да предам важна информация, касаеща нахлуването. Моят пилот ми каза, че Заслонът Спецели е дълъг десет хиперстатисни единици. Един кораб-паяк може да преодолее една единица, така че „Тейрик“ да не излиза от зоната на радиосянка. Ако Джебъл ме закара, аз му гарантирам покровителство и благополучно завръщане в най-отдалечената област на Заслона.

Бътчър внимателно я погледна.

— Надолу по Езика на Дракона?

— Да. Брас ме осведоми, че така наричат близкия край на Заслона.

— Гаранция за покровителство?

— Да. Ще ви покажа пълномощията си. Подписани са от генерал Форестър — главнокомандващ Въръжените Сили на Съюза. Ако вие...

Той махна с ръка, за да я накара да замълчи.

— Джебъл! — Бътчър бе натиснал бутона за вътрешна връзка. Разговорът се водеше насочено и затова Ридра не можеше да чува отговорите.

— Насочете „Тейрик“ надолу по Езика на Дракона.

Последва въпрос или възражение.

— Насочете по Езика и всичко ще бъде наред.

Бътчър кимна в отговор на едва доловимия шепот и каза:

— Умря.

Изключи микрофона и се обърна към Ридра:

— Всичко е наред. Джебъл ще тръгне към щаб-квартирата.

Недоверието ѝ се смени с изумление. В този момент разбра, че е останала потресена още преди това — когато той прие плана ѝ за разрушаване на защитната мрежа на Завоевателите, но тогава Вавилон-17 не ѝ позволяваше да мисли за странични неща.

— Е, благодаря — започна тя. — Дори не ме попитахте... — тя реши да го каже по друг начин.

Обаче Бътчър заговори първи:

— Знаем, че корабът трябва да се унищожи — и той е унищожен. — Удари се с юмрук по гърдите и продължи: — Сега трябва да се спуснем по Езика на Дракона, и „Тейрик“ тръгва по Езика на Дракона.

И отново се удари по гърдите.

Ридра искаше да зададе още един въпрос, но погледът ѝ попадна върху мъртвия зародиш и тя преглътна думите си. Каза само:

— Благодаря, Бътчър!

Излизайки от биологичната лаборатория, тя се замисли над думите му, опитвайки се да намери някакво обяснение за неговите действия. Дори грубият му маниер на изказване...

Думите му!

В ума ѝ проблесна догадка и тя се затича по коридора.

[1] аноминална некроза — умиране на тъкани, орган или част от него, които са заобиколени от живи тъкани ↑

III

— Брас, той не може да казва „аз“!

Пилотът седеше, хванал с две лапи чашата си. Дървените маси в общата зала постепенно се запълваха за вечеря.

— Аз, мен, мое... Мисля, че не може да го изговори, дори да го помисли! Чудя се от кой ад се е пръкнал...

— Знаете ли език, в който ня'а ду'а за изразяване на „аз“?

— Сещам се за няколко, в които това местоимение не се използва често, но не мога да се сетя за език, в който да липсва такава концепция, макар и само в окончанията на глаголите.

— Какво означава това?

— Странен човек със странен начин на мислене. Не знам защо, но той се държи добре с мен. Дори посредничи между нас с Джебъл. Бих искала да го разбере...

Тя се огледа. Всички в залата се приготвяха за вечеря. Момичето, което им донесе билетата в стаята със сините стени, я гледеше с широко отворени очи, в които се четеше страх, примесен с любопитство. След малко интересът в погледа ѝ угасна и тя се отправи към шкафа за прибори.

Ридра се замисли. Какво би станало, ако преведе на Вавилон-17 своето възприятие за движението на хората и играта на мускулите им? Беше успяла да разбере, че това не е просто език, а гъвкава матрица за аналитичен размисъл, където една или друга дума побира огромно количество информация в сравнение с другите езици. Как ще опише изражението на човешкото лице? Може би трептящите мигли и движението на пръстите ще получат математическо описание? Или пък... Докато мислеше, мозъкът ѝ постепенно се потапяше в компактните дебри на Вавилон-17. Ридра затвори очи и се заслуша в разговорите.

Отделяйки се и подбутвайки се един друг, гласовете зазвучаха в главата ѝ толкова отчетливо, че тя можеше да установи чии са витаещите наоколо мисли. Така... Смазаният от скръб юноша, който влиза в залата, е братът на Свинското краче. Момичето, което им

сервира, е влюбено в мъртъв младеж от Сектора на Разединените. Той се появява във всички нейни сънища...

Това, че седи в общата зала, която постепенно се изпълва с хора, заемаше много малка част от съзнанието ѝ.

... зъбато животно в един човек, тих вир — в друг. А ето и познатата вълна от юношеско смущение — влиза взвода, момчетата се побутват един друг, предвождани от съсредоточения Помощник. Понататък, под възбудата, глада и любовта, има страх! Той звънеше в залата, избухвайки като фойерверк, и тя се огледа за Джебъл или Бътчър, защото в този страх бяха техните имена, но не ги откри. А мислите на тлъстия човек на име Джефри Корд искрят ослепително: „...ще убия с ножа, който съм скрил в ботуша, ще възглавя «Тейрик».“ Мислите на хората около него бяха най-обикновени — радост от приближаващата вечеря и от представлението, което мъдрият Клик ще изнесе тази вечер. Мислите на участниците в пантомимата бяха заети с тяхната игра, те почти не забелязваха зрителите, пред които ще се представят след по-малко от час. Възрастен Навигатор бързаше да даде на момичето, което в пиесата ще играе Любовта, сребърна тока, която собствено ръчно бе отлял и полирал, за да разбере дали ще играе на любов с него...

Ридра седна на мястото си, донесоха ѝ хляб и чиния. Тя видя това и се усмихна, но освен това видя и много други неща. Хората около нея ядяха, пиеха и се веселяха и тъжаха, а келнерите подтичваха между масите и стилажа, върху който бяха наредени димящите порции.

...но сред всичко това мозъкът ѝ се върна към страха на Джефри Корд: „... трябва да действам тази вечер, след представлението.“ Беше неспособна да се съсредоточи върху друго, освен върху неговите мисли. Следеше как той се върти неспокойно и рязко се изправя, пробива си път към предните редове преди началото на представлението, сякаш иска да разгледа сцената по-добре, мислено се промъква покрай масите към мястото, където седи Джебъл, вкарва кинжала между ребрата му и изсмуква хипнонаркотика от предварително пробития си зъб, а когато го пленяват, всички мислят, че е под хипнотичен контрол, и той им разказва невероятна история, заучена в персонафика^[1], че е под контрола на Бътчър, след това успява да остане насаме с бившия каторжник вкарва във вената му

същият наркотик, който е скрил в устата си, и по този начин гигантът става безпомощен, и когато Бътчър става капитан на „Тейрик“, назначава Джефри Корд за свой Помощник, какъвто е сега Бътчър на Джебъл, а когато „Джебъл Тейрик“ става „Бътчър Тейрик“ Джефри контролира Бътчър така, както, подозира той, сега Бътчър контролира Джебъл, и настъпва царството на жестокостта, и всички чужденци ще бъдат изхвърлени във вакуума, а корабът ще започне ад завладява всякакви кораби — и на Завоевателите, и на Съюза, и кораби-сенки...

Ридра с труд се отскубна от препускащите мисли на Джефри Корд. Откри Джебъл и Бътчър и разбра, че не са хипнотизирани, но дори не подозират за предателството. Собственият ѝ страх се удвои. Нейният страх бе породен от неговия страх — проникваше в нея като в гъба, запълваше порите, подтискаше волята ѝ...

Видя много неща, докато слушаше бръщолевенето на малкия шут на сцената: „Бих искал преди тазвечершното представление да помоля нашата гостенка Капитан Вонг да каже няколко думи или да ни прочете нещо.“ Разбра, че трябва да използва всеки шанс, за да спре убиеца. Осъзнаването на това веднага прогони останалите мисли, но се намесиха и други съображения — тя не можеше да допусне Корд да попречи на завръщането ѝ в щаб-квартирата. Затова се изправи и тръгна към сцената в дъното на залата, усещайки смъртоносното острие в мозъка на Джефри, и възнамерявайки да счупи това острие.

...тя достигна сцената заедно с великолепия звяр Клик и се качи, за слушана в мислите, кънтящи в тишината на залата. Вибриращият ѝ глас изстрелваше думите като с прашка и те увисаха в залата. Видя зрителите, видя и неговия поглед. Ритъмът, който беше само сложен за всички, за него беше болезнен, защото съответстваше на процесите в тялото му, разтърсваше го и го разрушаваше...

*— Прекрасно, Корд,
но въпреки това,
за да станеш господар на
тази грамада,
едната ти страхливост е малко,
а също търбуха, жаден
за убийства,*

*над треперещите ти колене.
Отвори очи, огледай се,
опитай се да осъзнаеш
силата и властта.
Рубиновите петна на честолубието
разяждат твоя мозък,
хванат от ръката на смъртта.
И сам се наричаш жертва,
а твоят разум е пиян
от собствените ти гадни видения,
пълни с кръв и лъжи.
Пръстите вече докосват
коварния нож,
прикрит в кожените ботуши,
но напразно разчиташ да
ти се размине!
Виждам къде криеш
големия нож,
и зъбът, пълен с наркотична отрова.
Твоят разум е оплетен
от хипноза, аз — не!
Аз те оплетох със стихове.
Слушаш и се подчиняваш...
Убиец!
Изчезни!*

...тя бе удивена, че успя да издържи досега.

Гледаше право в Джефри Корд. А той гледаше в нея. Изведнъж пронизително закрещя.

Викът му взриви тишината. Тя мислеше на Вавилон-17 и трудно подбираше английските думи, но сега започна и да мисли на английски.

Джефри Корд тръсна глава, черната му коса се разпиля. Той отблъсна стола си и се затича към нея. Отровеният кинжал, който Ридра бе видяла в мислите му, сега беше изваден и насочен към корема ѝ.

Ридра отскочи и се опита да го удари по ръката, когато той нанасяше удара, но не улучи и юмрукът ѝ попадна в лицето му. Корд падна по гръб и се претърколи.

Злато, сребро, кехлибар — Брас се носеше към сцената от своята маса, Джебъл тичаше от другата страна с развят плащ. Обаче Бътчър вече беше там — между нея и надигацият се убиец.

— Какво става? — попита Джебъл.

Корд се бе подпрял на коляното си, все още стискайки ножа в дясната си ръка. Тъмните му очи шареха от единия. Сякаш се бе вкаменил.

— Не обичам да нападат гостите ми! — рязко заяви Джебъл.

— Ножът бе предназначен за вас, Джебъл! — Ридра дишаше тежко. — Проверете записите в персонафикса на „Тейрик“. Искаше да ви убие, да подчини Бътчър чрез хипноза и да завладее кораба.

— Виж ти! Още един! — Джебъл се обърна към Помощника си. — Вече шест месеца никой не се беше сещал. Благодаря ви, Капитан Вонг!

Бътчър пристъпи към Корд и взе ножа от ръката му. Убиецът стоеше вцепенен. Сякаш единствено очите му още живееха. В тишината Ридра чуваше само пресеченото му дишане, докато Бътчър го оглеждаше, хванал острието на кинжала, който изглеждаше съвсем малък в огромните ръце на Помощника. Десетсантиметровата дървена дръжка беше изработена от орех.

Със свободната си ръка Бътчър хвана Корд за черната коса. След това, без да бърза, вкара ножа в дясното му око с ръкохватката напред.

Викът премина в стенание. Отслабналите ръце паднаха покрай тялото. Седналите наоколо хора наскачаха от местата си.

Сърцето на Ридра подскочи в гърдите ѝ и глухо заби в ребрата ѝ.

— Но... Вие дори не проверихте... Може да съм сгрещила... Може да е имало и други причини... — езикът ѝ се оплете. Беше потресена. Сърцето ѝ едва не спря.

Бътчър хладно я гледаше, докато изтриваше окървавените си ръце.

— Той се движеше с нож на „Тейрик“ към Джебъл и лейди, и умря! — десният юмрук удари лявата длан.

— Мис Вонг — обади се Джебъл, — това, което видях, не оставя никакви съмнения относно намеренията на Корд. Мисля, че вие също

не се съмнявате. Оказахте се много полезна за нас! Извънредно съм ви признателен! Надявам се, че пътешествието по Езика на Дракона ще мине без произшествия. Бътчър ми каза, че това е ваша молба.

— Благодаря, но...

Сърцето ѝ отново заби бясно. Опита се да закачи към това „но“ някаква фраза, обаче не успя. Почувства световъртеж и политна. Бътчър успя да я хване, преди да падне.

И пак кръглата, синя, топла стая. Този път беше сама и можеше спокойно да обмисли какво се случи в общата зала. Изобщо не беше това, което няколко пъти се опита да опише на Моки — телепатията! Явно е свързана с предишните ѝ способности и представляваше нов начин за мислене — откриваха се нови, необятни светове за размисъл и наблюдение. Тогава защо е болна? Ридра си спомни, че когато мисли на Вавилон-17, времето се забавя, а мисловните ѝ процеси се ускоряват. Очевидно психичните процеси също стават по-бързи, а организмът не успява да реагира.

Според записите от „Ренбо“ следващата диверсия ще бъде в щаб-квартирата на Администрацията на Съюза. Ридра искаше да пристигне там по-рано, да предаде езика, речника и граматиката и да се оттегли. Почти се бе отказала да търси тайнственият източник на посланията. Но... Имаше нещо, което я задържаше, и това „нещо“ трябваше да се разнищи...

Все още главата ѝ се въртеше и се чувстваше отпаднала, но се подпря на окървавените си длани и се опита да стане. Безчувствената жестокост на Бътчър, подплатена с нещо нечовешко, но истинско, беше ужасяващо, но все пак търпима и човешка. Дори опръскан с кръв огромният Помощник изглеждаше по-безопасен от света, коригиран от онзи изумителен език. Какво би могла да каже на човек, който не изговаря „аз“? Какво би могъл да ѝ каже той? Джебъл, с цялата му грубост и безцеремонност, се вписваше напълно в границите на цивилизацията.

А животинската кръвожадност на Бътчър я... очароваше!!!

[1] персонафикс — уред за индивидуално обучение под хипноза

↑

IV

Ридра стана от хамака. Вече няколко часа се чувстваше по-добре, но продължаваше да лежи и да мисли. Наклонената пътека се приближи до краката ѝ.

Изкачи се до коридора. Стената зад нея се затвори. Насреща ѝ се понесе въздушен поток. Полупрозрачните панталони докосваха босите ѝ стъпала. Изрязаната рокля свободно падаше на раменете ѝ.

Добре си почина по време на нощният период на „Тейрик“. В бойни условия времето за сън беше строго регламентирано, но при придвижването из пространството имаше часове, когато целият екипаж спеше.

Вместо да се насочи към общата зала, Ридра зави по непознат тунел, спускащ се надолу. От пода струеше бяла светлина, която след петнадесет метра се смени с кехлибарена, а след това стана оранжева. Спря и погледна напред — там оранжевата светлина се сменяше от червена, която по-нататък преминаваше в светлосиня.

Стените се размърдаха, таванът се издигна нагоре и изчезна от погледа. Пред очите на Ридра играеха ярки въздушни цветни петна. Тя се обърна и се опита да се ориентира в приличащата на дъга мъгла. Забеляза човешки силует.

— Бътчър?

Той тръгна към нея. Струваше ѝ се, че колкото повече се приближава, толкова по-осезаемо се променят чертите на лицето му. Бътчър спря и кимна.

— Почувствах се по-добре и реших да се разходя — обясни Ридра. — Къде съм попаднала?

— Това помещение е за Разединените.

— Трябваше да се досетя — те тръгнаха заедно. — Вие също ли се разхождате?

Мъжът поклати тежката си глава.

— Близо до „Тейрик“ минава чужд кораб. Джебъл иска мнението на Разединените.

— Съюзник или Завоевател?

Бътчър повдигна рамене.

— Знаем само, че е нехуманоиден.

От началото на междузвездните полети бяха изследвани седем галактики и бяха открити девет разумни раси. Три от тях поддържаха Съюза, четири бяха на страната на Завоевателите, а с останалите две така и не бе установен контакт.

Бяха навлезли дълбоко в Сектора на Разединените. Всичко наоколо беше някак... нематериално. От стените струеше синкава мъгла, непрекъснато променяща формата си. Ехото разнасяше всевъзможни звуци, породени от обмяната на енергия между Лишените от Тела. Тук-там присветваше и пред очите на Ридра, сякаш за да я дразнят, изникваха образи на смътно познати призраци, появяваха се и веднага изчезваха.

— Колко далеч ще навлезем? — попита тя.

Беше готова да го следва навсякъде. Все пак ѝ се мярна мисълта: „Щом не знае думата «аз», как ще разбере думата «ние»?“

Бътчър отвърна кратко:

— Скоро.

Обърна се към нея, впи тъмните си очи в нейните и зададе абсолютно нелогичен въпрос:

— Защо?

Тонът му беше много различен от този, с който Ридра бе свикнала, и изобщо не съответстваше на обстановката. Тя прехвърли в паметта си разговорите им, опитвайки се да си спомни какво нередно е направила или казала.

Той повтори:

— Защо?

— За какво питаш, Бътчър?

— Защо спасение на Джебъл от Корд?

Въпросът съдържаеше само любопитство.

— Защото Джебъл ми е симпатичен, освен това ми е нужен, за да ме закара до щаб-квартирата. Освен това ми беше приятно, че аз... — тя млькна за миг. — Знаете ли какво е това „аз“?

Той поклати глава.

— Откъде сте, Бътчър? На коя планета сте роден?

Екскалаторжникът вдигна рамене.

— Главата — каза той след малко. — Казаха, нещо не е наред с главата.

— Кои?

— Лекарите.

Между тях премина синкава мъгла.

— Лекарите на Титан?

Бътчър кимна.

— Тогава защо са ви изпратили в каторгата, а не в болница?

— Мозъкът не е болен. Ето тази ръка — той вдигна дясната — уби четирима за три дни. А тази — той вдигна лявата — уби седем и разруши четири сгради с взрив. Кракът — той се потупа по левия крак — счупи главата на пазача на банката. Там има много пари, прекалено много. Не може всичко да се изнесе. Може да се изнесе само четиридесет хиляди кредита. Малко.

— Ограбили сте банка за четиридесет хиляди кредита?!

— Три дни, единадесет човека, четири сгради — всичко за четиридесет хиляди. Но Титан... — лицето му потрепери. — Там не беше весело.

— Да, чувала съм. Колко време не успявах да ви хванат?

— Шест месеца.

Ридра подсвирна.

— Свалям ви шапка! Да издържите толкова дълго след грабеж... А имате достатъчно знания, за да направите сложно цезарово сечение и да извадите плода жив! В тази глава има нещо...

— Лекарите казват — мозъкът не е глупав.

— Чуйте ме. Сега разговаряме... И занапред ще водим дълги и обстойни разговори... Но трябва първо да ви науча... — тя се запъна. — Най-напред трябва да ви науча на нещо.

— Какво?

— Относно „аз“ и „ти“. Чувате тези думи стотици пъти на ден. Никога ли не сте се замисляли какво означават?

— Защо? Почти всичко и без тях е ясно.

— Тогава нека да говорим на езика, с който сте израснали.

— Не.

— Но защо? Искам само да разбера дали ми е познат.

— Лекарите казаха, че нещо не е наред с мозъка.

— Добре. Какво му е?

— Афазия^[1], алексия^[2], амнезия^[3].

— Да-а, това усложнява работата — тя се намръщи. — Кога се случи? Преди или след като ограбихте банката?

— Преди това.

Ридра се опита да подреди току-що получената информация.

— Случило ви се е нещо. Загубили сте паметта си и способността да говорите и пишете. След това първото нещо, което сте направили, е било да ограбите банката... Коя по-точно?

— На Реа IV.

— Е, не е голяма, но все пак... Останали сте на свобода шест месеца. Имате ли някаква идея за това кой сте бил преди да изгубите паметта си?

Бътчър отново вдигна рамене.

— Сигурно са проверили дали не работите под хипноза за някого. Не си ли спомняте какъв език сте говорили по-рано? Речевите ви образци би трябвало да се основават на предишния ви език. Или да разберете за „аз“ и „ти“, когато чуете новите думи.

— Защо тези думи трябва да означават нещо?

— Зададохте въпрос, на който не мога да отговоря, защото не разбирате значението на тези думи!

— Не — в гласа му звучеше недоволство. — Не. Отговор има. Думите на отговора трябва да са прости. Това е всичко.

— Бътчър, съществуват някои понятия, които се обозначават с думи. Ако вие не знаете думата, не можете да разберете понятието. А ако вие не разбирате, няма и отговор.

— Споменахте два пъти „вие“, нали? Но няма нищо неясно. Следователно „вие“ няма значение.

Тя въздъхна.

— Този път е така, защото използвах думата по инерция, без да се опирам на реалния ѝ смисъл — просто като речеви оборот. Зададох ви въпрос, на който не успяхте да отговорите.

Бътчър се намръщи.

— Разбирате ли, вие бихте могли да уловите смисъла на тези думи, ако се замислите над това, което говоря. Най-добрият начин да се изучи един език е като го слушаш. Затова слушайте. Когато вие — тя го посочи — казвате на мен — тя посочи себе си: — „Знаем, че корабът трябва да се унищожи — и той е унищожен. Сега трябва да се

спуснем по Езика на Дракона и «Тейрик» тръгва по Езика на Дракона“, вие два пъти се ударихте с юмрук — тя докосна лявата му ръка — по гърдите си — и насочи юмрука си към гръдния му кош. — Юмрукът се опитваше да каже нещо... Ако можехте да използвате думата „аз“, не би се наложило да се удряте по гърдите. Искяхте да кажете следното: „Вие знаехте точно кои кораби да ударим и аз ги унищожих. Сега искате да се спуснем по Езика на Дракона и аз ще насоча «Тейрик» натам.“

Бътчър отново се намръщи.

— Да, юмрукът казва нещо.

— Не сте ли забелязвали, че понякога се опитвате да кажете нещо, а ви липсват думи, с които да изразите идеята си? В началото е била думата. Щом нещо не е наречено, то не съществува. Обаче мозъкът ви иска то да съществува, иначе нямаше да се удряте по гърдите или по дланта. Умът ви иска тази дума. Позволете ми да ви науча.

Той се смръщи още по-силно.

Мъглата между тях се разсея. Сред трепкащите звезди се движеше нещо прозрачно. Ридра и Бътчър се приближиха до устройството, което трансформираше получавания сигнал в зрителен образ.

— Ето — каза мъжът. — Чужд кораб.

— Той е от Кайбирия IV. Поддържат Съюза.

Бътчър остана доста учуден от факта, че Ридра позна кораба от пръв поглед.

— Много странен звездолет.

— Интересно изглежда, нали? — Ридра го погледна.

— Джебъл не знае откъде е — каза Бътчър.

— Не съм ги виждала от дете. Превозвахме делегати от Кайбирия до Съдът на Външните Светове. Майка ми беше преводачка там — тя се подпря на перилата и погледна към кораба. — Не мога да си представя, че едно толкова неугледно съоръжение може да лети из космоса и хиперстатиса.

— На Кайбирия има ли думата „аз“?

— О, да, дори имат три форми за тази дума — аз съм под температура шест градуса, аз съм между шест и деветдесет и три градуса, аз съм над деветдесет и три градуса.

Бътчър изглеждаше потресен.

— Това е свързано с възпроизводителните им функции — обясни Ридра. — При температура под шест градуса са стерилни. Могат да се съвкупяват при температура между шест и деветдесет и три градуса, а над тази температура могат да зачеват.

Кайбирийският звездолет едва забележимо се местеше по екрана.

— Може би ще ви стане по-ясно, ако ви кажа следното: известни са девет разумни раси. Всички са разпространени толкова, колкото и ние. Всички са технически развити и имат сложна икономика. Седем от тях са въввлечени във война и въпреки това рядко се срещаме. Толкова рядко, че и опитен капитан като Джебъл не може да ги познае, когато ги види. Искате ли да ви кажа защо е така?

— Защо?

— Поради несъвместимостта на комуникационните средства. Да вземем за пример кайбирийците. Имат достатъчно знания, за да накарат яйцевидните си кораби да сноват между звездите. Те нямат думи за „дом“, „жилище“ и „домашно огнище“. Например изречението: „Трябва да защитаваме своите семейства и домове.“ Помня, че когато подготвихме договора с тях в Съда на Външните Светове ни потрябваха четиридесет и пет минути, за да кажем тази фраза на кайбирийски език. Цялата им култура е изградена на температурните промени. Цяло щастие е, че знаеха какво е това семейство — освен хората те са единствените, които създават семейства. Но що се касае до думата „дом“... Преводачите ни се спряха на следното описание: „... Помещение, което създава температурна разлика с околната среда с такова количество градуси, което прави възможно организма да съществува при деветдесет и осем цяло и шест десети градуса по стоградусовата скала; същото помещение е способно да понижи температурата през горещия сезон и да я повиши през студения; това е помещение, където има условия да се запази органичната храна, а също да се загрее тя до температурата на кипяща вода, за да се приведе вкуса в съответствие с желанията и потребностите на обитателите на помещението, които поради милионите смени на горещи и студени сезони са се приспособили към резките промени на температурата...“ и така нататък. В крайна сметка успяхме да им създадем някаква представа за това какво е „дом“ и защо трябва да се защитава. Когато им обяснихме принципното

устройство на климатичните инсталации и централното отопление, нещата потръгнаха. Спомням си още един случай... В Съда на Външните Светове имаше огромна централа за преработване на слънчева енергия. Възможно е един кайбириец да мине през централата и след това да я опише на друг, който никога не я е виждал толкова точно, че вторият да създаде нейно точно копие, като спази дори и цвета на стените. Точно това се случи, защото решиха, че сме изобретили нещо ценно и искаха да го изпробват сами. В това описание бяха указани всички детайли с най-точните им размери. И всичко бе описано с девет думи! Девет малки думи...

— Не — поклати глава Бътчър. — Устройството за консервиране на слънчева енергия е прекалено сложно. Тези ръце неотдавна разглобяваха едно. Много голямо. Не...

— Да, Бътчър, девет думи. За описание на английски биха отишли няколко тома, плюс чертежи и схеми. А те използваха само девет думи!

— Невъзможно.

— И въпреки това е така — тя посочи кайбирийския кораб. — Той лети.

Следеше как усилено работеше мисълта му. След малко допълни:

— Правилните думи, Бътчър. Те спестяват време и облекчават работата.

След малко той попита:

— Какво е това „аз“?

Ридра се усмихна.

— Преди всичко — това е нещо много важно. Много по-важно от всичко друго. Докато „аз“ е живо, мозъкът работи. Защото той е част от него. Книгата е, корабът е, Джебъл е, Вселената е, но аз съм.

Бътчър кимна.

— Да. Но аз съм какво?

На екрана, закривайки звездите и кайбирийския кораб, се появи друг звездолет.

— На този въпрос можете да отговорите само вие.

— Сигурно „вие“ също е много важно — промърмори Бътчър. — Мозъкът отбелязва, че вие — съм.

— Прекрасно! Но се казва „вие сте“.

Неочаквано той докосна бузата ѝ. Шпората на юмрука му закачи долната ѝ устна.

— Вие и аз — каза Бътчър и се загледа в лицето ѝ. — Тук няма други. Само вие и аз. Но кой кой е?

— Вече имате идеята — кимна тя. Бузата ѝ се потърка в пръстите му. Гърдите му бяха хладни, а ръцете — топли. Ридра го хвана за китката. — Понякога ме плашите.

— Аз и мене. Само морфологична^[4] разлика, нали? Мозъкът разбира какво е било преди. Защо ме плашите понякога?

— Плаша се. Морфологична корекция... Плашите ме, защото ограбвате банки и вкарвате ножове в хорските очи!

— Защо се страхувате от аз?... Корекция, от мен?

— Защото това е нещо, което не съм правила, не искам и няма да правя. А вие ми харесвате, харесват ми вашите ръце върху моите бузи. Затова ако изведнъж решите да забиете нож в окото ми...

— О, никога не вкарвайте нож в окото ми! — горещо каза Бътчър. — Аз не трябва да се страхувам!

— Бихте могли да измените мозъка си.

— Вие не искате — той се вгледа в Ридра. — Всъщност аз не мисля, че вие искате да ме убиете. Вие знаете това. Аз знам това. То е нещо друго. Защо аз не ви казвам друго, което да ме плаши? Може би виждате нещо, което искате да разберете? Мозъкът не е глупав — ръката му обхвана шията ѝ, в очите му се четеше загриженост. Ридра вече беше виждала това изражение в биолобораторията, когато той се обърна от мъртвият зародиш.

— Веднъж... — бавно каза тя. — Това беше птица...

— Птиците плашат мен?

— Не. Но тази ме изплаши. Бях дете. Спомняте ли си вашето детство? Повечето хора стават това, което са, благодарение на втълпените им от детинство навици.

— И при мен също?

— Да, аз също. Моят лекар беше приготвил птицата за подарък — на мен. Беше говорещ скорец, умееше да говори. Обаче не разбираше това, което казва, просто повтаряше като записана лента. А аз не знаех, че не разбира... Много пъти съм узнавала какво искат да кажат хората, още преди да са си отворили устата. По-рано не разбирах как става, но тук, на „Тейрик“ разбрах, че това е нещо като

телепатия. Та птичката са я обучавали да говори, като са я хранили с дъждовни червеи. Знаете ли колко дълги могат да бъдат червеите?

— Толкова? — Бътчър разтвори пръсти и показа една педя.

— Да, дори и по-големи. А самият скорец е доста дребен. С други думи, червеят може да е дори по-голям от птицата. Бяха я научили да казва: „привет, Ридра, какъв хубав ден, колко съм щастлива.“ Обаче за нейния мозък тези думи означаваха само една комбинация от зрителни и вкусови усещания, които могат да бъдат преведени горе-долу така: „Приближава се още един дъждовен червей.“ И затова когато влязох при птицата и я поздравих, тя отвърна: „Привет, Ридра, какъв хубав ден, колко съм щастлива“ и не можех да разбера, че лъже. Приближаваше се още един дъждовен червей, можех да го видя и да го помириша, и той беше с моя ръст. Предполагаше се, че ще го изям... Изпаднах в истерия. Никога не съм споделяла това с лекаря, защото досега не можех точно да опиша какво се случи. Но дори и сега, като се сетя, изпитвам отвращение.

Бътчър кимна и заговори.

— Напускайки Реа с парите, вие в крайна сметка се оказвате в пещера, в ледения ад на Дис. Нападат ви четириметрови червеи. Те пробиваха скалата с киселинна слуз, която покрива кожата им. Вие се изгаряхте, но ги убивахте. Вие направихте електрическа мрежа от малък акумулатор. Вие ги убивахте, вие вече не се страхувахте. Единствената причина, поради която вие не ги ядете е тази, че киселината прави месото им отровно. И вие нищо не ядете три дни.

— Аз? ? Тоест... вие?

— Вие не се страхувате от неща, от които се страхува аз. Аз не се страхувам от неща, от които се страхувате вие. Това е добре, нали?

— Да.

Той отново приближи лицето си до нейното. След това се отдръпна, очаквайки отговорът ѝ.

— От какво се страхувате? — попита тя.

Той смутено поклати глава.

— Детето. Детето, което умря. Мозъкът се бои, страхува се за вас, че вие ще бъдете сам.

— Страхува се, че ще бъдете самотен?

Той кимна.

— Самотата — това е лошо! Мозъкът знае това. Вие бяхте самотни на Реа, дори с всичките пари. На Дис вие бяхте още по-самотни. И на Титан, въпреки другите каторжници — вие винаги бяхте самотни. Никой не ви разбираше, когато говорехте. И вие не ги разбрахте. Може би защото те през цялото време казваха „аз“ и „ти“, а вие чак сега започнахте да разбирате важността на тези думи.

— Искате да спасите детето и да го възпитате така, че да говори вашия език? Или поне този английски, който вие говорите?

— Тогава и двамата няма да сме самотни.

— Разбирам.

— То умря — каза Бътчър. После се усмихна и продължи: — Но сега вие не сте толкова самотни. Аз научих вас да разбирате другите. Вие не сте глупави и обучението върви бързо. — Той положи ръце на раменете ѝ. — Аз ви харесвам. Дори когато аз за първи път се появих на „Тейрик“, имаше нещо в мен, което се хареса на вас. Аз видях, че вие вършите неща, които по мое мнение не са добри, но аз ви харесвах. Аз ви казах как да разрушите защитната мрежа на Завоевателите, и вие я разрушихте за мен. Аз ви казах, че искам да се спусна по Езика на Дракона, и вие организирахте полета натам. Вие правите всичко, което аз поискам. Много е важно аз да знам това.

— Благодаря, Бътчър!

— Ако вие някога ограбите друга банка, вие ще дадете на мен всички пари.

Ридра се засмя.

— Благодаря. Никой досега не ми предлагал подобно нещо. Но се надявам, че няма да ограбвате...

— Вие ще убиете всеки, който се опита да навреди на мен, ще го убиете по много по-ужасен начин, отколкото сте убивали досега!

— Но вие не трябва...

— Вие ще убиете всички на „Тейрик“, ако се опитат да ни разделят и да ни оставят самотни!

— О, Бътчър — тя се обърна и притисна юмрук към устните си. — Аз съм лош учител! Не разбрах веднага...

Сподавен, удивен глас:

— Аз не ви разбирам, аз мисля...

Ридра отново се обърна към него.

— Но това съм аз, Бътчър! Аз не ви разбрах! Моля ви, повярвайте ми! Трябва още малко да се поучите...

— Вие вярвате на мен — кратко отвърна той.

— Тогава слушайте! Срегнахме се насред пътя. Още не съм ви научила докрай за „ти“ и „аз“. Създадохме си собствен език и говорим на него.

— Но...

— Чуйте ме! Всеки път през последните десет минути, когато казвахте „вие“, трябваше да казвате „аз“. Всеки път, когато казвахте „аз“, трябваше да употребите „вие“.

Той сведе очи, после пак я погледна, без да отговори.

— Когато говоря за себе си „аз“, вие трябва да казвате „вие“. Също и обратно. Разбирате ли?

— Значи това са различни думи за едно и също нещо? Те неразличими ли са?

— Не, само... Впрочем, да. Те означават един и същ тип отношения. Донякъде са еднакви.

— Тогава вие и аз сме едно и също.

Тя кимна. Не искаше да рискува да обърка всичко.

— Аз подозирах това. Но вие — той посочи Ридра — научихте мен — и докосна гърдите си.

— И затова не бива повече да убивате хора. Или поне дяволски добре да премислите, преди да го направите. Когато говорите с Джебъл, аз и вие съществуваме. Когато гледате кораба на екрана, аз и вие си оставаме тук.

— Мозъкът трябва да обмисли думите.

— Трябва да мислите за това не само с мозъка. То е нещо повече.

— Щом трябва, значи ще го направя — той отново докосна лицето ѝ. — Защото вие научихте мен. Защото не бива да се страхувате от нищо, когато сте с мен. Аз току-що се научих и може би ще допускам грешки. Но аз разбрах, че да убивам хора, без преди това да помисля много пъти, ще бъде грешка. Така ли е? Сега правилно ли употребявам думите?

Ридра само кимна.

— Аз няма да правя грешки с вас. Би било твърде ужасно. Аз ще правя възможно най-малко грешки. А някога ще се науча окончателно — той се усмихна. — Ще се надяваме, че никой няма да прави грешки

с мен. Ще бъде жалко, ако го правят, защото сигурно и аз ще правя грешки с тях и при това няма много да мисля.

— За днес стига! — Ридра взе ръката му в своите длани. — Радвам се, че вие и аз сме заедно, Бътчър!

Той обхвана талията ѝ и тя се притисна о рамото му.

— Благодаря — прошепна мъжът. — Аз съм ви задължен. Благодаря.

— Топъл сте — каза тя, завряна в неговото рамо. — Нека постоим още малко.

Той замря. Ридра го погледна и изтръпна.

Бътчър обхвана лицето ѝ с огромните си длани и си наклони главата, докато челото му не докосна косата ѝ.

— Бътчър, аз ви казах, че мога да разбера за какво мислят хората! Чувствам нещо лошо! Казвате да не се боя от вас, но ме плашите!

Той се загледа в лицето ѝ. В очите му се появиха сълзи.

— Нещо у вас ме плаши! Кажете ми какво е то?

— Не мога — изхриптя той. — Не мога да ви кажа.

Единственото, което Ридра разбра веднага беше това, че с новото си съзнание той може да постигне много. Видя душевната му борба, самата тя също се бореше.

— Може би ще успея да ви помогна? Има начин да проникна в мозъка и да намеря...

Той я отблъсна.

— Не трябва! Не бива да правите това! Моля ви!

— Бътчър, аз... няма... — беше смутена и това ѝ причиняваше болка. — Няма, Бътчър! — заекваше като смутен, влюбен юноша.

— Аз... — дишаше тежко, но постепенно се успокояваше. — Аз бях сам и дълго, много дълго не бях „аз“. Трябва още известно време да бъда сам.

— Да... Разбирам — в ума ѝ се формира смътно подозрение, което премина в увереност, когато той отстъпи. — Бътчър? Четете ли мислите ми?

Той изглеждаше доста учуден.

— Не. Дори не разбирам как четете моите.

— Добре... Помислих, че сте прочели някои мои мисли и сте се изплашили.

Мъжът поклати глава.

— Много добре. По дяволите, не желая някой да ми рови в главата.

— Сега ще ви кажа — Бътчър отново се приближи до нея. — Аз и вие сме едно и също, но аз и вие сме много различни. Видял съм много неща, които вие не познавате. Вие ме направихте не сам. В мозъка ми има много за болката, за борбата и даже, когато бях на Титан, за победата. Ако сте в опасност, в истинска опасност, и някой се опитва да направи грешка с вас, погледнете в мозъка ми. Четете мислите му, ако е необходимо. Само ще ви помоля да почакате, докато не направите още нещо.

— Ща почакам, Бътчър.

Той протегна ръка.

— Елате.

Тя пое подадената ръка.

— Няма смисъл да анализираме теченията на статиса, ако корабът е приятел на Съюза. Ще останем още малко заедно.

Ридра тръгна с него, опряна на рамото му.

— Приятел или враг? — попита тя, когато минаваха през здрача, натезжал от привидения. — Цялото това Нахлуване понякога ми се струва съвсем безсмислено. Тук, на „Тейрик“, избягвате подобни въпроси. Завиждам ви.

— Отивате в щаб-квартирата на Администрацията заради Нахлуването, нали?

— Да. Но не бива да се учудвате, ако се върна. Има още една причина, заради която искам да разбера същността на нещата. Завоевателите убиха родителите ми, а втората Депресия едва не погуби и мен. Първата жена на моите навигатори също е била убита от Завоевателите. Рон все още мисли за правотата на Военния двор. Никой не обича Нахлуването, но то продължава. Толкова е... грандиозно, че никога не съм мислила сериозно да го обхвана само с една мисъл. Странно е да гледаш как цялото човечество се е впуснало в тази страшна, разрушителна схватка. Може би не си струва да отивам в Щаба... Може би трябва да помоля Джебъл да обърне и да се върнем в най-пустите части на Заслона.

— Завоевателите са причинили страдания на много хора: на вас, на мен... Да, на мен също.

— Как?

— Споменах за болката в мозъка. Това е от тях.

— Не може да бъде!

Бътчър повдигна рамене.

— Първото, което си спомних, е бягството от Нови Ню Йорк.

— Това е огромно пристанище в граничната мъглявина Рак.

— Точно така.

— Завоевателите са ви пленили?

— Да — кимна той. — И направиха нещо. Може би някакъв експеримент, кой знае? Но това не е важно. Не мога да си спомня. Когато избягах, аз избягах с нищо — без памет, без глас, без думи, без име.

— Възможно е да сте били офицер или друга важна персона, преди да ви хванат...

Той се наведе и притисна бузата си до нейните устни, за да я накара да замълчи. Изправи се и тъжно се усмихна.

— Има неща, за които мозъкът не знае, но се досеща. Винаги съм бил крадец и убиец. И аз не бях аз. Завоевателите веднъж ме хванаха. Аз избягах. По-късно Съюзът ме хвана на Титан. Аз избягах...

— Избягахте от Титан?

— Да. Сигурно щяха пак да ме хванат — винаги става така с престъпниците във Вселената. А може и следващия път да не успеят да ме заловят... Аз не бях аз, но сега имам причина да остана свободен. Не трябва да ме залавят отново. Има причина.

— Каква?

— Защото — нежно каза той — аз съм формата, а вие сте същността.

[1] афазия — разстройство на речта, загуба на способност за говор ↑

[2] алексия — загуба на способността за четене вследствие неразбирането на написаните думи или отделни букви ↑

[3] амнезия — загуба на паметта ↑

[4] морфология — наука, изучаваща формата и структурата на организмите ↑

V

— Завършихте ли речника? — попита Брас.

— Да, още вчера. Пиших стихотворение — Ридра затвори тефтера. — Днес трябва да стигнем края на Езика на Дракона. Тази сутрин Бътчър ми каза, че кайбирийският кораб ще лети с нас още няколко дни. Брас, имате ли някаква идея за това какво...

От високоговорителя прогърмя мощния глас на Джебъл:

— Пригответе „Тейрик“ за незабавна отбрана! Повтарям — незабавна отбрана!

— Какво, по дяволите, става?! — възкликна Ридра. В общата зала вече кипеше работа. — Брас, съберете екипажа и отивайте при изхода!

— Откъдето тръгват 'аяците ли?

— Да.

— Ще се на'есим' ли, Ка'итане?

— Ако се наложи — тя бързо пресече залата.

Намери Бътчър при изхода. По коридорите подтичваха бойните екипажи на „Тейрик“.

— Какво става? Кайбирийците ли ни нападнаха?

— Завоевател на дванадесет градуса от Галактичния Център.

— Толкова близо до Администрацията на Съюза?

— Да. Ако „Тейрик“ не нападне първи, ще бъде унищожен.

Корабът им е по-голям от нашия, а ние летим точно към тях.

— Джебъл иска да атакува?

— Да.

— Тогава — напред!

— Вие искате да дойдете с мен?

— Нали си спомняте, че разбирам от стратегия?

— „Тейрик“ е в опасност. Ще бъде голяма битка. Такава вие не сте виждали.

— Значи имаме пълното основание да използваме моя талант. Нима имате на борда пълен екипаж?

— Да. Но използваме навигаторите и Разединените като дистанционно управление.

— Вземете и моя екипаж. Може да се наложи да сменим тактиката в движение. Повече хора няма да са излишни. Джебъл ще дойде ли с вас?

— Не.

Изад ъгъла се показва Помощникът, съпроводен от Брас, навигаторите, Разединените и взвода. Бътчър премести погледа си от тях върху Ридра.

Тя го целуна по рамото, защото не можеше да стигне до бузата. Бътчър отвори люка.

— Оттук, момчета.

Алегра сложи крак върху стълбата, но се обърна и дръпна ръкава на Ридра.

— Ще се бием ли, Капитане? — на луничавото ѝ лице играеше възбудена усмивка.

— Има такава вероятност. Изплаши ли се?

— Да — призна Алегра, после скочи в тъмния тунел. Ридра и Бътчър я последваха.

— Нали ще се справят с оборудването, ако случайно излязат от зоната на свръзка с „Тейрик“ — попита Ридра.

— Паяците са три метра по-къси от „Рембо“. В Сектора на Разединените е доста тясно, но като цяло конструкцията е аналогична.

В главата ѝ останаха думи на езика на баските: „Проверихме апаратурата. Всичко е наред.“

— Единствената разлика е в капитанската каюта — продължи Бътчър. — Там е разположена системата за управление на огъня... Ние ще правим грешки, така ли?

— Няма време за размисъл — отвърна Ридра. — Ще се бием като дяволи за „Тейрик“! Но трябва да имам възможност навреме да се махна. Трябва на всяка цена да се добера до щаб-квартирата на Администрацията.

— Джебъл би искал да знае дали кайбирийците ще се сражават на наша страна. Продължават да летят в сектор Т.

— Най-вероятно ще се ограничат с наблюдение, ако не ги атакуват. Така ще успеят да се погрижат за себе си. Но едва ли ще ни помогнат.

— Лошо — мрачно каза Бътчър. — Наистина се нуждаем от помощ.

— Стратегия — Работилница! Стратегия — Работилница! — викаше Джебъл от високоговорителя. — Повтарям: стратегия — Работилница!

Ридра огледа каютата. Там, където в нейната каюта висяха езиковите карти, тук бе разположен екранът за външно наблюдение, а на мястото на масата се намираше пулта за управление на торпедата и виброоръдията.

— Страшно и нецивилизовано оръжие — отбеляза тя, сядайки в надуваемото кресло. — Но е много ефективно, ако с него се борави умело.

— Какво? — Бътчър се намести до нея.

— Опитах се да цитирам стопанина на Военните дворове в Армстедж.

— Проверете си екипажа — посъветва я той. — Аз ще проверя готовността на системите.

Тя включи вътрешната връзка.

— Брас, заехте ли мястото си?

— Да.

— Око, Ухо, Нос?

— Тук е много прашно, Капитане. Кога за последен път са чистили гробището?

— Прахът няма да ви пречи. Как са приборите?

— О, всичко е наред.

— Навигатори?

— Готови сме. Моли учи Кали на джудо. Ще ги извикам, ако се налага.

— Бъдете внимателни!

Бътчър се наведе, разроши косата ѝ и се засмя.

— Харесват ми — каза Ридра. — Надявам се да не ме подведат. Но един от тях е предател. Два пъти се опита да ме отстрани. Не трябва да му давам трети шанс... От друга страна, струва ми се, че само така мога да го хвана.

Вграденият високоговорител отново оживя — Джебъл се разпореждаше:

— Рендетата да се групират на двадесет и три градуса от Галактичния Център. Пилите — при изход К. Ножовките да са готови до изход Р. Травербаните — при изход Т.

Ежекторите^[1] щракнаха и се отвориха. Каютата се потопи в сумрак, на екрана се появиха звезди и мъглявини. Контролният пулт се освети в различни цветове. Започнаха разговорите между паяците и „Тейрик“.

— Добра работа ни чака! Айхосефат, виждаш ли го?

— Точно пред мен. Колко е голям!

— Да се надяваме, че още не ни е забелязал...

— Свредла, пили и длета, проверете дали всички детайли са ви смазани, наточени ли са остриетата ви?

— Това е за нас — ръцете на Бътчър заиграха по контролния пулт.

— Какви са тия топчета, оплетени в паяжина?

— Според Джебъл това е кайбирийският кораб.

— Не е по-малък от нашия...

— Електрическите инструменти започват операция, ръчните я довършват!

— Нула — прошепна Бътчър.

Ридра почувства тласъка на ускорителите, звездите на екрана затанцуваха и след няколко секунди се носеха из открития космос. На звездния фон ясно се очертаваше корабът на Завоевателите — огромен силует с тъп нос.

— Отвратителен е! — възмути се Ридра.

— „Тейрик“ изглежда почти по същия начин, само че е по-малък. Ако успеем да се доберем до Щаба, ще имаме голям късмет. Няма ли никаква възможност да привлечем кайбирийския кораб? Джебъл ще атакува и ще се постарее да разруши максимално Завоевателя, но след това и той ще предприеме атака и ако не получим помощ... — Ридра чу удар на юмрук в дланта.

— Не може ли да им пратим една голяма и нецивилизована атомна бомба?

— Имат дефлектори, които ще я взривят още на борда на „Тейрик“.

— Ясно. Добре, че взех и екипажа. Ще се опитаме да се промъкнем до щаб-квартирата.

— Ако ни пуснат — вяло каза Бътчър. — Какво става с вашата стратегия?

— Засега нищо. Атаката не е започнала. Имам си метод, но се налага скъпо да плащам, ако го използвам често — тя си спомни болезненото състояние, в което беше изпаднала след случая с Кард.

Докато Джебъл раздаваше заповеди, екипажите бърбеха с „Тейрик“ и помежду си, а паяците все повече се отдалечаваха в тъмнината.

Битката започна толкова неочаквано, че Ридра едва не пропусна началото. Дадоха залп по ежекторите на вражеския кораб и черния корпус се осея от взривове. Бяха нужни само четири секунди и половина, за да се отворят оцелелите двадесет и седем ежектора и първите паяци на Завоевателите. Но Ридра вече мислеше на Вавилон-17.

В своето забавено време тя видя, че „Тейрик“ се нуждае от незабавна помощ. И самата дума „помощ“ съдържаше отговора откъде да я получат.

— Сменяме стратегията, Бътчър. Следвайте ме с десет кораба. Моят екипаж започва! — колко бавно се точат английските думи... Последва тромавият отговор на Бътчър:

— Кипи, прати пилите отзад и им кажи да чакат там!

В това време Ридра бе успяла да продиктува траекторията на навигаторите и пилота.

Брас ги завъртя под прав ъгъл спрямо статис-течението и след миг тя видя „пилите“ зад кърмата. Рязък завой — и те се оказаха в тила на противниковите паяци.

— Подпали ги, Бътчър!

Ръката му легна на пулта.

— Да ги изтласкам към „Тейрик“?

— Огън, по дяволите!

Бътчър започна да стреля. Пилите последваха примера му.

След десет секунди стана ясно, че Ридра е права. „Тейрик“ летеше към сектор К, а отпред присветваше несъразмерния кайбирийски кораб, неугледен и някак разнебитен. Кайбирийците поддържаха Съюза и поне един Завоевател знаеше това, защото даде изстрел в посока на грозното съоръжение, увиснало пред него. Ридра видя как оръдията на паяка изплюха зелен пламък, който не успя да

достигне целта си. Завоевателят се превърна в дим, който моментално и беззвучно се разпръсна. Същата участ сполетя още един паяк, после трети, четвърти...

— Изчезваме, Брас! — и те рязко завиха нагоре и надясно.

— Какво е това? — обади се Бътчър.

— Топлинен лъч. Кайбирийците не го използват, ако не ги нападнат. Затова се наложи ние да организираме нападението — тя отново мислеше на английски. Очакваше да ѝ прилошее или да ѝ се замае главата, но възбудата бе прогонила болката.

— Бътчър! — изрева Джебъл. — Какви ги вършите там?

— Подейства, нали?

— Да, ама оставихте дупка в защитата ни, дълга десет километра!

— Кажете му, че ще я запушим след една минута, веднага след като изтичаме още една група пред кайбирийците — намеси се Ридра.

Джебъл явно я чу.

— А през тези шестдесет секунди какво ще правим, млада госпожице?

— Ще се биете като дяволи!

И следващата партида вражески паяци изчезна в топлинни лъчи. Високоговорителят ги предупреди:

— Бътчър, обкръжават ви!

— Сигурно са разбрали как ги прекарваме!

— Имаш шест паяка на опашката, Бътчър. Разкарай ги, и то бързо!

— Лесно ще се из'ъкна от тях, Ка'итане — обади се Брас от своята каюта. — Те са в лъча на своя кора'-айка, а аз 'ога да действа' сво'одно.

— Трябва да им скроим номера още един път и преимуществото ще е на наша страна.

— Ще опитаме да разкъсаме мрежата — Бътчър хвана микрофона. — Пилите да се разпръснат и да бутат паяците отзад!

— Действаме. Дръжте се, момчета!

— Ей, Бътчър, един се дърпа!

Намеси се Джебъл.

— Благодаря, че ми върнахте пилите, но един се е залепил за вас и се натиска за ръкопашна.

Ридра хвърли въпросителен поглед на Бътчър.

— Герои! — в гласа му личеше отвращение. — Опитват се да се приближат и да ни вземат на бордаж... Това е работа за моите хора. Брас, обърнете и карайте право към тях, или се приближете колкото може по-близо. Нека си мислят, че сме се побъркали.

— Може да си счу'и' ре'рата...

Корабът подскочи и Ридра почувства как коланите се впиват в тялото ѝ. Юношески глас по вътрешната връзка:

— Внимание!

Вражеският паяк на екрана се плъзна встрани.

— Имат добра възможност да се скачат, ако това име е целта. Само че не знаят, че разполагаме с пълен екипаж, докато те са не повече от двама...

— Вни'ание, Ка'итане!

Неприятелският кораб запълни екрана. Чу се скърцане от триенето на корпусите. Бътчър се усмихваше, докато разкопчаваше коланите.

— Следва ръкопашен бой! А вие накъде?

— С вас.

— Имате ли вибропистолет?

— Разбира се — тя отвори пелерината си. — А това е ванадиева тел. Страхотно оръжие...

— Да вървим! — той премести стрелката на гравитационното поле на едно „g“.

— Това пък защо?

Вече бяха в коридора, когато Бътчър отговори:

— Не е много удобно да се бием със скафандри. Полето ще запази годна за дишане атмосферата около двата кораба на около пет-шест метра от повърхността. Ще запази и топлина, макар и малко.

— Колко малко? — тя се качи след него в асансьора.

— Около десет градуса под нулата.

Беше свалил и панталона, с който се разхождаше в Сектора на Разединените. На кръста му висеше само кобурът с вибропистолета.

— Мисля, че няма да ви трябва костюм, защото ще свършим бързо — каза Ридра.

— Гарантирам ви, че тези, които ще срещнем, ще умрат много бързо, и то не от промяна в налягането — гласът му звучеше глухо.

Влязоха в тесния проход. — Ако не знаете какво да правите, стойте настрана — той се наведе и потърка бузата си о нейната. — Но вие и аз — ние знаем.

С ловко движение отвори люка. Обгърна ги хлад, но Ридра не му обърна внимание — ускорения метаболизъм, който съпровождаше Вавилон-17, я обви в щит на физическа нечувствителност.

Нещо изсвистя над главите им. Ридра и Бътчър едновременно се присвиха. Взриви се граната и освети напрегнатото му лице. Той се отгласна и скочи в тъмнината.

Ридра го последва. Някаква сянка претича по корпуса и тя стреля. Забавените движения на противника, дължащи се на ефекта от Вавилон-17, ѝ позволиха внимателно да се прицели. Не изчака да види резултата, а побърза на помощ на Бътчър.

Вражеският кораб закриваше звездите. Ярката спирала на Млечния път светеше зад него, очертавайки върху корпуса черни, ъгловати сенки. Ридра скочи на обшивката на завоевателския паяк. За миг стана по-студено. Застана на колене зад конзолата за кацане, за да избегне втората граната. Противникът все още не знаеше, че двамата с Бътчър се намират върху техния кораб. Това е добре. Тя стреля. Откъм Бътчър също припламна изстрел.

Долу в тъмното се движеха някакви фигури. В този момент на един метър от главата ѝ удари виброзалп. Стреляха от техния паяк. Тя загуби четвърт секунда, докато мислеше, че предателят, от който се страхува, е преминал на страната на Завоевателите... Но не, просто тактиката им беше такава — да ги убиват на изхода, без да напускат кораба си. След като не успяха, предприеха атака. Като че ли се крият около люка... Ридра стреля. Целеше се малко над долния край на люка. Бътчър също откри огън от своето скривалище.

Шината на люка се разтопи от непрестанните изстрели и започна да свети. Някъде отдолу се чу познат глас:

— Всичко е наред, 'ътчър! Ка'итане, 'лених'е ги!

Ридра видя Брас, застанал в рамката на люка. Бътчър излезе от убежището си с отпуснат пистолет.

Светлината още повече изкривяваше дяволската външност на пилота, правеше го да изглежда кръвожаден. Освен това под всяка лапа лежеше по една фигура.

— Ей тоя наистина е 'ой — той разтресе дясната си лапа. — О'итваше се да се върне на кора'а си и се наложи да го настъ'я 'о главата — той хвърли безжизненото тяло върху плочите на обшивката. — Не зная как се чувствате вие, 'о'чета, но аз за'ръзнах! Излязох са'о заради Дяволчето. Из'рати 'е да ви 'реда', че след като свършите, ще ви 'однесе горещо кафе и ще 'ри'ави къ' него солидна 'орция ирландско уиски. Или 'ък, ако 'ред'очитате, горещ ро' с 'асло? Хайде да се 'ри'ира'е! 'о'едих'е!

В асансьорът мозъкът на Ридра започна да се връща към английския и започна да я тресе. Скрежът по Бътчър започна да се топи и да се превръща в едри капки.

— Брас, щом вие сте тук, кой е при приборите? — внимателно попита Ридра.

— Ки'и. Отново с'е в лъча на „Тейрик“.

— Ром — каза Бътчър. — Не горещ. И без масло. Просто ром.

— Човек, който о'ределено 'и до'ада! — заяви Брас. С едната ръка прегърна Ридра, с другата — Бътчър. Нещо като приятелски жест, но тя разбра, че всъщност ги крепи — само дето не ги носи.

Корабът се разтресе и зазвъня. Брас погледна към тавана.

— Разкачих'е се — той ги заведе в капитанската каюта и ги намести в креслата. Докато те падаха върху тях, той се обади по вътрешната връзка: — Ей, Дяволче, идвай бързо и носи поркането! Заслужиха си го!

— Брас! — Ридра го хвана за лапата, когато той се запъти към вратата. — Можете ли да ни закарате оттук до щаб-квартирата на Администрацията?

Той се почеса зад ухото.

— На'ира'е се в са'ия край на Езика. 'ознава' тази част на Заслона са'о 'о картите. Разединените 'и казаха, че с'е в началото на течението на Натал-'ета, което 'инава 'рез Заслона. 'о него 'оже' да се до'ере' до Атлас-ран, а отта' — до Ад'инистрацията. Осе'надесет — двадесет часа 'олет.

— Тогава потегляме! — тя погледна Бътчър. Той не възрази.

— 'оловината от еки'ажа на „Тейрик“ се лиши от телата си.

— Завоевателите ли победиха?

— Не. Кай'ирийците накрая раз'раха какво става и унищожиха голе'ия кора'. 'итката свърши. Но 'реди това „Тейрик“ 'олучи ду'ка на

кор'уса, достатъчна да влязат три 'аяка. Ки'и 'и каза, че живите са затворени в оцелялата част на кора'а, но ня'ат гориво.

— А Джебъл? — обади се Бътчър.

— У'ит е.

Дяволчето промуши рогатата си глава през вратата.

— Ето ме и мен.

Брас пое бутилката и чашите. Вграденият високоговорител се обади.

— Бътчър, видяхме как се скачихте с паяк на Завоевателите — прозвуча гласът на Джебъл. — Какво стана?

Екскалаторжникът се наведе и взе микрофона.

— Бътчър е жив, шефе!

— Малко хора могат да се похвалят със същото. Капитан Вонг, надявам се да ми посветите елегия.

— Джебъл! — тя седна пред микрофона. — Веднага тръгваме към щаб-квартирата на Администрацията за помощ.

— Ваша воля, Капитане. Тук ни е малко тесничко...

— Тръгваме.

Брас вече излизаше.

— Помощник, момчетата как са?

— Бодри и здрави. Капитане, разрешавали ли сте на някой да качи на борда ракети за фойерверк?

— Не се сецам...

— Това е всичко, което исках да знам. Рат, ела тук!

Ридра се засмя.

— Навигатори?

— Готови сме — отвърна Рон.

Чу се и гласът на Моли:

— Вилитака, кулала, милале миле...

— Престанете — каза Ридра. — Стартираме!

— Моли ни учи на едно стихотворение на кисуахили — обясни Рон.

— Виж ти! Разединените?

— Апчих! Капитане, винаги съм казвал, че трябва гробището да се поддържа чисто. Може и на вас да ви потрябва. А Джебъл не се сеца за този факт... Но сме готови.

— Брас, нека Помощникът да прати долу някой с парцал.

— Вече е 'очистено, Ка'итане.

Статис-генераторите заработиха с леко жужене. Ридра се облегна на креслото и за първи път от дълго време се отпусна.

— Не вярвах, че ще се измъкнем! — тя се обърна към Бътчър, който жадно я гледаше. — Нервна съм като котка и не се чувствам много добре... Ох, и този старт! — болката, която се опитваше да подтисне, започна да овладява тялото ѝ. — Чувствам се така, сякаш ме късат на парчета! Знаете ли, когато във всичко се съмняваш, тогава ти се струва, че чувствата те лъжат... — дори дишането ѝ причиняваше болка.

— Аз съм формата — нежно проговори Бътчър, — а вие сте същността.

— Не ми позволявайте да се съмнявам в това, Бътчър! Защото и върху него започнах да се замислям... Сред екипажа ми има шпионин. Нали ви споменах? Може това да е Брас, който е решил да ни прати в някоя Нова. — Болката започна да преминава в истерия. Измъкна бутилката от ръката му. — Не пийте! П-по д-дяволите... той може да ни отрови! — Тя бавно се изправи. Всичко наоколо плуваше в червеникава мъгла. — Или някой от Разединените? Как... как мо... мога... да се... боря... с призраци? — опита се да превъзмогне световъртежа. С болката дойде и страхът. Вече не виждаше ясно лицето на Бътчър. — Да ни... у... убие... нас! — прошепна тя. — Нито вие... нито аз...

Бътчър бавно проговори:

— Ако сте в опасност, погледнете в мозъка ми и използвайте всичко, което ви трябва.

Но в нейния мозък се бе зациклила само една сцена: веднъж тя, Мюълз и Фобо се намесиха в бой на Тантор. Удариха я в челюстта и отлетя назад. Някой хвана огледалото от тезгяха и го запрати към нея. Собственото ѝ изкривено от страх лице с вик се носеше към главата ѝ и се разби, срещайки протегнатите ръце... И когато погледна лицето на Бътчър, превъзмогвайки болката и мислейки на Вавилон-17, това отново се случи...

[1] ежектор — тук в смисъл на устройство за изстрелване на корабите-паяци ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
БЪТЧЪР

I

— Току-що излязох'е от Заслона, Ка'итане. 'оже ли да 'ийне' 'о този 'овод?

Гласът на Ридра:

— Не.

— Как се чувствате? Струва 'и се, че вече всичко е наред.

Гласът на Ридра:

— Главата е здрава. Ръцете и краката са си на мястото.

— А? Ей, 'ътчър, тя като че ли се е отучила да говори?

Гласът на Бътчър:

— Не.

— И два'ата сте дяволски весели! Да из'ратя ли 'о'ощника да види как сте?

Гласът на Бътчър:

— Не.

— До'ре, до'ре. Влязох'е в с'окойна о'ласт и 'ога да се изключа за няколко часа. Какво ще кажете?

Гласът на Бътчър:

— Какво да кажем?

— 'оне едно „'лагодаря“!

Гласът на Ридра:

— Благодаря.

— Хайде, съвзе'ете се! Оставя' ви са'и. О, да, извинете, ако съ'рекъснал нещо.

II

Бътчър, аз не знаех! Не бих могла да знам!

В мозъците им се понесе ехото на вика ѝ: Не бих могла... Не бих могла...

Казах на Брас, че говорите език, в който липсва думата „аз“ и че не се сещам за такъв език: Но има един, и той е Вавилон-17!...

Конгруентните синапси^[1] се движеха хармонично, докато не възникна определен образ. Тя го пое и видя...

... В самостоятелната си килия на Титан той рисува карта над неприличните надписи, драскани от затворниците в продължение на две столетия, която след бягството му ще изпрати преследвачите в противоположна посока. Килията, в която прекара последните три месеца, имаше площ само четири квадратни метра. Собствените му метър и деветдесет и пет бяха изтощени от глад. Тежеше само шестдесет и пет килограма и бавно, но сигурно умираше.

Чрез тройно въже от думи успя да се измъкне от затвора: глад-стълба-дирек, да умре-да различи-да вземе, мрежа-промяна-шанс...

Той си взе печалбата от касиера и се канеше да напусне „Казино Космик“, когато тъмнокосото крупие му прегради пътя, гледайки със странна усмивка торбата му, пълна догоре с кулюри.

— Не искате ли да опитате още веднъж, сър? Мога да ви предложа нещо, което сигурно ще заинтересува играч от вашата класа.

Заведоха го при тримерна магнитна шахматна дъска с полирани керамични фигури.

— Ще играете срещу нашия компютър. При всяка загубена фигура ви се отнемат хиляда кредита. Ако спечелите фигурата, получавате също толкова. Шахът ви дава или ви взема пет хиляди. При мат печелите или губите хиляда ставки...

Искаха да му вземат прекалено голямата печалба.

— Ще отида до хотела да взема пари — каза той на крупиеето.

Онзи се усмихна и твърдо заяви:

— Казиното настоява да играете!

Тя очаровано проследи как Бътчър вдигна рамене, обърна се към дъската и... за седем хода даде на компютъра „детски мат“. Мълчаливо му наброиха един милион кредита, но на три пъти се опитаха да го убият, докато се добере до изхода. Не успяха, обаче този спорт беше по-добър и от игрите.

Наблюдавайки неговите действия и реакции в тази ситуация, мозъкът ѝ се блъскаше вътре в неговия, извивайки се от болката или удоволствието, които изпитваше той, от чуждите емоции, сякаш бяха лишени от собственото си „аз“ — неизразителни, механични, съблазнителни, митични... Бътчър...

Тя се опита да прекъсне неконтролируемото въртене...

... ако през цялото време сте разбирали Вавилон-17 — бушуваше в мозъка ѝ, — защо сте го използвали за игри, за ограбване на банка, а само след един ден сте изгубили всичко и дори не сте направили опит да си възвърнете част от него?

— На мен? Тогава нямаше „аз“.

Тя отново се вмъкна в мислите му и го поведе след себе си по извивките на паметта.

— Светлина... вие правите! Вие правите светлина! — крещеше той ужасен.

Тя беше свикнала с емоционалния водопад на думите и затова попита:

— Бътчър, на какво прилича моят мозък вътре във вашия?

— На много, много ярко движение! — стенеше той чрез аналитичната точност на Вавилон-17, който беше груб като неодялан камък, за да изрази многочислените образи и картини, тяхното съчетание и разграничени.

— Това означава да си поет — обясни тя, веднага привеждайки в ред мисловните течения. — Но на гръцки поет означава СЪЗДАТЕЛ или СТРОИТЕЛ.

— Ето я! Тази картина! А-ах! ТОЛКОВА Е ЯРКА!

— Една толкова проста семантична^[2] връзка? — тя беше поразена.

— Но гръците са били поети преди пет хиляди години, а вие сте съвременен поет. Вие съединявате думите на големи разстояния, а техния празник ме заслепява! Вашите мисли са еднороден огън, дори и

сенките не мога да схвана. Те звучат като нежна мелодия, която ме разтърсва!

— Това е така, защото никога по-рано не сте срещали подобно нещо. Но все пак аз съм поласкана.

— Толкова сте велика вътре в мен! Виждам картина: съзнанията на престъпник и поет се сливат в един мозък, споени с езика като със смола, между тях...

— Да, започнах да мисля за...

— Мислите летят, имената на Бодлер... а-ах!... и Вийон!

— Това са древни френски по...

— Прекалено ярко! Прекалено ярко! Моето „аз“ не е достатъчно укрепнало, за да издържи! Ридра, когато се вирам в нощта и звездите, това е един пасивен акт, но вие на всичко придавате характерна окраска — при вас дори звездите имат още по-ярък, много цветен ореол...

— Това, което възприемате, ви променя, Бътчър! Но вие имате нужда.

— Аз... трябва... тази светлина! Във вас виждам огледало, а в него картините и образите се смесват, въртят и променят!

— Моите стихове! — това бе объркване поради внезапната голота. Определенията за „аз“ са по-точни и по-величествени.

Тя продължи:

— Вие придавате на моите думи значения, които едва забелязвам. Какво ме заобикаля? Какво представлявам аз, обкръжена от вас?

Тя го видя как извършва грабеж, убийство, нанася телесни повреди. Семантичната разлика между мое и твое беше разрушена при сблъсъка на синапсите.

— Бътчър, чух как звучи това във вашите мускули — самотата, която ви е накарала да убедите Джебъл да измъкне „Рембо“, просто за да имате някого до вас, който може да говори на вашия аналитичен език. По същата причина се опитвахте да спасите детето.

Образите нахлуха в мозъка ѝ.

Прекрасната вечер бе осветена от луната Алено. Колата леко бръмчеше. От нетърпение той докосна кормилото с върха на лявата си шпора. Лил се смееше и обикаляше около него.

— Знаете ли, Бътчър, ако мистър Биг разбере, че сте дошли тук с мен в тази романтична нощ, много ще се разсърди. Наистина ли искате да ме вземете със себе си в Париж, когато приключите със задълженията си тук?

Неизразимата топлина в него бе примесена с нетърпение. Влажното ѝ рамо в неговата ръка, червените ѝ устни. Тя бе вдигнала кехлибарената си коса високо над дясното ухо. Тялото ѝ преливаше от вълнуващи движения, когато се обръщаше към него.

— Ако ме излъжете за Париж, ще кажа на мистър Биг. Ако бях умно момиче, щях да изчакам, докато ме измъкнете от тук, преди да ви разреша... да се сприятелим — дъхът ѝ ухаеше в знойната нощ. Той хвана и другото ѝ рамо. — Бътчър, избавете ме от тази гореща мъртва планета. Блата, пещери, дъжд! Мистър Биг ме плаши! Вземете ме в Париж, отървете ме от него! Не бива да се преструвате. Аз наистина искам да замина с вас — тя едва чуто се засмя. — Мисля си... е, не съм умница, но все пак...

Той притисна устните си в нейните. С рязък саблен удар счупи врата ѝ. Тя се свлече, очите ѝ все още бяха отворени. Хиподермичната ампула, която се канеше да му забие в рамото, падна от ръката ѝ, претърколи се и замря до педала за газта. Занесе момичето до тресавището и се върна, изплескан до колене с тиня. Седна и натисна бутона на радиостанцията.

— Готово, мистър Биг.

— Много добре. Чух всичко. Елате утре сутринта да си получите парите. Много неблагоприятно беше от нейна страна да се опитва да ми пречи заради някакви си петдесет хиляди.

Колата потегли, топлият вятър изсуши полепналата по ръцете му тиня.

— Бътчър!

— Ридра, това е МОЕ!

— Зная. Но аз...

— Възнамерявах да се добера до мистър Биг след две седмици.

— Къде трябваше да се срещнете?

— В игралните пещери на Минос... веднъж се скри...

... Макар че неговото тяло прилепна за земята под зелената светлина на Крет, дишайки с широко отворена уста, за да не се издаде с друг звук, това беше нейното очакване, нейният страх, нейната

тревога. Товарачът с червения комбинезон спря и изтри потта си с носна кърпа. Бърза крачка напред, потупване по рамото. Човекът учудено се обърна. Силните ръце се склочиха около гърлото му, шпората му разпори корема и вътрешностите се изсипаха върху платформата. Последва бягство по оглушителния вой на сирената, прескачане на чували с пясък, късане на мрежата и захвърлянето ѝ в изуменото лице на пазача, който се обърна и застана с нелепо разтреперени ръце...

— Разбих вратата и избягах — каза ѝ той. — Маскировката подейства и охраната не успя да ми хване следите в обширните полета от лава...

— Разкрийте се пред мен, Бътчър. Покажете ми всичко за бягството.

— От това боли. Дали ще помогне? Не знам...

— Но в мозъка ви няма думи. Само Вавилон-17, като мозъчен шум на компютър, зает с чисто синаптичен анализ.

— Да... Вече започнахте да разбирате...

... той трепереше в ревящите пещери на Дис, където девет месеца беше затворен, ядеше храната на любимото си куче Лони, после самият Лони, почти замръзна, докато се опитваше да преодолее ледените планини. Изведнъж планетоидът излезе от сянката на Циклоп, проблясващата Цецера изгря в небето. Четиридесет минути по-късно мътната вода в пещерата му стигаше до кръста. Когато най-сетне успя да измъкне всъдехода, водата беше гореща. Двата километра до терминатора^[3] ги измина с максимална скорост. Успя да включи автопилота миг преди да загуби съзнание от невероятната жегга. Всичко това се случи само десет минути преди да настъпи Божествения полумрак.

— Трябва да ви открия из дебрите на изгубената ви памет, Бътчър. Кой сте били преди Нови Ню Йорк?

Той се обърна към нея. Излъчваше нежност и загриженост.

— Изплашена ли сте, Ридра? Както преди...

— Не, не както по-рано. Вие ме научихте на някои неща и това промени картините в моя свят, промени самата мен. Мисля, че се страхувах, защото не можех да върша всичко като вас, Бътчър. — Белият пламък стана светлосин и затрепери. — Страхувах се, защото вършех всичко по мои си причини, а не поради отсъствието на вашите

причини. Защото, Бътчър, аз съм формата, а вие сте същността. Сега аз съм много повече, отколкото бях по-рано, и не знам дали да ви благодаря или да ви проклинам за това, което ми показахте.

А нещо в нея крещеше, заекваше и утихваше. Тя се превърна в мълчание, в това мълчание увисна очакването, че той за първи път ще проговори сам.

— Вгледайте се в себе си, Ридра.

Отразена в него, тя видя в себе си нарастваща светлина, тъмнина без думи, силен шум! И извика името и формата — счупените платки на кораба!

— Бътчър, лентите са могли да бъдат направени в каютата ми само в мое присъствие! Разбира се!

— Ридра, бихме могли да ги контролираме, ако ги назовем!

— Сега ли? Първо трябва да назовем себе си. А вие не знаете кой сте!

— Вашите думи, Ридра. Ще успеем ли да използваме вашите думи, за да разберем кой съм аз?

— Не, Бътчър, не и моите думи. Може би вашите, може би Вавилон-17.

— Не...

— Аз съм формата — прошепна тя. — Повярвайте ми, Бътчър, аз съм формата, а вие сте същността.

[1] синапс — термин, въведен от английския физиолог Ч. Шерингтън за обозначаване на връзките между невроните в мозъка ↑

[2] семантичен — отнасящ се до значението, до смисъла на думите ↑

[3] терминатор — линия на повърхността на планета или сателит, която разграничава тъмната от светлата страна ↑

III

— Ща'-квартирата, Ка'итане. 'огледнете 'рез шле'а на Разединените. Тия радио'режи 'риличат на фойерверки, а Носа каза, че 'иришат на развалени яйца.

— Благодаря, че изчистихте прахта. Когато бях жив, имах сenna хрема...

Гласът на Ридра:

— Екипажът напуска кораба заедно с Капитана и Бътчър. Екипажът ги води при генерал Форестър заедно и не позволява на никого да ги раздели.

Гласът на Бътчър:

— В каютата на Капитана има лента със запис на граматиката на Вавилон-17. Помощникът изпраща лентата, и то веднага, на доктор Маркус Т'мварба на Земята със специалната поща. После се обажда на доктор Т'мварба и го предупреждава, че лентата е изпратена, кога я е изпратил и какво е съдържанието ѝ.

— Брас, помощник! Нещо не е наред! — гласът на Рон заглуши този на Капитана. — Чували ли сте ги някога да разговарят по този начин? Капитан Вонг, какво ви става?...

ЧАСТ ПЕТА
МАРКУС Т'МВАРБА

I

Лентата със записа, строгата заповед на генерал Форестър — и след тридесет секунди разяреният доктор Т'мварба стигна до кабинета на Даниел Д. Епълби.

Митничарят се занимаваше с един сандък, когато шумът отвън го накара да вдигне глава.

— Майкъл — каза той в микрофона. — Какво става?

— Някакъв луд, който твърди, че е психиатър.

— Не съм луд! — извика докторът. — Обаче знам колко време е необходимо за доставка на колет от щаб-квартирата на Администрацията до Земята! Трябваше да е у нас със сутрешната поща. Следователно някой го е задържал и това сте вие! Пуснете ме.

Вратата се отвори и той влезе.

Майкъл проточи врат зад него.

— Дан, извинявай. Ще повикам...

Доктор Т'мварба посочи масата и заяви:

— Това е мое. Дайте ми го!

— Не се притеснявай, Майк — каза Епълби. Вратата се затвори. — Добър ден, мистър Т'мварба. Седнете, моля. Това е адресирано до вас, нали? Не се учудвайте, че ви познавам. Ръководя отдела по безопасност и съвместимост на психоиндексите. В митницата всички са запознати с блестящите ви разработки по класификацията на шизоидите^[1]. Радвам се да се запознаем.

— Защо не мога да получа пакета?

— Един момент, сега ще видя — докато митничарят взимаше от масата листа, Т'мварба грабна кутията със записа и я пхна в джоба си.

— Сега може да ми обясните.

Чиновникът разгъна листа.

— Не е изключено — той четеше и притискаше коляното си в масата, за да подтисне нарастващия гняв — да го получите... хм, бихте получили лентата, ако още тази вечер излетите за щаб-квартирата на Администрацията с „Полунощният Ястреб“ и я вземете със себе си.

Цитирам: „Мястото е резервирано. Искрени благодарности за сътрудничеството. Генерал К. Дж. Форестър.“

— Защо?

— Не пише. Страхувам се, докторе, че докато не дадете съгласието си, не може да получите лентата. Ще бъдем принудени да я изпратим обратно.

— Имате ли поне някаква представа какво искат?

Епълби вдигна рамене.

— Кой е изпратил пакета? — попита той.

— Вероятно Ридра Вонг.

— Вонг? — чиновникът стана от мястото си. — Поетесата Ридра Вонг? Познавате ли я?

— Аз съм нейният психотерапевт от дванадесетгодишната ѝ възраст. А вие кой сте?

— Даниел Д. Епълби. Ако знаех, че сте приятел на Ридра, сам щях да ви донеса пакета — той едва се сдържаше да не премине на „ти“. — Ако решите да летите с „Ястреб“, ще имате достатъчно време до старта. Днес ще свърша рано. Искам да посетя едно местенце... в Транспортния град. Защо не казахте веднага, че познавате Ридра толкова отдавна? Отивам в едно заведение. Храната не е лоша, пиенето също. Интересувате ли се от борба? Повечето хора я считат за незаконна, но ще видим какво ще бъде мнението ви, след като погледате! Тази вечер ще се сражават Рубина и Питона. Ако се решите да дойдете с мен, сигурен съм, че ще бъдете очарован. Ще успея да ви закарам до кораба навреме.

— Мисля, че познавам това място.

— Слизате по едни стълби, а вътре от тавана виси голям балон, където се провеждат схватките, нали? — от възбуда той се наведе напред. — Всъщност, там за първи път ме заведе Ридра.

Т'мварба започна да се усмихва.

Митничарят удари с длан по масата.

— Ще си прекараме идеално, просто идеално! — Той притвори очи. — Даже може да си вземем по една от онези — щракна три пъти с пръсти — от Сектора на Разединените. По принцип и това е незаконно, но... нека отидем там довечера...

— Да вървим — засмя се докторът. — Вечеря и пийване — та това е най-хубавата идея за деня! Умирам от глад, освен това вече

четири месеца не съм гледал добри схватки.

— Никога по-рано не съм идвал тук — каза митничарят, когато слязоха от метрото. — Исках да си запазя час, но ми казаха, че няма смисъл — просто елате, работим до шест...

Пресякоха улицата и минаха покрай будка за вестници около която се бяха събрали товарачи и четяха бюлетина за тазвечершните борби. Трима навигатори се разхождаха по тротоара, хванати за ръце.

— Знаете ли — бърбеше чиновникът, — дълго време се борех със себе си. Исках да го направя още първата вечер. Но в нашия отдел не харесват странните и необичайни неща. Тогава реших да си направя нещо мъничко, което мога да скрия под униформата. Ето, че пристигнахме.

Той отвори вратата на „Пластиплазма Плюс“ (Допълнения, Надписи и Ремонт на Тялото).

— Знаете ли, винаги съм искал да взема мнението на някой специалист — дали в този стремеж няма нещо патологично?

— Не, разбира се.

Посрещна ги момиче със сини очи, устни и коса и с крила.

— Заповядайте. Искате ли да се запознаете с нашия каталог?

— О, не, прекрасно знам какво ми трябва! — увери я Епълби. — Оттук, нали?

— Точно така.

— От психологична гледна точка е много важно да чувствате, че владеете тялото си, че можете да го измените, да промените формата му. Шестмесечна диета и тренировки за укрепване на мускулите биха имали същия ефект, биха ви дали същото чувство на задоволство. Точно този ефект се цели с нов нос, брада, люспи или пера.

Влязоха в стаята с операционната маса.

— С какво мога да ви помогна? — попита комзетохирургът с усмивка. Личеше, че е роден на някой от полинезийските острови. — Легнете тук.

— Аз съм само придружител — поясни Т'мварба.

— Номер 5463 от вашия каталог — заяви чиновникът. — Искам го тук — и той удари долната част на рамото си.

— О, да! И на мен ми харесва. Един момент — хирургът отвори капака на масата. Проблеснаха инструменти.

Той се отдалечи към стената, където зад стъклата на хладилната етажерка се виждаха покрити със скреж пластмасови форми. Върна се с поднос, пълен с различни детайли. Единственото, което можеше да се познае, беше предната половина на миниатюрен дракон с очи от брилянт, блестящи люспи и светещи крила. Беше малко по-къс от три сантиметра.

— Ще го съединим с нервната ви система и ще можете да го научите да пръхти, да ръмжи, да пляска с крила и да изпуска искри, но сигурно ще минат няколко дни, докато се адаптира. Не се учудвайте, ако в началото само сумти — причината е същата, както при присаждане на обикновени органи... Ако обичате, свалете си сакото.

Митничарят започна да се съблича.

— Ще блокирам чувствителността на рамото ви... Така, нали не боли? О, това е местна упойка — трябва всичко да е чисто. Сега ще направя разреза... ако не ви е приятно, не гледайте, говорете с приятеля си. Ще отнеме само няколко минути... О, не обръщайте внимание — просто активизирам резервите на организма ви, за да се възстановите по-бързо... още веднъж... Отлично! Това е раменното ви сухожилие. Знам, че е доста странно да видите ръката си без него. Ще го заместя с прозрачна пластиплазмова клетка. Действа като сухожилието, свързва се със същите мускули и кости. Ето тук са отворите за артериите... Обърнете се, ако обичате. Ако искате да гледате, използвайте огледалото... А сега да зашием около клетката... Отворът за дракончето, разбира се, остава... Превръзката не трябва да се сваля няколко дни, докато пластиплазмата се интегрира в тялото. Ако не правите резки движения, всичко ще мине нормално... Така-а... Сега трябва да съединя зверчето с нервите ви. Ще ви заболи...

— Мммм! — Епълби се надигна.

— Седнете, седнете! Всичко е наред. С това ключе се отваря клетката. Ще го научите да излиза и да прави разни фокуси, но имайте търпение — нужно е малко време... Сега ще върна чувствителността на ръката ви — хирургът съедини електродите и Епълби скръцна със зъби.

— Да, да, малко пари. Ще трае около един час. Ако се зачерви и се възпали, веднага елате. Всичко, което минава през тази врата щателно се стерилизира, но се случва веднъж на пет години някой да ни вкара бацили... Вече можете да се облечете.

Когато излязоха на улицата, митничарят внимателно придържаше рамото си.

— Знаете ли, според тях няма никаква разлика — лицето му се изкриви от болка. — А аз не си чувствам пръстите. Мислите ли, че може да ми е повредил някой нерв?

— Съмнявам се — отвърна Т'мварба. — Не се въртете толкова, че ще ви падне превръзката. Да вървим, вечерята ни чака.

Епълби опипваше рамото си.

— Доста странно е да ти направят петсантиметрова дупка в делтоидеуса^[2] и да действаш с ръката, както преди.

— Значи така — доктор Т'мварба се облегна на масата. — Ридра за първи път ви доведе в Транспортния град?

— Да. Набираше екипаж за някаква правителствена експедиция. Трябваше само да одобря психоиндексите. Но в онази нощ нещо се случи.

— Какво по-точно?

— Видях най-дивите, най-странните хора, които бях срещал. Те мислят по друг начин, действат по друг начин и дори обичат по друг начин. Принудиха ме да се смея, да се сърдя и да се почувствам щастлив, тъжен и дори влюбен! — Той погледна към сферата, увиснала под тавана. — И вече не ми се струваха диви и странни.

— Установихте ли някаква връзка през онази нощ?

— Вероятно би било твърде... самонадеяно да я назова по име... Но чувствам, че тя... тя е мой приятел. Аз съм самотен човек... в град със самотни хора. И ако намериш място, където те разбират, се връщаш отново и отново, за да се повтори всичко.

— Е? Повтаряше ли се?

Даниел Д. Епълби сведе поглед и започна да си сваля сакото.

— Хайде да хапнем — той хвърли сакото на облегалката на стола и погледна клетката в рамото си. — И двете отново и отново... — неуверено хвана сакото, поддържа го за малко и решително го остави. — Доктор Т'мварба, имате ли някаква представа защо искат да отидете в щаб-квартирата на Администрацията?

— Не. Знам само, че се отнася за Ридра и тази лента със записа.

— Казахте, че сте нейният лекар. Надявам се, че отиването ви няма нищо общо с вашата професия. Ще бъде ужасно, ако ѝ се е случило нещо. Няма да го преживея. За една вечер успя да ми каже

толкова много... и го направи лесно и просто — той се усмихна и прокара пръсти по клетката. Дракончето се размърда. — При това почти не гледаше към мен, дори не ме забелязваше.

— Надявам се, че с нея всичко е наред — замислено каза Т'мварба. — Да, надявам се...

[1] шизоид — душевно болен, чиято умствена дейност постепенно упада и личността деградира ↑

[2] делтоидеус — латинското название на делтовидният мускул, който движи рамото ↑

II

Доктор Т'мварба помоли капитана на „Полунощният Ястреб“ да го свърже с контролната кула на Администрацията.

— Искам да знам кога е пристигнал „Рембо“.

— Един момент, сър... Изобщо не е пристигал. През последните шест месеца не сме чували нищо за него. Ще ми трябва малко време, за да проверя пълната документация...

— Не трябва. Сигурен ли сте, че Капитан Ридра Вонг не е кацала през последните няколко дни?

— Вонг? Пристигна вчера, но не с „Рембо“, а с боен кораб без опознавателни знаци. Имаше известно объркване, защото серийният номер на двигателя беше изтрит. Може да е бил откраднат...

— Капитан Вонг чувстваше ли се добре, когато пристигна?

— По всичко личеше, че е предала командването... — гласът млъкна.

— Е?

— Извинете, сър. Тези сведения не подлежат на разгласяване. Не забелязах веднага знака... Не мога да ви дам повече обяснения. Само официални лица имат достъп до данните.

— Аз съм доктор Маркус Т'мварба — каза Моки, но се съмняваше, че това ще подейства.

— Тук има бележка, която се отнася до вас, докторе. Обаче името ви не фигурира в списъка за достъп до информацията.

— Какво трябва да правя?

— Има разпореждане да се явите незабавно при генерал Форестър.

След един час Т'мварба влезе в кабинета на генерала.

— Как е Ридра?

— Къде е лентата?

— Щом Ридра я е изпратила на мен, сигурно е имала основателни причини да го направи. Ако е искала да я даде на вас,

щеше да го направи. Повярвайте — няма да получите лентата, докато аз не реша.

— Очаквах да имате по-голямо желание да ни сътрудничите, докторе.

— Аз искам да сътруднича. Пристигнах тук, защото вие ме извикахте, генерале. Но докато не разбере какво става, нищо няма да получите от мен.

— Чиста проба отношение на цивилен — каза Форестър, приближавайки се до масата. — В последно време все по-често ми се налага да се сблъсквам с него. Честно казано, не съм сигурен, че ми харесва — той приседна на ръба на масата и попипа звездите на пагона си. — Дълго време мис Вонг беше единственият човек, на когото не можех да кажа: „Направи това и това е не смей да питаш за последствията.“ Първият път, когато говорих с нея за Вавилон-17, очаквах просто да й дам записите и тя да ми върне текста, преведен на английски. А тя най-спокойно ми заяви, че трябва да й разкажа всичко. Отначало се подразних — доста години никой не ми беше говорил по този начин — трябва.

Ръцете му се отпуснаха, сякаш искаше да се предпази от нещо.

„Да се предпази? Ридра явно ме е научила да тълкувам движенията“ — удиви се Т'мварба.

— Така лесно можеш да се окажеш затворен в някаква твоя част от света. Важно е гласът ти да се чува и извън него. Ридра Вонг... — генералът замълча. Изражението на лицето му накара докторът да изстине.

— Какво се е случило с нея, генерале? Да не е болна?

— Не знам... В съседната стая има... мъж и жена. Не мога да ви кажа дали тази жена е Ридра Вонг. Това със сигурност не е човекът, с когото на Земята говорих за Вавилон-17.

Т'мварба вече отваряше междинната врата.

Двамата го погледнаха. Мъжът беше масивен, грациозен, с кехлибарена коса. Каторжник, както се виждаше от клеймото на ръката. Жената...

Докторът застана с ръце на кръста.

— Така-а... Какво искаш да ми кажеш?

Тя каза:

— Няма разбиране.

Дишането, маниери, жестове — всички детайли, чийто смисъл и важност тя му беше демонстрирала хиляди пъти и той успя да схване значението им. За момент му се прииска никога не беше се научавал, защото сега детайлите бяха изчезнали и тяхното отсъствие беше по-лошо от всичко. Започна да говори с глас, предназначен единствено за нея — с него я хвалеше и ѝ се караше:

— Искан да кажа: ако това е шега, ще те напляскам — завърши изречението с гласът за непознати, предназначен за продавачи. Почувства, че е несигурен. — Ако вие не сте Ридра Вонг, тогава коя сте?

Тя каза:

— Няма разбиране на въпроса. Генерал Форестър, този човек доктор Маркус Т'мварба ли е?

— Да.

— Генерале — докторът се обърна към Форестър, — сигурен съм, че сте сверявали отпечатъците на пръстите, нивото на метаболизма, очните дъна и другите методи за идентификация...

— Това е тялото на Ридра Вонг.

— Добре. Хипноза, внушение, присаждане на мозъчна кора... Знаете ли други методи за прехвърлянето на мозъка в чуждо тяло?

— Да. Седемнадесет. Но при нея няма следи от нито един — генералът направи крачка към вратата. — Тя даде ясно да се разбере, че желае да говори с вас насаме. Ще бъда наблизко.

Жената премигна и каза:

— Съобщение от Ридра Вонг. Цитат без разбиране на смисъла.

Внезапно лицето ѝ придоби познатото изражение. Хвана си ръцете и леко се наведе.

— Моки, радвам се, че си тук. Няма да издържа дълго. Слушай, Вавилон-17 повече или по-малко прилича на оноф^[1], алгол или фортран. Наистина имам телепатични способности, но се научих да ги контролирам. Аз... ние взехме мерки срещу опитите за диверсии с Вавилон-17. Но сме пленници. Ако искаш да ни освободиш, забрави за мен. Използвай това, което се намира в края на записа. И непременно разбери кой е той! — тя посочи Бътчър.

Каменното изражение се върна. Тази промяна застави доктора да затаи дъх. Той разтърси глава и влезе при генерала.

— Кой е този каторжник?

— В момента се опитваме да установим. Надявам се съвсем скоро да получа сведение... А-ха, ето го — той се обърна към екрана. — Ще ми кажете ли какво е това оноф, алгол или фортран?

— За по-сигурно сте подслушвали — усмихна се Т'мварба и се отпусна в надуваемото кресло до масата. — Това са древни езици, още от двадесети век, които са се използвали за програмиране на компютрите и само за работа с машините. Оноф е най-простия. Свеждал е всичко до комбинации от две думи — да и не, или към двоични кодове. Другите са по-сложни.

Генералът кимна, докато приключваше с дешифрирането на съобщението.

— Този момък пристигна с Ридра на краден кораб. Екипажът много се огорчи и запротестира, когато се опитахме да ги настаним в различни стаи. Било нещо на психическа основа и ние не продължихме да настояваме — оставихме ги заедно.

— А екипажът къде е? Може ли да ни помогне?

— Екипажът? Сякаш са се материализирали от детските ви кошмари. Транспортници... Кой говори с подобни индивиди?

— Ридра умееше да го прави. Бих искал и аз да пробвам.

— Както искате. Държим ги в щаб-квартирата — той отново погледна съобщението. — Много странно. Изброяват се събития от живота му през последните пет години. Започнал е с дребни кражби, затвор, постепенно преминал към по-крупни неща. Грабеж на банка — генералът прехапа долната си устна и добави с уважение: — Прекарал две години в каторгата на Титан. Избягал. Да, това момче струва нещо! Изчезнал в Заслона Спецели, където или е загинал, или е постъпил на служба на някой кораб-сянка. Но ето кое е странното — преди декември шестдесет и първа изобщо не е съществувал! Нарича се Бътчър...

Изведнъж генералът започна да рови в чекмеджето. Извади някаква папка и я разтвори пред себе си.

— Крето, Земя, Минос, Калисто, Алено, Олимпия, Перъдайз, Дис! — той удари с юмрук по масата.

— Това какво е? Маршрутът на Бътчър, преди да попадне на Титан?

— Като че ли да. Но освен това точно на тези места ставаха диверсиите, които започнаха от декември шестдесет и първа! Едва

неотдавна ги свързахме с Вавилон-17. Обработвахме данните от последния „нещастен случай“, когато някой се сети да прегледа и предишните. Оказа се, че и при тях има съобщения за радиопредавания. Как мислите, дали мис Вонг ни е довела диверсанта?

— Може би, но това не е Ридра.

— Е, да. Предполагах, че ще го кажете.

— По аналогични причини считам, че този мъж не се казва Бътчър.

— А как?

— Засега не зная. Но на всяка цена трябва да установим самоличността му.

Т'мварба се изправи и допълни:

— Къде мога да разговарям с екипажа на Ридра?

[1] оноф — елементарен език за програмиране, буквално „включи-изключи“ (ON-OFF) ↑

III

— Хубаво местенце! — каза Кали, когато излязоха от асансьора на последния етаж.

— Да, добро е — съгласи се Моли.

Оберкелнерът, облечен в бял фрак, се приближи до тях, стъпвайки безшумно по дебелия килим, изгледа Брас и попита:

— Тези с вас ли са, доктор Т'мварба?

— Да. Имаме резервирано сепаре. Донесете всичко там.

Оберкелнерът кимна и ги заведе до местата им. Няколко човека ги изпратиха с погледи.

— Щаб-квартирата на Администрацията на Съюза може да бъде много приятно място — каза Маркус с усмивка.

— Ако имаш пари — добави Рон. Отметна назад глава и се зае да разглежда синьо-черния таван, където светлинките оформяха съзвездия. — Чел съм за тези места, но никога не съм предполагал, че ще ги посетя.

— Да, бих искал да доведа момчетата тук — обади се Помощникът. — Иначе ще останат с впечатлението, че от приема в Армстедж по-хубаво няма.

— Във Военните дворове?

— Да — каза Кали. — Печено месо, отлично вино, великолепни фазани! И никой не успя да ги опита.

— Един от досадните навици на аристократите — каза Т'мварба през смях. — Но и от тях останаха малко. Повечето хора са достатъчно умни, за да отхвърлят титлите.

— Последният собственик на оръжията в Армседж — намеси се Помощникът.

— Да, четох съобщението за смъртта на барон Вер Дорко. Ридра беше ли там?

— Всички бяхме. Доста дива вечер!

— Какво се случи?

Брас поклати глава:

— А'ии... Ка'итанът отиде 'реди нас...

Когато свърши с разказа, докторът се облегна назад.

— Това го нямаше във вестниците. Какво е това ТВ-55?

Брас вдигна рамене, но в този момент Маркус чу прещракване и в ухото му оживя микрофонът за връзка с Разединените.

— Това е човешко същество, което още от раждането си е под контрол — каза Окото. — Бях заедно с Капитан Вонг, когато баронът го демонстрираше.

Т'мварба кимна.

— Можете ли да разкажете нещата по-подробно?

Помощникът се мъчеше да се намести по-удобно в креслото. Накрая почти легна.

— Защо?

Останалите чакаха мълчаливо. Помощникът продължи:

— Защо да му разказваме? Той ще отиде при военните и всичко ще им разкаже.

— Да — призна докторът. — Ще им разкрия всичко, което може да помогне на Ридра.

Рон рязко бутна чашата си.

— Военните не могат да се отнасят добре с нас, докторе — обясни той.

— Ако е така, не биха ни довели в такъв ресторант — Кали затъкна салфетката в огърлицата от цирконий, която беше сложил специално за случая.

Оберкелнерът постави върху масата голямо блюдо, пълно с печени картофи и шницели. Моли втрещена наблюдаваше дългата червена струя.

— Кетчуп — поясни Т'мварба.

— О! — Моли го опита.

— Трябва да докараме тук Дяволчето — Помощникът се отпусна на облегалката и погледна доктора. — Той е майстор по приготвянето на ядене от ????, а това тук е истинска храна. Обзалагам се, че след това ще избяга от камбуза, сякаш са го ухапали.

— Какво е станало с Ка'итана? — попита Брас.

— Не зная. Ако вие ми разкажете всичко, което знаете, аз ще имам повече възможности да предприема нещо.

— Не желае' да 'ред'рие'ате нищо. На кора'а и'аше ш'ионин. Всички знае' за това. На два 'ъти се о'ита да ни у'ие. 'исля, че той е

отговорен за това, което се случи с Ка'итана и 'ътчър.

— Всички ние сме на това мнение — потвърди Помощникът.

— Това ли не искахте да кажете на военните?

Брас кимна. Микрофонът отново изщрака.

— Ако не беше Бътчър, щяхме да се върнем в нормалното пространство в центъра на една Нова. Той убедил своя Капитан да ни измъкнат.

— Значи така — Т'мварба огледа събеседниците си. — Един от вас е шпионин.

— Може да е някой от взвода — каза Помощникът. — Не е задължително да е някой от присъстващите.

— Както и да е, аз ще говоря с вас. Генерал Форестър не е постигнал нищо. Обаче Ридра има нужда от помощ.

Брас първи наруши увисналата тишина.

— В 'итка със Завоевателите изгу'их кора'а, целия взвод и 'оловината офицери. Аз до'ре се сражавах и 'ях до'ър 'илот за всички ка'итани-транс'ортници, въ'реки че тази схватка 'ожеше да 'и създаде и'е на човек, носещ нещастие. Ка'итан Вонг не е от нашия свят. Но тя 'росто дойде и каза: „Харесва 'и как ра'отите. Нае'а' ви.“ Аз съ' й 'лагодарен.

— Тя знае толкова много — каза Кали. — Това е най-интересния полет, в който съм участвал. Тя се промъкна между световите и ни взе със себе си. Кога за последен път съм канен на вечеря у барон? А на другия ден обядвахме с пиратите. Сега сме тук. Аз искам да й помогна.

— Кали е прекалено привързан към стомаха си — прекъсна го Рон. — Капитан Вонг те застава да мислиш, докторе. Тя ме накара да мисля по друг начин за Моли и Кали. Знаете ли, че е била в тройка с Мъюзл — същият, който е написал „Имперската звезда“? Сигурно знаете, нали сте й лекар... Но започвате да мислите, че хората, живеещи в други светове, както каза Кали, хората, които пишат книги и правят оръжие — тези хора са реални. Ако вярвате в тях, по-лесно ще повярвате и на себе си. Ако този, който е направил това за вас, има нужда от помощ, вие се хвърляте да му помагате, без да се замисляте.

— Доктор Т'мварба — обади се Моли. — Аз бях мъртва. Тя ме съживи, нещо повече — върна ме към живота. Какво трябва да направя?

— Искам да ми разкажете всичко, което знаете за Бътчър.

— За ’ътчър? — удиви се Брас. Останалите също бяха учудени.
— Защо за него? Не знае’ нищо, освен това, че ’еше в ’риятелски отношения с Ка’итана.

— Три седмици сте летели заедно. Разкажете ми всичко, което сте видели.

Те мълчаливо се спогледаха.

— Има ли някакви сведения откъде е дошъл?

— Титан — каза Кали. — Клеймото на ръката.

— Не. Преди Титан. Поне пет години по-рано... Проблемът е в това, че и самият Бътчър не знае.

Отново се спогледаха. Личеше, че са потресени от новината.

— Езикът ’у — обади се Брас. — Ридра ’и каза, че той ’оначало говори на език, в който ли’сва ду’ата „аз“.

Разединените отново се включиха:

— Тя го научи да казва „аз“ и „ти“. Една вечер се разхождаха в нашия сектор, а ние летяхме над тях...

— „Аз“ — замислено каза Т’мварба. — Тук има нещо. Интересно... Струваше ми се, че знам всичко за Ридра. А се оказва, че знам толкова малко...

От микрофона се чу:

— Знаете ли за говорещия скорец?

Докторът беше изумен.

— Разбира се. Бях там.

Някой от Разединените се разсмя.

— Но никога не ви е казала от какво се е изплашила.

— Беше истерия, предизвикана от стрес...

Привидението пак се засмя.

— Червей, доктор Т’мварба! Тя не се е страхувала от птицата. Изплашила се е от телепатичното впечатление за огромен червей, пълзящ към нея, изплашила се е от картината, която птицата си е представяла...

— Тя ви е казала това... И никога не го е споменала пред мен — произнесе докторът.

— Световите — повтори призракт. — Те съществуват пред очите ви, а вие не ги забелязвате. Тази стая може да е пълна с фантоми, но няма да ги видите. Дори екипажът не знае това, което току-що ви казахме. Но Капитан Вонг никога не използваше микрофони. Намери

начин да разговаря с нас без апаратура. Тя се промъкна между световите и се присъедини към нас. И по този начин обогати и двата свята.

— Но някой — независимо дали от моят или от вашият свят — трябва да ми каже откъде е дошъл Бътчър. — Изведнъж се засмя. Всички го погледнаха учудено. — Червей! „Някъде в Рай има червей, червей...“ — това е едно от ранните ѝ стихотворения. Никога не бих се сетил.

IV

— Трябва ли да се радвам? — попита се доктор Т'мварба.

— Би трябвало да сте заинтересуван — отвърна генерал Форестър.

— Разучили сте хиперстатисната карта и сте открили, че всички диверсии са ставали в нормалното пространство, но са крайцерска дистанция от Заслона Спецели, на разстояние един скок. Освен това сте забелязали, че докато Бътчър е бил на Титан, диверсии не е имало. С други думи, установили сте с голяма степен на вероятност, че именно Бътчър е отговорен за всичко. Но не искам да се радвам.

— Защо?

— Защото е твърде важна персона.

— Важна?

— Да... За Ридра. Екипажът ми го каза.

— Той? — генералът разбра за какво става дума и повтори: — Той? О, не... Не може да бъде... Не... Грабежи, диверсии, убийства... Искам да кажа, че той...

— Вие не знаете кой е той — докторът стана от креслото. — Ще ми дадете ли възможност да изпробвам една идея? Трябва да проработи...

— Все още не разбирам какво точно искате.

Т'мварба въздъхна.

— Искам да настаня Ридра, Бътчър и нас самите в най-дълбоката и недостъпна килия на щаб-квартирата.

— Тук няма ни...

— Не ме лъжете — спокойно го прекъсна Маркус. — Спомнете си, че водите война.

Генералът се намръщи.

— Защо ви е необходима тази „дълбока и недостъпна килия“?

— Защото този момък е много ценен. Ако целите Вържени сили на Съюза бяха до мен, бих бил малко по-спокоен. Поне щях да знам, че имаме шанс.

Сложиха Ридра в единия ъгъл на килията, Бътчър — в другия. И двамата бяха вързани с пластмасови ремъци към неподвижно закрепени за стената седалки. Доктор Т'мварба гледаше как изнасят оборудването.

— Никакви килии, никакви стаи за разпити, нали, генерале? — той погледна петното кръв пред краката си и поклати глава. — Би било добре да измият камерата с киселина и да я дезинфекцират...

— Донесохте ли всичко необходимо? — попита генералът, без да обръща внимание на забележката. — Ако сте променили намеренията си, след петнадесет минути ще дойдат най-различни специалисти.

— Мястото е малко — каза Т'мварба. — Нося си десет специалисти в компактен вид — той посочи компютъра.

— Казахте, че е необходима максимална безопасност. Мога да събера двеста и петдесет майстори на айкидо.

— Имам черен пояс по айкидо, генерале. Мисля, че двама ще се справим.

Веждите на Форестър се повдигнаха.

— Аз се занимавам с карате. Далече съм от айкидо. Значи имате черен пояс?

— Да. Ридра също. Не знам какво може Бътчър, затова предпочетох да ги върна.

— Добре — генералът докосна бутона. Металното резе на вратата щракна. — Имаме на разположение пет минути. — Резето докосна пода и пролуката между вратата и прага изчезна. — Краищата са заварени. Намираме се в центъра на дванадесет слоя защита, всеки от които е непреодолим. Никой не знае местоположението, включително и аз.

— След лабиринта, през който минахме, и аз не го знам.

— Автоматично се местим на всеки петнадесет секунди, в случай, че някой иска да ни засече. Той няма да се измъкне — Форестър посочи Бътчър.

— Бих искал да съм сигурен, че никой няма да влезе тук.

— Започвайте.

— Ако се вярва на лекарите от Титан, Бътчър има амнезия. Това означава, че съзнанието му заема само част от мозъка, а всичко, което се е случило преди шестдесет и първа година, е блокирано. Това — той надяна на главата на Бътчър метален шлем — ще създаде серия

„неприятности“ в съзнанието му, и то ще бъде принудено да пробие изолацията и да се влее в останалата част на мозъка.

— А какво ще стане, ако между този участък на кората и мозъка просто няма връзка?

— Ако е много неприятно, ще се установят нови връзки.

— Като имам предвид какъв живот е водил, трудно мога да си представя, че ще му стане неприятно — отбеляза генералът.

— Оноф, алгол, фортран... Тези езици създават „змия в мозъка“. Но на мозък, който не знае думата „аз“, няма да подейства тактиката на страха.

— Тогава?

— Оноф, алгол, фортран. С помощта на бръснаря и факта, че днес е сряда.

— Доктор Т'мварба, не погледнах психоиндекса ви...

— Знам какво правя. Нито един от тези компютърни езици не знае думата „аз“. Това прави невъзможни изречения като „Аз не мога да реша този проблем“, или „Аз не разбирам“, или „Аз не искам да си губя времето напразно“. Генерале, в малко градче в испанската част на Пиринеите има само един бръснар. Той бръсне всички мъже в града, които не се бръснат сами. Кой тогава бръсне него?

Генералът се намръщи.

— Не ми ли вярвате? Генерале, та аз винаги говоря истината. С изключение на сряда, когато всяко мое твърдение е лъжа.

— Но днес е сряда! — възкликна Форестър.

— Колко убедително. Успокойте се, генерале, лицето ви посиня.

— Аз съм свършено спокоен!

— Добре, добре... Отговаряйте само с да и не: ще престанете ли да биете жена си?

— Проклет да съм, ако мога да отговоря!

— Така. Докато мислите за жена си и за срядата, кажете — кой все пак бръсне бръснаря?

Генералът рязко се засмя.

— Парадокси! Искате да го натъпчете с парадокси и той да се бори с тях!

— Ако постъпите с компютъра по този начин, той ще изгори. Освен ако не е програмиран да се самоизключва.

— Да предположим, че той се реши на разединение?

— Това не би ме спряло — каза докторът и посочи втората машина. — Имам средство да го спра.

— Как ще разбере кои парадокси ще подействат? Тези, които казахте на мен...

— Тези не. Те съществуват само в английския и в още няколко аналитични езика. Парадоксите произлизат от лингвистиката^[1] на езика, на който са изразени. В парадокса за испанския бръснар противоречието е заключено в думата „всички“. Лентата, която Ридра ми изпрати, съдържа речник на Вавилон-17 и граматиката му. Това е най-аналитичният език във Вселената. Но, освен всичко друго, това означава много и най-разнообразни парадокси. Ридра е записала в края на лентата най-остроумните от тях. Те ще заставят мозъка, мислещ на Вавилон-17 или да изгори...

— ... Или да установи връзка с другите си части! Разбрах! Започвайте!

— Започнах още преди две минути.

Генералът погледна Бътчър.

— Нищо не виждам.

— Още една минута ще е така — Т'мварба регулираше някакви потенциометри. — Парадоксите, с които пълня мозъка му, трябва първо да пробият външната обвивка на кората.

Внезапно устата на Бътчър се отвори, оголвайки зъбите.

— Какво става с мис Вонг?

Лицето на Ридра също беше изкривено.

— Надявах се това да не се случи — въздъхна докторът. — Но те са в телепатичен контакт.

Седалката на Бътчър изтреця. Ремъкът, който държеше главата му се разхлаби и гигантът се удари в стената.

Ридра завика от болка. Изплашените ѝ очи се отвориха и погледът ѝ се спря върху Маркус.

— О, Моки, толкова боли!

Единият от ремъците, които държаха ръцете на Бътчър, се скъса. Огромният юмрук се устреми напред.

Т'мварба побърза да натисне един бутон. Бялата светлина се смени с жълта. Бътчър се отпусна.

— Той престана... — започна генералът, но замълча. Вързаният мъж дишаше тежко.

— Пусни ме, Моки — гласът ѝ сякаш идваше отдалече.

Доктор Т'мварба натисна друг бутон и ремъците, които я опасваха, се откопчаха. Ридра скочи и изтича към Бътчър.

— И него ли?

Тя кимна. Маркус отново натисна бутон и Бътчър се строполи в ръцете на момичето. Под тежестта му тя седна на пода и започна да го разтрива.

Генерал Форестър бе насочил към тях вибропистолета си.

— И така, кой е той и откъде е дошъл?

Бътчър щеше пак да падне, но успя да се хване да облегалката на стола, задържа се и тежко се надигна.

— Най... — започна той. — Аз... Аз... Найлз Вер Дорко.

Гласът му загуби грубостта си, стана по-висок и доби лек аристократичен акцент.

— Армседж. Роден съм в Армседж. Аз... убих баща си!

Вратата се плъзна встрани. Завоня на дим и горещ метал.

— Каква е тая миризма? — попита Форестър. — Но... Не може да бъде!

Доктор Т'мварба уверено заяви:

— Предполагам, че половината защитни слоеве ще бъдат преодолени. Още няколко минути — и нямаше да имаме шансове.

Дочу се шум. Един изпоцапан със сажди войник се спря нерешително на прага.

— Генерал Форестър, всичко ли е наред? Външната стена е взривена, радиорелетата на двойните врати по някакъв начин са деблокирани, керамичните стени са пробити почти до средата! Прилича на лазер...

Генералът видимо пребледня.

— Кой се е опитал да се добере дотук?

Бътчър се изправи и се опря на рамото на Ридра.

— Някои от най-остроумните модели на баща ми, включително и ТВ-55. Тук, в щаб-квартирата на Администрацията, трябва да са поне шест, и то високоефективни. Но вече не бива да се безпокоите за тях.

Генералът бавно и ясно заяви:

— Ще се успокоя едва когато ми обясните всичко!

— Не, баща ми не беше предател, генерале. Просто искаше да ме направи най-добрият секретен агент на Съюза. Обаче оръжието не се състои от самия инструмент, а от знанието как да го използвате. Завоевателите имат това знание — Вавилон-17.

— Добре. Може и да сте Найлз Вер Дорко. Но това обърква нещата още повече.

— Не бих му разрешил да говори много — намеси се докторът. — Сътресенията, на които беше подложена нервната система...

— Всичко е наред — прекъсна го Бътчър. — Имам силен организъм. Рефлексите ми са няколко пъти по-добри от нормалните. Сега вече контролирам цялата си нервна система до кутрето на левия крак. Баща ми вършеше всичко основателно.

Форестър качи краката си на масата.

— По-добре да говори. Защото ако до пет минути не разбере всичко, ще ви пратя в килията.

— Баща ми тъкмо бе започнал работа над усъвършенствания шпионин, когато се сетил за това. Придаде ми възможно най-човешките черти, които могат да се създадат. След това ме изпрати на територията на Завоевателите, като се надяваше, че ще им нанесе максимални вреди. Имаха си доста неприятности, преди да ме хванат. Баща ми продължи да усъвършенства шпионите си и съвсем скоро те ме превъзхождаха. Против ТВ-55 не бих издържал повече от пет минути. Но заради... Мисля, че заради семейната гордост... Той искаше да запази контрола над цялата операция в семейството. Всеки шпионин от Армседж получава командите чрез предварително установен код. А в гръбначния ми мозък е поставен хиперстатисен трансмитер, направен от пластиплазма. По този начин контролирах всички модели, независимо от сложността им. В продължение на няколко години на територията на Завоевателите бяха внедрени хиляди шпиони. Представлявахме внушителна сила преди да ме пленят.

— Защо не са ви убили? — попита генералът. — Или са решили да изпратят цялата ви армия срещу нас?

— Разбраха, че аз съм оръжие на Съюза. Обаче трансмитера в тялото ми се самоунищожава при определени условия. Трябват поне три седмици, за да израсне нов. Така и не разбраха, че контролирам останалите. Изпробвах върху мен секретното си оръжие — Вавилон-17. Предизвикаха амнезия, оставиха ме без способност за

комуникация, освен Вавилон-17, след което ми позволиха да избягам от Нови Ню Йорк. Не получих никакви инструкции за диверсиите. Властта, която притежавах над останалите шпиони, се пробуждаше много бавно и доста болезнено. Животът ми се превърна в низ от престъпления, прикриващи диверсиите. Как и защо — не знам.

— Мисля, че аз мога да обясня — каза Ридра. — Ако програмирате компютъра да прави грешки, вие не прекъсвате връзките му, а манипулирате езика, на който сте го научили да мисли. Липсата на „аз“ предотвратява всякаква самокритика и самосъхранение. Всъщност тя прекъсва всички знания за символите и символичните процеси — а ние точно по този начин различаваме реалността от нейното отражение.

— Шимпанзето — прекъсна я доктор Т'мварба — има достатъчна координация, за да се научи да управлява автомобил, и е достатъчно разумно, за да различи зелено от червено. Но дори след като се е научило, то няма да е свободно, защото при зелена светлина ще се засили в стената, а при червена ще спре на средата на кръстовището, дори ако в следващия миг го връхлети камион. Шимпанзето няма символични процеси. За него червеното означава „спри!“, а зеленото — „карай!“. Това не са самите действия, а техните символи, но то не знае.

— И така — продължи Ридра, — Вавилон-17 е език, който съдържа дългосрочна програма за превръщането на Бътчър в престъпник и диверсант. Ако лишите някого от памет и го изоставите в чужда страна, оставяйки му само имената на инструменти и детайли, няма да се учудите, когато стане механик. Манипулирайки с думите, лесно можете да го превърнете в моряк или художник. Вавилон-17 е точен аналитичен език, който ви снабдява с технически знания за всяка ситуация, в която попаднете.

— Искате да кажете, че и вас може да ви насочи против Съюза?

— Нека започнем с това, че думата за „Съюз“ на Вавилон-17 може да се преведе на английски приблизително като „този, който прави нашествие“. Разбирате ли? Всички програми са подчинени на тази дума. Когато разсъждавате на Вавилон-17, ви се струва напълно логично да се опитате да унищожите собствения си кораб, а след това да блокирате този факт с помощта на самохипноза, за да не успеете да разкриете действията си и да се въздържите от тях.

— Ето го вашият шпионин! — възкликна Т'мварба.

Ридра кимна и продължи:

— Вавилон-17 програмира действията на индивида, като ги усилва чрез самохипноза. И всичко, което си помислите на този език, ви се струва правилно, понеже на другите езици то е изразено много грубо и недодялано. Програмираната личност се стреми към две неща — да унищожи Съюза и да остане скрита от останалата част на съзнанието. Точно това се случи с нас.

— Защо Вавилон-17 не успя напълно да те подчини? — попита докторът.

— Не са предвидили таланта ми, Моки — отвърна Ридра. — Вече анализирах този проблем на Вавилон-17. Всичко е много просто. Човешката нервна система произвежда радиосмущения. Обаче за да бъдат уловени е необходима антена с площ няколко хиляди квадратни километра. Но има едно устройство, което е способно на това — нервната система на друг човек. Само аз и още няколко, подобни на мен, я контролираме добре. Аз мога да контролирам радиосмущенията, които излъчвам. Не ми беше трудно просто малко да ги изкривя.

— Какво да правя с шпионите, които се крият в мозъците ви? Да ви подложя на лоботомия^[2]?

— Не — отговори Ридра. — когато поправяте компютъра си, не режете половината кабели, нали? Променяте езика, въвеждате липсващите елементи и компенсирате двусмислиците.

— Ние въведохме основните липсващи елементи — обади се Бътчър. — Още в Сектора на Разединените на „Тейрик“. Вече сме на път към хората.

Генералът бавно се изправи.

— Струва ми се прекалено просто. Т'мварба, къде е лентата?

— В джоба, където беше през цялото време — отвърна докторът и я извади.

— Ще я изпратя в криптографския отдел, за да я проверят много внимателно — той отиде до вратата и добави: — Ще се наложи да ви заключа.

И излезе. Тримата в стаята се спогледаха.

[1] лингвистика — наука за езика, езикознание ↑

[2] лоботомия — оперативно отстраняване на част от предния
МОЗЪК ↑

V

— Да, да, разбира се, дължен бях да предвидя, че този, който почти успя да проникне в най-защитената ни килия и да саботира военните операции в цялата Галактика, ще успее да избяга до кабинета ми, макар че го бях заключил... Мисля, че... Знам, че не ви притеснява, но мисля, че те... Не, изобщо не ми е идвало на ум, че ще откраднат кораб. Да... Не. Не съм сигурен, разбира се... Да, един от най-големите ни бойни звездолети. Излетяха... Не, не са нападали нашите хора... Нямам никакви сведения, ако не броим записките, които оставиха... Да, разбира се, ще ви ги прочета... Точно това се опитвам да направя през цялото време...

VI

Ридра влезе в командната каюта на бойния кораб „Хронос“. Когато сложи куфара си на пода, Бътчър се дръпна от контролния пулт.

— Какво става долу?

— Сега ще проверя — тя включи вътрешната връзка. — Имате ли проблеми с новото оборудване?

— Не знам, Капитане — отвърна Рат. — Като че ли съдбата ни е вечно да бягаме.

— Трябва да се върнем в Заслона и да предадем кораба на Джебъл и хората му. Брас ми каза, че ще успее да се справи, ако вие, момчета, вършите съвестно работата си.

— Ще се постараям, но идват толкова много заповеди наведнъж! Сега трябва да тичам долу!

— Ще отидеш след една минута. Искаш ли да те направя квипукмайокун?

— Какво???

— Това е човек, който чете всички постъпващи заповеди и ги интерпретира. Твоите прадеди са били индианци, нали?

— Да. Семиноли^[1].

Ридра вдигна рамене.

— Квипукмайокун е на езика на маите^[2]. Различно е. Те са предавали заповедите чрез връв, на която има различни по цвят и големина възли. Ние пък използваме перфокарти. А сега бягай и добре да се грижиш за апаратурата.

Рат докосна челото си и изчезна.

— Какво според вас ще направи генералът със записките? — попита Бътчър.

— Не ме интересува. Ще успее да потули работата. Ще ги анализират и ще обмислят възможностите, които им предоставят. През това време ние ще вършим нашата работа. Имаме коригиран Вавилон-17. Ще го наречем Вавилон-18 — най-могъщото мисловно оръжие.

— Плюс моята армия убийци — каза Бътчър. — Мисля, че ще се справим за шест месеца. Трябва да бъдете щастлива, че припадъците не са ускорили метаболизма ви. Би трябвало да заминете, преди да овладеете Вавилон-17. Такива бяха разчетите.

— Не улучиха, като нападнаха точно мен... След като приключим с Джебъл, отиваме в Нови Ню Йорк и оставяме на масата на главнокомандващия на Завоевателите бележка. „Тази война трябва да приключи до шест месеца.“ Най-доброто изречение, което някога съм написала. А сега трябва здраво да поразработим.

— Притежаваме уникален инструмент — каза Бътчър. Приблужи се и седна до нея. — А с добър инструмент работата върви много по-лесно. Какво ще правим след това?

— Мисля да напиша поема. Или роман. Има какво да кажа на хората.

— Обаче аз все още съм престъпник. Да се прикриват лошите постъпки с добри е лингвистична грешка, която неведнъж е причинявала неприятности на човечеството. Особено когато добрите дела са в бъдещето. Както и преди, нося отговорност за много убийства.

— Механизмът на съда е предназначен да плаши и също е лингвистична грешка. Ако това толкова те безпокои — върни се и се предай, нека те съдят... Но по-добре се заеми с твоята работа. И нека тази работа да съм аз.

— Разбира се. Но кой ти е казал, че твоят съд ще е по-лек?

Ридра се засмя. Спря пред него, взе му ръцете и ги сложи върху усмихнатото си лице.

— Аз ще бъда и твоят защитник! Трябва вече да си разбрал, че и без Вавилон-17 мога всеки да убедя.

[1] семиноли — индианско племе, населявало територията на днешният щат Флорида в САЩ ↑

[2] май — индианско племе, създадо високоразвита цивилизация на територията на днешно Мексико ↑

Източник: <http://sfbg.us>

Издание:

ВАВИЛОН 17. 1996. Изд. Камея, София. Биб. Биб. Кристална библиотека Фантастика, No.7. Роман. Превод: [от англ.] Иван МАДАНСКИ [Babel 17, by Samuel DELANY]. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Страници: 272. Цена: 135.00 лв. ISBN: 954-8340-14-3 (грешен); ISBN: 954-8340-09-7 (поправен).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.